Vara asta va fi altfel

„Te lasă fără suflare."
– Annabel Monaghan

CARLEY FORTUNE

BOOKZONE

CARLEY
FORTUNE

Vara asta va fi altfel

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
FORTUNE, CARLEY
Vara asta va fi altfel / Carley Fortune. - Bucureşti : Bookzone, 2024
ISBN 978-630-305-283-0

821.111

Traducător: **Elena Macoviciuc**
Redactor: **Roxana Nacu**
Grafician copertă: **Teodora Savu**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

This Summer Will Be Different
Copyright © 2024 by Carley Fortune
All rights reserved.

© Bookzone 2024, pentru prezenta ediţie
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone
Şoseaua Berceni nr. 104, sector 4, Bucureşti
Comenzi şi informaţii:
Telefon: 031-433.50.68
E-mail: office@bookzone.ro
www.bookzone.ro

CARLEY
FORTUNE

Vara asta va fi altfel

Bookzone
BUCUREȘTI, 2024

Pentru Meredith, bineînțeles.
Te iubesc mult, stridia mea perlată.

PARTEA ÎNTÂI

„Nu e plăcut să te gândești că mâine
e o nouă zi, lipsită de greșeli?"
— L.M. Montgomery, *Anne de la Green Gables*

PROLOG

Vara, cu cinci ani în urmă

M-am oprit să admir priveliştea, ferindu-mi ochii de soare. Apa care strălucea ca safirul sub stâncile ruginii. Ţărmul presărat cu alge încâlcite. Restaurantul din lemn. Capcanele pentru homari. Bărbatul în cizme de cauciuc.

Mirosul sărat al mării mi-a umplut nările şi zgomotul unei bărci de pescuit mi-a gâdilat auzul. Briza mi-a lipit rochia de gambe şi am zâmbit. Exact aşa îmi imaginasem c-o să fie prima mea vacanţă pe Insula Prinţului Edward, cu excepţia unui detaliu important. Bridget nu era cu mine, pentru că pierduse avionul, însă eu eram aici. Şi mi-era foame.

Când am intrat în Shack Malpeque, mi-a luat puţin să mă obişnuiesc cu întunericul. Imediat mi-a atras atenţia fata care purta codiţe roşii artificiale, o pălărie de pai şi stătea la masa de lângă fereastră. Aceasta a profitat de neatenţia fratelui ei mai mare, care îi urmărea pe fermierii de midii la lucru, şi i-a luat un cartof prăjit din farfurie. L-a băgat în gură şi m-a văzut c-o priveam, moment în care i-am făcut semn s-o ţină tot aşa.

— Problemele tale vor părea neînsemnate după ce o să ajungem pe insulă.

Asta mi-a promis Bridget ieri, cât stăteam întinsă pe tejgheaua din bucătărie, în apartamentul nostru, cu fruntea lipită de granit, şi ea mă mângâia pe spate.

— Nu-i asculta pe părinţii tăi. O să te descurci, Bee.

Bridget nu mi-a folosit niciodată numele din buletin. Cei mai mulţi din viaţa mea îmi spuneau Lucy Ashby, cu excepţia prietenei mele celei mai bune. Pentru Bridget, eram Bee.

M-am aşezat la intrare, lângă standul hostessei şi un semn pictat pe care scria DĂ IAMA ÎN STRIDII. Mirosul înţepător de oţet de malţ care plutea în aer m-a făcut să salivez. Mesele de lemn erau pline şi nimeni nu părea că s-ar pregăti să ceară nota. Nimerisem fix genul ăla de zi.

Tocmai când mă pregăteam să plec, o chelneriţă cu păr alb şi trei farfurii cu homar pe un singur braţ mi-a spus:

— Aşază-te la bar, drăguţo.

Când m-am întors, am văzut un rând de scaune înalte goale chiar în spatele meu.

Şi pe el.

Stătea de cealaltă parte a tejghelei, cu capul plecat, desfăcând stridii. La fiecare mişcare, tricoul alb mulat se umfla pe muşchii de pe braţe şi umeri. Părul lui avea o nuanţă mai închisă decât al meu, un şaten ciocolatiu intens, şi era des şi ondulat. Era destul de scurt cât să nu-i intre în ochi, dar destul de lung cât să fie ciufulit şi să-i cadă peste frunte. Primul instinct a fost să-mi înfig degetele în el.

I-am admirat antebraţele, care s-au încordat când a înfipt un cuţit cu mâner de lemn într-o stridie. Am văzut cum a desfăcut-o cu o mişcare rapidă din încheietură. Apoi a şters lama pe un prosop împăturit, a trecut-o prin

mijlocul stridiei şi a aruncat partea de sus. După ce a mai mânuit cuţitul puţin, a pus stridia pe gheaţă.

Când m-am apropiat, şi-a curăţat lama din nou. În loc să desfacă următoarea stridie, s-a oprit şi m-a privit.

În momentul ăla era să mă împiedic. Ochii lui aveau cea mai captivantă nuanţă de albastru glaciar, care contrasta cu bronzul lui intens. Avea o gropiţă în bărbie. Nu se bărbierise de cel puţin două zile, iar faţa lui era un exemplu de contraste. Maxilar puternic. Buze catifelate, de un roz pal, cea de jos mai plină. Ochi luminoşi, încadraţi de gene negre.

Mi-a susţinut privirea pentru mai puţin de o secundă. Eu l-am văzut, el m-a văzut şi în acea fracţiune de secundă, între noi s-a întâmplat ceva.

Am simţit o familiaritate. O nevoie. O dorinţă.

Electricitate.

Pulsul mi-a luat-o razna, răsunându-mi în urechi. Toată povara îngrijorării, fricii şi ruşinii pe care o purtasem de când le-am spus părinţilor de demisie mi-a alunecat de pe umeri, ca mătasea.

S-a întors la treabă şi nu m-a băgat în seamă când mi-am tras un scaun, ca să mă aşez la bar. I-am privit mâinile în timp ce desfăcea stridiile una după alta, cu o viteză incredibilă. A desfăcut o duzină şi a pus o tavă la capătul barului.

Apoi s-a uitat direct la mine şi, pentru o clipă, doar ne-am holbat unul la celălalt. Privirea lui părea să ascundă ceva, o anumită precauţie. Pentru o secundă, am văzut un licăr de tristeţe, dar tocmai când mă întrebam care ar fi putut fi motivul ei, a şi dispărut. De aproape, am văzut că irisul de la ochiul drept avea o pată mică, maronie, chiar sub pupilă. Un defect mic şi perfect. Deodată, nu mai era aşa tragic că Bridget pierduse avionul. Fusese

voia destinului. Tipul ăsta era, fără doar şi poate, cel mai sexy bărbat pe care-l văzusem vreodată.

— Ţi-e foame? m-a întrebat.

— Mor de foame.

Mi s-a părut că i-am văzut un zâmbet tresărindu-i pe buze.

— De unde eşti?

Vocea lui era adâncă şi aspră, ca scoarţa de mesteacăn.

Avea un accent mai puternic decât al lui Bridget.

— De unde ştii că nu sunt de aici?

S-a uitat din nou în ochii mei şi am simţit acelaşi schimb între noi, ca o descărcare electrică. S-a uitat la părul meu – care e şaten arămiu şi împletit într-o coroană în jurul capului. Apoi mi-a privit mirat hainele. Când mi-am pregătit garderoba de vacanţă, mi s-a părut că rochia era suficient de pastorală ca să se potrivească cu locul ăsta. Era largă, fără umeri şi în carouri roşu cu alb. În stilul lui Anne Shirley, doar că versiunea modernă. Însă poate că exagerasem cu mânecile bufante.

A ridicat un umăr, gest care mi s-a părut familiar.

— Majoritatea localnicilor nu se îmbracă cu feţe de masă, a zis el sec, în timp ce chelneriţa s-a strecurat în spatele lui şi l-a bătut pe umăr.

M-am încruntat şi mi-am trecut mâna peste material, apoi mi-am aranjat decolteul.

A ridicat încă o stridie şi, după ce a desfăcut-o, a continuat:

— Dar e o faţă de masă drăguţă.

— Sper, pentru că faţa asta de masă mi-a făcut o gaură în cont.

– Nu-l asculta, drăguţo, a spus chelneriţa în timp ce a luat cele două tăvi cu eglefin pane din bucătărie. Şi-a ieşit din mână. Are impresia că ochii ăia îl scot din orice situaţie. Îi tot spun că femeile apreciază manierele, de fapt.

Am râs şi, în secunda aia, s-a uitat la mine. Am simţit din nou conexiunea de mai devreme, un fior care mi-a străbătut spatele.

– Aşa e? Asta apreciază femeile? Manierele?

Vocea lui era joasă, mângâindu-mă pe claviculă şi pe umeri.

Mi-era cunoscut tonul. Flirta. Era mai subtil decât eram obişnuită. Lipseau replica evidentă de agăţat şi atitudinea încrezătoare că nu va fi respins. Dar invitaţia la joacă era acolo. Replica de deschidere a unui partener de scenă într-o improvizaţie. Asta puteam să fac. Ştiam să flirtez. Ba eram chiar bună la asta. Când a zâmbit, am simţit furnicături în buze.

— Nu ştiu alte femei cum sunt, dar eu aş aprecia un meniu. Te rog, i-am spus, apropiindu-mă.

— Mi se pare corect.

Şi cu toate astea, nu mi-a făcut pe plac. A ras o bucată de hrean proaspăt, al cărui miros mi-a gâdilat nasul, peste două bucăţi de lămâie aflate în mijlocul unui cerc de stridii. Apoi a pus farfuria şi o sticlă de sos picant în faţa mea. Şase stridii Malpeque minunate.

— Sunt din partea mea.

— Serios?

A făcut câţiva paşi în spatele barului. Purta blugi din denim închis la culoare, cu manşetă, şi încălţăminte Vans cu imprimeu de şah. I-am privit bicepşii când a turnat o bere într-o halbă pe care mi-a pus-o în faţă.

— Poftim...

A aşteptat.

— Lucy.

— Poftim, Lucy.

— Mulţumesc...

Am arătat spre el.

S-a şters pe un prosop, fără să-şi mute privirea de la mine, de parcă trebuia să ia o decizie înainte să-mi răspundă.

— Felix, a zis el după o clipă.

— Felix, de obicei nu beau bere.

— E bere din afine, făcută aici pe insulă. Gust-o.

L-am ascultat. Era rece şi puţin înţepătoare.

Apoi am pus halba pe masă.

— Mulţumesc. Şi ai avut dreptate mai devreme, nu sunt de aici. Trăiesc în Toronto, am zis, luând o stridie.

— Toronto, a repetat el cu accent şi a încuviinţat din cap o dată, solemn. Îmi pare rău pentru asta.

— Nu e cazul, i-am spus eu zâmbind. Îmi place. Cel puţin în majoritatea timpului. Ai fost acolo?

— O singură dată. Am stat doar o noapte, dar mi-a ajuns.

Am încuviinţat, pentru că-l înţelegeam perfect. Toronto era genul de oraş care te cucerea în timp şi, chiar dacă locuiam acolo de şapte ani, nu eram sigură că eram complet cucerită. Am pus nişte hrean peste stridie, am stors lămâia şi am ridicat-o spre Felix, după care am dat-o pe gât, cu ochii închişi. Gustul de sare proaspătă de ocean mi-a inundat limba şi a declanşat o amintire.

Bridget şi cu mine, în apartamentul nostru, toamna trecută. Tocmai ne mutaserăm împreună şi am petrecut weekendul despachetând şi evaluând totul. Cum se potriveau lucrurile noastre? Cum ne potriveam noi? Deja

duminică seară, am ajuns la concluzia că aveam două deschizătoare de conserve, nicio masă de cafea, un pat futon cu un cadru dureros de incomod și destule lumânărele de la IKEA cât să ne ajungă pentru restul vieții.

Eram acoperite de praf și stăteam întinse pe jos, când Bridget s-a ridicat și a patinat până în bucătărie în șosete, ca să scoată din frigider o cutie de stridii Malpeque PEI. Bridget era una dintre foarte puținele tinere de douăzeci și ceva de ani care aveau propriul lor cuțit de desfăcut stridii, dar eu nu mai mâncasem așa ceva până atunci. Cuțitul se pierduse în haosul de ziare, folie de împachetat și cartoane, așa că a folosit o șurubelniță să deschidă stridiile și s-a înroșit de la efort.

— Dac-o să-i cunoști vreodată pe ai mei, promite-mi că n-o să le spui ce treabă de doi bani fac acum.

Eram prietene de un an și, în afară de mătușa mea, era deja persoana pe care o prețuiam cel mai mult pe lume. Însă în noaptea aia, am simțit ceva mai multă iubire decât de obicei față de Bridget.

Ar trebui să fie și ea aici, la prima mea degustare de stridii pe insulă. Tocmai ce o văzusem în dimineața aia, dar dintr-odată, m-a cuprins așa un dor de ea, că mi s-a pus un nod în gât.

Când am deschis ochii, Felix mă fixa cu privirea. Aș fi putut să jur c-am văzut o urmă de durere în ochii lui, o melancolie care plutea dincolo de suprafață. Dar aceasta a dispărut din nou și el mi-a zâmbit.

— E bună?

— Foarte.

M-am foit pe scaun, așezându-mă picior peste picior. Am simțit că obrajii începeau să-mi ia foc. Intensitatea emoțiilor era vizibilă pe pieptul meu, când o nuanță de roșu aprins mi-a apărut între sâni și s-a întins pe gât.

Privirea lui Felix a coborât spre cele trei alunițe de sub claviculă.

— Ce te aduce pe insulă?

— O călătorie a fetelor.

Fusese ideea lui Bridget. Aveam să le spun părinților mei că demisionasem din postul de PR, apoi aveam să mergem în vacanță în casa familiei ei de pe insulă. Două săptămâni de stridii, nisip și mare. Două săptămâni de relaxare, fără nicio grijă. Părea c-am ajuns la un nou nivel al relației noastre. Eram colege de apartament de un an și prietene de doi, dar niciodată nu cunoști pe cineva cu adevărat până nu-i cunoști familia. Și abia așteptam să-i cunosc familia lui Bridget. Era cea mai încrezătoare, capabilă și sufletistă persoană pe care o cunoșteam și voiam să văd ce anume o modelase să devină așa.

Felix a arătat spre scaunele goale de lângă mine.

— Ți-ai pierdut prietena pe drum?

Părinții lui Bridget își vizitau niște prieteni în Nova Scotia până săptămână viitoare, iar fratele ei mai mic nu-i răspunsese la mesajele care-l anunțau despre sosirea mea solo și nici la telefon. Așa că acum trebuia să merg acasă la ei și să intru de una singură.

— Ocolești casa și o iei spre verandă. O să găsești o cheie sub broasca din ceramică.

Astea au fost indicațiile lui Bridget.

Nu suportam să stau singură, la fel cum nu suportam nici să stau locului. Nu voiam să-mi petrec toată ziua prin casa familiei Clark, pentru c-aș fi auzit răsunând în liniște doar nemulțumirea părinților mei. Am condus mașina închiriată de la aeroportul din Charlottetown până la Shack Malpeque.

— Prietena mea o să vină mâine, am spus, susținându-i privirea lui Felix.

A procesat informaţia, cu capul înclinat şi fără să-şi mute ochii de la mine. Apoi şi-a luat cuţitul şi l-am privit cum a desfăcut trei duzini de stridii în doar câteva minute, mâinile lui mişcându-se cu o viteză impresionantă. Începeam să cred că-l citisem greşit, moment în care a vorbit, privindu-mă pe sub gene.

— Ai planuri înainte de sosirea prietenei tale?

Poate a vorbit berea în locul meu sau eram ameţită pentru că eram într-un loc nou, dar de obicei nu eram atât de directă şi atât de sigură în legătură cu ce voiam.

— Nu. Sunt larg deschisă.

Pupilele i s-au dilatat şi apoi a înjurat, iar în secunda următoare un şuvoi de sânge îi curgea pe braţ. Am luat câteva şerveţele şi m-am dus repede spre el, ocolind barul.

— Eşti bine?

Şi-a ridicat mâna de pe rana de la încheietura stângă şi am acoperit-o cu şerveţele.

— Cred că ai nevoie de cusături.

— E doar o zgârietură.

M-am apropiat, ţinându-l de braţ şi apăsând pe tăietură.

— Dumnezeule, fă curat şi pleacă odată de aici, a strigat chelneriţa.

Cum îl ţineam deja de braţ, l-am urmat pe Felix într-un birou mic, de unde a scos o trusă de prim ajutor.

— Chestia asta se întâmplă des? l-am întrebat, în timp ce-i înfăşuram braţul cu tifon.

Respiraţia lui caldă îmi mângâia pielea.

— Nu, Lucy. Femeile frumoase nu prea îmi spun că sunt larg deschise în timp ce eu mânuiesc un obiect ascuţit.

— Dar unul tocit? l-am întrebat, zâmbind.

— Mă tem că nu.

— Păcat, i-am spus, fără să-l cred.

Fața lui avea trăsături uluitoare și aspre în același timp. O combinație hipnotizantă. Apoi mai erau bicepșii și părul. Îl privisem și din spate și arăta incredibil. Sunt sigură că Felix era foarte des ținta replicilor cu subînțeles. Mie de exemplu îmi veniseră în minte cinci, doar de când intrasem în restaurant.

Am fixat bandajul, dar nu i-am dat drumul.

— Vrei să te vadă un medic? Pot să te duc la spital.

— Nu-i nevoie, sunt bine.

Felix s-a uitat în ochii mei.

Scântei. Efervescență. Trosnete.

— Lucy, ce zici să mă duci mai bine acasă?

În mașină abia am vorbit, dar atmosfera sfârâia, plină de anticipare. Simțeam privirea lui Felix, care se plimba de la obrazul meu spre umeri. Apoi mai jos. Sunt sigură că putea să-și dea seama că-mi crescuse pulsul doar privindu-mi gâtul.

Aveam emoții și stomacul mi-era întors pe dos. Aveam douăzeci și patru de ani și aventurile nu-mi erau străine. Flirturile, idilele, o noapte de distracție, câteva săptămâni de giugiuleală. Relațiile ocazionale erau specialitatea mea. Dar de data asta, ceva era diferit. Mai riscant. N-am mâncat împreună. Nici măcar n-am stat de vorbă la un pahar împreună. Nu l-am căutat pe Google. Nu-i știam numele de familie sau câți ani avea. Poate puțin peste douăzeci? Nu știam decât că era sexy, transformase desfăcutul stridiilor în preludiu și voia să facă sex cu mine.

Am intrat pe aleea casei lui, un drum îngust printr-un câmp verde de ţelină. Pete de roz şi mov creşteau de-a lungul unui şanţ. Am trecut de o curbă, apoi de încă una şi am văzut o casă. Se înălţa semeaţă în depărtare, cu ţiglă gri din cedru şi un acoperiş care avea două vârfuri dramatice într-un capăt şi în celălalt. Faţada era proaspăt vopsită cu alb şi uşa de la intrare era de un galben vesel. În spatele ei se întindea oceanul, o câmpie strălucitoare de albastru.

— Aici stai? l-am întrebat după ce am parcat.

Florile din curtea lui erau ireal de frumoase. În Toronto trecuse sezonul bujorilor, dar aici erau încă înfloriţi. Erau mai mult de o duzină. Trandafiri cât vezi cu ochii. Clematite magenta se căţărau pe un suport. Nu lipseau nici gura-leului şi bulgării de soare.

— Asta e grădina ta? l-am întrebat pe Felix, care ieşise din maşină.

A ocolit capota, mi-a deschis uşa şi a întins mâna. Aerul atlantic mi-a umplut plămânii, în timp ce briza mi-a înfăşurat fusta în jurul picioarelor. Am râs, încercând s-o ţin la locul ei, dar Felix m-a tras aproape. Am uitat imediat de bujori. Era cu câţiva centimetri mai înalt decât mine şi ne potriveam perfect. Nas pe nas, piept pe piept, şold pe şold.

— Nu mă aşteptam ca ziua de azi să se termine aşa, am spus.

I-am observat gropiţa de pe obrazul stâng când a zâmbit. Tristeţea pe care am simţit-o în restaurant nu mai era acolo.

— Serios?

M-a sărutat pe buze, apoi pe gât. Mi-am dat capul pe spate, uitându-mă la stârcul care tocmai trecea pe deasupra.

— Da.

M-a gâdilat cu barba când buzele lui au ajuns la triunghiul de alunițe. Le-a sărutat, apoi le-a gustat cu limba și am tremurat, după care s-a îndreptat spre ureche.

— Cred că nu ți-ai făcut temele. Așa le întâmpinăm mereu pe femeile superbe care vin în vizită. E o întâmpinare tradițională a localnicilor.

— Dac-aș fi știut, aș fi venit mai devreme.

— Cred că ai ales perfect momentul, a zis el, luându-mă de ceafă.

Ne-am privit timp de o secundă încărcată, apoi ne-am apropiat. Am vrut ca totul să se întâmple repede, dar a început lent și tandru, timid, până când limba i-a trecut de buze. M-am lăsat pe el și mi-am înfipt degetele în părul lui. Mi-a supt buza de jos și am gemut. Apoi m-a mușcat ușor, ceea ce m-a surprins destul cât să deschid ochii.

S-a dat în spate, cu o privire leneșă.

— E prea mult?

— Vreau mai mult, am spus, atingându-mi buzele.

Felix m-a tras în casă și înainte să am timp să admir priveliștea, ne-am sărutat din nou. M-am întins spre cămașa lui când am auzit zgomotul metalic al fermoarului rochiei. Apoi amândoi ne dezbrăcam și ne împiedicam de haine, în timp ce urcam la etaj, spre dormitor, într-o încâlcire disperată de mâini și râsete.

Am căzut împreună goi în patul lui. Corpul lui Felix era tare, numai mușchi, de parcă era creat pentru aerodinamică. Avea umerii lați, pieptul tare și umbrit de păr. I-am mângâiat pielea bronzată, captivată de mușchii sculptați ai abdomenului.

N-am observat prea multe la camera lui, decât o ediție uzată din *Întinsa Mare a Sargaselor* de pe noptieră, care mi-a atras privirea când Felix mă săruta,

alunecându-mi pe corp. Mi s-a părut o carte neobișnuită pentru un tip de douăzeci și ceva de ani, dar după, i-am simțit barba pe interiorul coapsei și toată atenția mi s-a îndreptat spre el.

Soarele apunea și fâșii de albastru regal și portocaliu străbăteau cerul când am decis că trebuia să ne încărcăm bateriile. Felix a pregătit cina. Felii groase de pâine prăjită cu unt. O farfurie cu roșii tăiate, sărate și acoperite cu ulei de măsline. Alta cu pui rece prăjit. Brânză cheddar. Porumb. Ne-am făcut sendvișuri cu roșii și brânză și am mâncat tot puiul, în timp ce stăteam pe veranda cu vedere spre golf. El purta o pereche de boxeri și amândoi aveam tricouri albe.

Pentru partida următoare n-am mai avut răbdare să ajungem la etaj. Nici măcar n-am mai intrat în casă. Felix avea gust de roșii. O explozie proaspătă de soare și sare.

Vreau mai mult, mi-am tot repetat. *Mai mult.*

Dimineața următoare m-am trezit cu brațul lui Felix peste talia mea și corpul lui înfășurat în jurul meu. Probabil că așa am adormit, deși nu-mi amintesc. Nu mă mișc, pentru că nu vreau să-l trezesc. Nu vreau să înfrunt atmosfera inevitabil stângace a dimineții. Noaptea trecută am fost disperați. Am fost niște străini care s-au purtat ca niște iubiți reuniți după mult timp. Cred că Felix avea nevoie de asta la fel de mult ca mine. Eram sigură că amândoi o să fim rușinați în lumina dimineții. Dar apoi am simțit asprimea bărbii lui pe umăr și șoapta buzelor pe gâtul meu. Și n-a fost ciudat. A fost lent, leneș și dulce, ca sosul cald de caramel care alunecă pe înghețată.

Când am reușit să ne despărțim și am zis că ar trebui să plec, Felix mi-a zis că nu e cazul să mă grăbesc.

— Fă duș dacă vrei. Bei cafea sau ceai?

Așa c-am stat. Mi-am făcut duș. Felix a băut ceai și eu cafea.

— Când trebuie să pleci să-ți iei prietena de la aeroport?

Stăteam pe verandă, el pe fotoliu și eu în colțul canapelei exterioare, pe care ne desfătaserăm unul cu celălalt noaptea trecută.

— În curând, cred. Aterizează la 12.

Felix a suflat în ceai și din cană a ieșit abur. Apoi și-a ridicat privirea spre mine.

— M-am simțit grozav aseară. Știu că stai aici doar două săptămâni, dar...

L-am întrerupt.

— Felix, noaptea trecută a fost...

Explozivă. A naibii de fierbinte. Probabil că m-a distrus. A fost cea mai reușită partidă de sex din viața mea.

— A fost... Mă rog, erai și tu de față, nu mai trebuie să-ți spun cum a fost..

Și-a ațintit privirea spre roșeața care mi se întindea pe piept, oprindu-se la cele trei alunițe.

— Da, clar am fost de față.

Voiam să știe că eram pe aceeași lungime de undă. Nu trebuia să purtăm acea conversație.

— Ce încerc să spun e că sunt de acord, a fost fantastic. De cinci stele. Dar știu c-a fost o chestie care s-a întâmplat o singură dată.

— Mai degrabă de patru ori, a zis el, zâmbind și etalându-și gropița.

— Așa e.

Privirile ni s-au intersectat.

Din nou scântei. Efervescență. Trosnete.

A tușit.

— Unde o să stai? Dacă vrei, pot să-ți dau câteva sugestii de locuri pe care să le vizitezi. Am o listă pentru când clienții de la restaurant mă întreabă asta. Aseară mi-am lăsat telefonul în camioneta amicului meu, dar o să ți-o trimit când mi-l aduce azi.

— Ar fi grozav.

M-am întins după telefon și am deschis conversația cu Bridget.

— Prietena mea a crescut aici, dar locuiește în Toronto de câțiva ani.

Am citit adresa pe care mi-a dat-o pentru Summer Wind, apoi m-am uitat la Felix.

Dintr-odată, a pălit.

— Ce e ?

I-a luat câteva secunde să vorbească.

— Ești sigură?

— Cred că da. De ce? Știi locul?

— Ești prietena lui Bridget. Credeam că vii săptămâna viitoare, a spus Felix, în timp ce mă analiza.

Am deschis gura să-i răspund, dar apoi am văzut broasca verde din ceramică de lângă ușa glisantă. Mi s-a strâns stomacul.

— Dumnezeule!

Bridget mi-a dat trei reguli pentru călătoria asta.

Numărul 1: Mănâncă stridii până nu mai poți.

— Tu ești Bee.

Am dat din cap, deși avea dreptate. Chiar eram Bee.

Numărul 2: Uită de oraș.

Mi-am smuls privirea de la broască, sub care știam că se afla un set de chei.

— Tu ești Wolf. Ești...

Mi s-a făcut greață dintr-odată și n-am putut să termin propoziția. Mi-am ridicat mâna la gură.

Numărul 3: Nu te îndrăgosti de fratele meu.

— Da. Bridget e sora mea.

CAPITOLUL 1

În prezent

Nouă zile până la nunta lui Bridget

Analizez ilustrația de pe masa din față și nu sunt mulțumită de ce văd. E mai detaliată decât schițele mele obișnuite. Uneori, doar ca să mă dau mare, fac un desen dintr-o singură linie în timp ce clientul se uită. Dar lucrez cu flori de mai bine de cinci ani și nu mai trebuie să schițez bolți și chuppah. Însă de data asta, am desenat în detaliu fiecare frunză și petală, colorându-le cu nuanțe de verde, albastru și alb, dar ceva tot lipsește. Bolțile de flori sunt specialitatea mea și asta trebuie să fie spectaculoasă. Senzațională. Perfectă. Pentru că sub ea o să stea Bridget când ea și Miles își vor jura iubire eternă în fața prietenilor lor și familiei. Sub ea se vor săruta pentru prima oară ca soț și soție. Tatăl lui Bridget o s-o conducă la altar, dar am senzația că și eu o să merg alături de ei. Doar e prietena mea cea mai bună, care în curând o să se căsătorească.

— Lipsește ceva. Are nevoie de mai multă dramă, îi spun lui Farah.

Ea este mâna mea dreaptă la In Bloom și lucrează aici de aproape la fel de mult timp ca și mine. E o poetă cu viziune impecabilă și suflet creativ, de care mătușa mea

a devenit dependentă. Farah spune că aranjarea florilor îi inspiră arta. Îi place ca dermatograful să fie mânjit şi negru şi poartă haine în culori tari. Azi de exemplu poartă pantaloni scurţi de un portocaliu neon.

Mă întorc spre ea.

— Ce părere ai?

Mormăie, apoi aranjează foile, astfel încât să se vadă toate schiţele cu florile pentru Bridget – piesele centrale, buchetele, butonierele şi celelalte aranjamente.

— Ai pus atâtea plante, că e posibil să nu mai aibă loc şi oaspeţii.

Stilul lui Farah oscilează între indiferenţă şi dispreţ. După ce am început să lucrăm împreună, au trecut câteva luni bune până să-i văd zâmbetul şi strungăreaţa simpatică. Apoi alte câteva luni ca să înţeleg că atitudinea ei e în cea mai mare parte de faţadă. Farah vine la muncă cu Sylvia, labradorul ei negru, de care are mare grijă. Sylvia doarme acum sub masă, cu nasul pe piciorul meu.

— Ţi se pare prea mult?

— De obicei nu stai să tot analizezi un astfel de design, zice ea, fixându-mă cu privirea.

Are dreptate. Mătuşa Stacy mi-a arătat cum să îngrijesc florile, atât în grădină, cât şi în vază. A fost încântată să-şi împărtăşească secretele. Însă am un simţ înnăscut al echilibrului, culorii şi formei. După ce intru în stare, mâinile desenează singure. E de-a dreptul magic. Sunetul meu preferat e cel când tai repede tulpinile florilor.

— Ai ochiul format, draga mea. E un dar, asta nu se învaţă, spunea mătuşa mea.

Stacy a fost actriţă înainte să devină decorator floral. A devenit cunoscută datorită rolului ei recurent de rudă italiană băgăcioasă din drama canadiană pentru adolescenţi *Ready or Not* şi celor trei sezoane de la

festivalul Stratford. Rostea numai proclamații și le împărțea în mod egal cu grandoare.

— Știu, doar că...

— E vorba de Bridget.

— Exact, e vorba de Bridget.

Prietena mea cea mai bună vorbește ca un marinar, are inima unei leoaice și o pasiune înspăimântătoare pentru liste, etichete și tabele. Și în stilul ei tipic, supraveghează planificarea nunții cu o precizie chirurgicală. Are un dosar împărțit pe culori și un calendar Google pentru nenumăratele programări. Eu și Miles, logodnicul ei, avem acces la el. Are și dosare cu contactele furnizorilor, programul din ziua cea mare și selecția muzicală pentru recepție.

Florile sunt singurul lucru pe care a ales să nu-l controleze. Ne-a dat mână liberă mie și lui Farah și am petrecut ore întregi discutând cum o să transformăm muzeul Gardiner într-o seră magnifică. O să creăm magie cu bujori și trandafiri, liliac și ranunculus, iederă, ferigi curgătoare și frunze de magnolie.

Lui Bridget o să-i placă orice o să fac, doar e cea mai vocală susținătoare a mea. Și singura, acum că mătușa mea nu mai e. E singura persoană din viața mea ale cărei iubire și sprijin vin gratuit, necondiționat. Crede în mine mai mult decât o fac eu. Aranjamentele florale din ziua nunții ei sunt ocazia perfectă să-i mulțumesc și s-o răsplătesc pentru tot ce a făcut pentru mine. Vor fi cea mai impresionantă creație a mea de până acum. Sunt cadoul meu pentru ea și vreau s-o facă să plângă.

Mă dau ușor cu fruntea de masă și Sylvia tresare. O mângâi însă în spatele urechii și se liniștește imediat.

Aud clopoțelul de deasupra ușii și mă ridic, zâmbindu-i tânărului care tocmai a intrat. E îmbrăcat frumos și pare emoționat. Presupun că se pregătește pentru o

primă întâlnire. Sau poate pentru o întâlnire importantă. O cerere în căsătorie? Mă pricep la genul ăsta de lucruri, iar Farah și cu mine avem un concurs secret să vedem care dintre noi are dreptate. Poate îi cere partenerei lui să se mute împreună?

— Bună. Pot să te ajut cu ceva?

— Da. Vreau să cumpăr niște flori.

Simt cum Farah încearcă să se abțină și să nu-și dea ochii peste cap.

— Ai venit în locul potrivit. Sunt pentru o ocazie specială? Pentru cine cumperi?

— Pentru mama iubitului meu. Nu știu ce-i place.

— E prima oară când îi întâlnești părinții? îl întreabă Farah.

— Da.

Farah mă privește, plină de ea. Am fost pe-aproape.

— Avem o rezervare la șase la un restaurant din apropiere. Am văzut firma florăriei și mi-am dat seama că probabil ar trebui să-i iau ceva.

Mă uit la ceas. E cinci patruzeci. Ciudat. Bridget ar fi trebuit să vină deja. Trebuie să ne vedem în cinci minute, dar de obicei ajunge mai devreme. Diseară are ultimă probă a rochiei de mireasă, la un butic aflat la o stradă depărtare, spre vest. O să mergem împreună, luăm rochia, după care mergem la cină.

— Hai să te ajut, spune Farah, care se îndreaptă spre el.

Le vorbește clienților cu un ton care e în același timp resemnat și înțelept. N-aș putea să fiu niciodată ca ea. Eu sunt efervescentă și mereu cu zâmbetul larg.

Îl duce la buchetele noastre deja făcute. N-au mai rămas decât trei, dar are noroc că are din ce să aleagă. De obicei vindem totul până la finalul zilei.

În timp ce-l ajută să aleagă, eu mă întorc la desen. Mi-o imaginez pe Bridget în rochia ei ivoar și pe Miles în costumul lui. Rochia e elegantă și simplă. Tocmai de asta vreau ca bolta să fie mai plină. Dacă rochia ei ar fi extravagantă, m-aș asigura că florile n-o subminează. Rochia e superbă, dar n-are niciun model pe ea. N-are nici măcar trenă.

Asta e, o trenă!

Iau creionul și schițez o boltă care se revarsă într-o cascadă, întinzându-se pe podea. Un râu de vegetație. O trenă de flori.

N-am observat că Farah stă lângă mine până n-a spus:

— Complex.

— Perfect.

— Perfect, încuviințează.

Următorul pas e să văd ce trebuie să comand, dar mai am timp pentru asta. Licitația de flori, de unde cumpăr angro în fiecare săptămână, e marți dimineață la prima oră, așa că mai am cinci zile în care să mă hotărăsc. Acum că am designul perfect de arcadă, pot să mă gândesc la ziua de mâine. Încep să-mi ronțăi buza.

— Vrei să vorbim despre ceva înaintea întâlnirii? mă întreabă Farah, de parcă-mi citește gândurile.

O să iau micul-dejun cu Lillian, managerul de evenimente de la Cena, unul dintre cele mai elegante grupuri hoteliere din Toronto. A citit despre florărie în ziar și ne-a rugat să ne ocupăm de toate aranjamentele florale din restaurantele Cena. Sunt opt, iar unul e chiar în hotelul de lux în care ne întâlnim. Vinerea mea o să înceapă cu o omletă de 30 de dolari și un contract care ar putea să-mi schimbe viața.

— Cred că mă descurc, îi spun lui Farah.

Sunt sigură că mâine o să semnez contractul, și cu toate astea, am emoții. Nu sunt sigură dacă am dubii deoarece comenzile corporatiste nu-mi aduc împlinire, pentru că înseamnă zeci de vaze uniforme, lipsite de creativitate, impersonale. Sau dacă-mi fac griji că n-o să pot face față volumului și mai mare de muncă. În momentul de față, îi am pe Farah și doi angajați cu jumătate de normă, dar dac-o să merg mai departe cu Cena, o să am nevoie de doi sau trei angajați cu normă întreagă. Și cu toate că-mi place să aranjez flori, nu-mi place să fiu manager. Nu suport conversațiile dificile. Dar dacă neîncrederea în mine și teama mă trag înapoi, ăsta e un motiv în plus să profit de ocazia care mi s-a oferit. Ăsta și faptul că, dac-o să semnez contractul, o să pot să-i ofer lui Farah mărirea de salariu pe care o merită.

— Sunt entuziasmată, dar și obosită. N-am mai dormit bine de câteva săptămâni.

În loc să dorm, am fost prea prinsă cu gândurile mele.

— Poate dacă ți-ai lua o zi liberă...

— Știi bine că nu pot să fac asta.

Oricum suntem copleșite de muncă.

— Atunci să nu stai până târziu diseară. Nu ești bună de nimic când nu ești odihnită, mormăie ea.

Farah o ia spre ușa din față și o încuie. Mă uit la ceas, surprinsă că e deja șase. Bridget a întârziat 10 minute, ceea ce nu e deloc stilul ei. E genul de persoană pe care te poți baza.

Suntem prietene de șapte ani și în tot timpul ăsta, a întârziat o singură dată. În prima excursie. Atunci când chiar a contat.

— Ciudat.

Încerc să nu las teama să mi se strecoare în voce. Bridget e bine. Trebuie să fie.

— Probabil că a fost prinsă în trafic, spune Farah, dar aud nesiguranța din vocea ei.

— Poate.

Bridget este vicepreședintele departamentului de PR la spitalul Sunnybrook și urma să plece la cinci, așa că avea destul timp să ajungă, chiar dacă traficul era groaznic, cum se întâmplă de obicei.

Îi trimit un mesaj, dar nu răspunde.

Deja la șase și zece încep să mă panichez. Descui ușa și ies afară, unde mă învăluie zăpușeala serii de august. Mă uit în stânga și-n dreapta pe Queen Street East, în căutarea unor bucle aurii. M-am îndrăgostit de părul lui Bridget chiar înainte să vorbesc cu ea, în timpul unei ședințe de companie. L-a făcut platinat pentru nuntă, dar eu prefer nuanța ei naturală, mai puțin agresivă. Mă duce cu gândul la fânul de la sfârșitul verii.

Ca și restul orașului Toronto, Leslieville e plin de farmec în nopțile fierbinți. Văd trei tramvaie roșii călătorind spre vest unul după celălalt, un câine bătrân într-un cărucior și un copil cu un con de înghețată topită. Are fața și mâinile acoperite cu fulgi verzi de mentă. Dar nu o văd pe Bridget.

Când intru înăuntru, Farah numără aranjamentele pentru livrarea de mâine, așa că iau mătura din spate și încep să mătur frunzele, florile și resturile de panglică.

Farah arată spre mine, cu o unghie ascuțită având în vârf o dungă de galben acid.

— Oprește-te, n-am nevoie de ajutorul tău.

— Știu, dar dacă tot sunt aici...

Oricum trebuie să-mi distrag atenția cu ceva.

— În loc. Relaxează-te 30 de secunde. Stresul tău mă stresează.

Mă uit din nou la ceas. E şase şi optsprezece minute. Inima îmi bate cu putere. Bridget n-ar rata ceva aşa important precum ultima probă a rochiei de mireasă.

— Trebuia să fim la magazin la şase.

Sun la butic. Poate că n-am înţeles eu bine şi trebuia să mă văd cu Bridget acolo? Dar nu, vânzătoarea iritată care-mi răspunde îmi spune că Bridget nu e acolo. Ba chiar a întârziat 20 de minute, în condiţiile în care ei închid la şapte şi au o perioadă foarte aglomerată. Îmi cer scuze şi o asigur c-o să ajungem în scurt timp.

Termin de măturat şi-mi trag un scaun. Îi mai trimit un mesaj lui Bridget şi mâinile încep să-mi tremure. Apoi verific CP24, căutând ştiri despre accidente pe traseul ei.

— Lucy, intervine Farah.

Nu-mi place blândeţea din tonul ei.

Mi-am pierdut deja mătuşa. Nu pot s-o pierd şi pe Bridget.

Ceva nu e bine.

Mă ridic din nou şi încep să mă plimb agitată. Sylvia mă priveşte o clipă, apoi iese de sub masă şi vine la mine.

După cele mai lungi cinci minute din viaţa mea, telefonul îmi vibrează în mână. Văd numele lui Bridget pe ecran şi sunetul pe care-l scot e o combinaţie între un scâncet şi un suspin de uşurare.

— Bridget, unde eşti? Eşti bine?

O aud foarte greu, cu întreruperi, din cauza vântului care bate în microfon.

— Nu te aud. Mă auzi?

— Bee.

Se întrerupe din nou. Aud sunetul unei uşi glisante, apoi vântul se opreşte.

– Bee?

Vocea prietenei mele se aude clar acum, dar ceva nu e în regulă. Pare afectată. Împovărată.

– Ce s-a întâmplat? Unde eşti? Aveai proba acum jumătate de oră.

– Sunt acasă, la Summer Wind.

Îmi ia ceva timp să-i procesez cuvintele.

– Poftim?

Pulsul îmi răsună puternic în urechi.

– Familia ta e bine? Părinţii tăi? Wolf e bine?

O aud pufnind şi-mi ţin respiraţia.

– Da, sunt bine. Dar am crezut c-o să fie aici. Nu mi-au spus.

– Nu înţeleg, Bridget. Ce nu ţi-au spus?

– Au decis să conducă până în Toronto pentru nuntă. Au organizat un fel de vacanţă. Ştii cum sunt.

Chiar ştiu. Părinţii lui Bridget sunt spontani. Sunt opusul fiicei lor, iar asta o scoate din minţi. Tocmai de asta e foarte neobişnuit că Bridget a lăsat totul şi a plecat pe insulă. E de-a dreptul îngrijorător.

– Am înţeles, Bridget, dar de ce eşti tu pe insulă? Ai nunta în mai puţin de două săptămâni.

În seara asta era proba. Mâine trebuia să trec pe la ea. Miles urma să pregătească o cină elegantă, în timp ce o ajutam pe Bridget cu aşezarea invitaţilor şi făceam o listă cu cadre pentru fotograf. În weekendul ăsta organizez petrecerea burlăciţelor.

– Da, ştiu, dar trebuia să plec, Bee. Trebuia să mă întorc acasă.

Vorbeşte sacadat, destul de repede cât aproape să ratez ce a urmat.

— Şi am nevoie de tine aici cu mine.

— Ai nevoie de mine *acolo*? Pe Insula Prinţului Edward?

Farah mă priveşte uimită.

— Da. Vino, te rog. E mâine un zbor pe care mai sunt locuri. Mă uit acum pe site-ul lor.

— Vrei să vin *mâine* pe insulă?

Mă uit la Farah. Sylvia stă lângă ea, cu capul înclinat.

— Te rog, Bee, vino. Am nevoie de tine.

Lista cu scuze ca să nu merg e lungă. Mâine am întâlnirea cu reprezentanta Cena. Marţi e licitaţia de flori. Nu ştiu dacă angajaţii noştri cu jumătate de normă vor putea să lucreze ture suplimentare. Mai e şi nunta lui Bridget, pentru care trebuie să mă pregătesc.

Dar Bridget nu cere niciodată ajutor. Niciodată n-a fost nevoită s-o facă. Mă iubeşte până la lună şi înapoi, dar n-are nevoie de mine aşa cum am eu nevoie de ea. Până acum. Aş merge oriunde dacă mi-ar cere ajutorul. Nici nu se pune problema s-o refuz.

Mă uit la Farah, care îmi şopteşte să mă duc.

— Bine, îi spun lui Bridget, dând din cap.

Nu-mi vine să cred că fac asta.

— Vii aici?

— Da, vin.

Deşi am un motiv foarte bun pentru care n-ar trebui să mai păşesc vreodată pe Insula Prinţului Edward.

CAPITOLUL 2

În prezent
Opt zile până la nunta lui Bridget

Privesc pista pe fereastra ovală şi văd cum valiza mea roz e aruncată pe banda rulantă. Rampa o duce spre burta avionului. Am un ghem în stomac.

— În câteva minute o să plecăm spre Charlottetown, Insula Prinţului Edward, se aude în difuzor pilotul.

Îmi frământ degetele în poală. Nu eram sigură că voi auzi aceste cuvinte din nou.

Când avionul decolează, inspir adânc, apoi expir şi repet. N-ar trebui să am emoţii. Mă duc acolo pentru că Bridget trece printr-o criză. Vizita nu are nimic de-a face cu el. Probabil că nici n-o să-l văd. Probabil că e într-o maşină, cu părinţii lui, îndreptându-se spre Toronto. N-am avut curajul s-o întreb pe Bridget, dar nici nu contează. N-ar trebui să mă gândesc deloc la el, din moment ce Bridget e singura mea prioritate.

Era aşa afectată când am vorbit şi n-a vrut să-mi spună motivul pentru care a plecat de acasă. Nu ştiu decât c-a ajuns pe insulă ieri şi că mă vrea alături.

— Bridget e basmul vieţii tale, a spus mătuşa mea Stacy odată.

Eram cu totul de acord.

Când m-am mutat la şcoală în Toronto, din St. Catharines, am crezut c-o să-mi fac o mulţime de relaţii incredibile. Se spune că universitatea e locul unde întâlneşti oamenii care-ţi plac, dar eu am trecut prin cei patru ani ca să obţin diploma în comunicare fără să găsesc pe cineva cu care să mă înţeleg.

După ce ne-am apropiat, Bridget mi-a spus că, uneori, se simţea foarte singură într-o cameră plină de oameni şi m-am gândit că şi eu simţeam asta. Am ieşit cu diverşi tipi şi aveam un grup de amici, dar, în afară de mătuşa mea, nu aveam pe nimeni care să mă înţeleagă cu adevărat. Apoi am întâlnit-o pe Bridget.

Povestea noastră a început într-o noapte de sâmbătă. Aveam 22 de ani şi o directoare de la firma de PR unde lucram a organizat o petrecere la ea acasă, în Annex. Era într-un conac vechi, din cărămidă, cu turnuri şi o piscină infinity. Mi-am pus o rochie cu volane şi o coroană din flori culese din grădina mătuşii mele. Noaptea părea fermecată.

În realitate însă, a fost exact petrecerea cu bere la care am mers în primul an, la două străzi distanţă. S-a consumat o cantitate şocantă de alcool. Nimeni nu avea costum de baie, dar unul dintre tipii de la Financiar a sărit îmbrăcat în piscină şi alţii l-au urmat. Când un asociat senior s-a holbat la pieptul meu, am făcut un pas mare în spate şi am reuşit să-mi luxez glezna. În secunda următoare eram pe jos, cu un pantof rupt. Era un semn clar că trebuia să plec.

Când mergeam pe Brunswick încălţată cu un singur pantof, am auzit clopoţelul unei biciclete şi apoi un:

— Hei, Cenuşăreaso!

M-am întors şi am văzut-o pe Bridget, pe o bicicletă roşie, îmbrăcată într-o salopetă din blugi, nemachiată şi cu o cască albă. Era superbă.

Nu purtasem niciodată o conversaţie, dar o ştiam de la muncă. Era asistentă, ca şi mine, dar în şedinţe vorbea cu autoritatea unei persoane de două ori mai experimentate.

— Eşti Bridget, nu-i aşa?

— Da, şi tu eşti Lucy Ashby, fata care desenează margarete în şedinţe.

— Mai desenez şi lalele, i-am zâmbit eu.

— Petrecerea aia a fost oribilă.

— Da. Credeam că n-o să fie un...

— Un dezastru imens?

Am încuviinţat.

— Ce ai păţit? a întrebat ea, arătând spre pantoful din mâna mea.

— A rămas blocat între pavele şi am căzut într-o baltă.

M-am întors, ca să-i arăt pata udă de pe spate.

— Pot doar să sper că era apă din piscină. Mi s-a rupt tocul imediat.

— Unde stai?

— Intersecţia Jarvis cu Wellesley.

— Nu e departe de mine. Eu stau în Cabbagetown. Urcă.

Aşa am ajuns să merg pe strada Bloor pe ghidonul lui Bridget, ascultându-i poveştile despre cum crescuse pe Insula Prinţului Edward. La un moment dat, am râs aşa tare, că aproape am căzut. Când am ajuns la blocul meu, ne-am aşezat pe treptele din faţă şi am vorbit mai bine de o oră.

— O să-ți păstrez un loc la ședința trimestrială de marți. Mereu întârzii, mi-a spus ea, în timp ce și-a pus casca.

— Bine. Mulțumesc.

Am fost surprinsă că observase asta.

S-a urcat pe bicicletă și a plecat, strigând peste umăr

— Ne mai vedem, Ashby.

Aveam să aflu că așa făcea tatăl lui Bridget, le spunea oamenilor pe numele de familie.

Deja la sfârșitul săptămânii, mergeam împreună să ne luăm gustări, mâncam prânzul și împărtășeam zvonuri. Iar ea prescurtase Ashby în Bee. A spus că mi se potrivea, pentru că mereu făceam ceva. Nu m-a deranjat deloc. Pentru că-n următorii cinci ani, până când s-a mutat din apartamentul nostru, nu m-am simțit niciodată singură.

Acum nu mai suntem colege de cameră. Avem 29 de ani, iar ea urmează să se căsătorească. Amândouă am avansat în carieră. Interviul lui Bridget pentru postul din Sunnybrook a fost motivul pentru care a ratat zborul spre insulă acum cinci ani. Evident, i-a dat gata pe cei din comitetul de angajare și a stat acolo câteva ore. A făcut turul campusului și și-a întâlnit viitorii colegi și pe șeful șefului ei. Zilele în care făceam schimb de bârfe în pauza de prânz păreau dintr-o altă viață și a devenit mai greu să plecăm împreună.

Aținesc undeva deasupra orașului Quebec. Visez că sunt la o nuntă și că florile se ofilesc cu câteva minute înaintea ceremoniei. Când suntem peste Maine, ajungem într-o zonă cu turbulențe și mă trezesc imediat. Inima îmi bate cu putere și palmele îmi transpiră.

În toți anii de când sunt prietenă cu Bridget, n-am auzit-o nici măcar o dată atât de pierdută ca ieri la telefon.

Bridget e mereu cea care are grijă de mine. Nici nu mai știu de câte ori ea a fost cea care m-a ridicat când am căzut. Însă ea rareori trece prin situații de criză.

Latura practică a creierului meu știe că n-ar trebui să fiu în avionul ăsta. Când am sunat-o ieri seară pe Lillian de la Cena să-i spun că trebuie să reprogramăm întâlnirea, dezamăgirea ei a fost evidentă. N-am putut să-i spun exact când o să mă întorc. Ce să mai, am părut de-a dreptul neserioasă. Bridget a insistat să-mi ia ea biletul, dar n-a luat și unul pentru întoarcere. Nu cred c-o să stau mai mult de un weekend. Am prea multe de care să mă ocup, inclusiv florile pentru nunta ei, dar cum pot să-i refuz ceva, când ea mi-a oferit așa de mult?

— Atenție, pasageri. Ne pregătim să începem aterizarea în Charlottetown.

Asta e a cincea mea excursie pe insulă. În iulie, anul trecut, am venit singură. Mă uit pe geam și stomacul mi se întoarce pe dos. Insula arată ca una dintre păturile făcute de bunica lui Bridget. Este o întindere peticită de ferme, câmpuri și copaci. E casa lui Bridget, dar e un loc special și pentru mine. Unele dintre cele mai fericite amintiri ale mele le-am creat chiar aici.

Și tot aici am făcut unele dintre cele mai mari greșeli.

Dar n-o să le repet. Nu de data asta. Vara asta o să fie altfel.

Trebuie să fie.

Pentru că Bridget e cea mai importantă persoană pentru mine. E înțeleapta mea. Sora mea. Aș face orice mi-ar cere, inclusiv o călătorie de urgență. Inclusiv să nu mă îndrăgostesc.

CAPITOLUL 3

În prezent

Mereu mi-a plăcut să zbor în Charlottetown. Când ieşi din avion, păşeşti direct pe pistă, iar asta mă face să mă simt ca o vedetă. Aeroportul în sine e o mică minune. Are o singură bandă de bagaje şi-ţi iei valiza într-un sfert de oră după ce pui piciorul pe Insula Prinţului Edward.

Dacă e să mă iau după instrucţiunile lui Bridget, presupun c-o să mă aştepte în parcare, aşa c-o iau direct spre statuia Cows Creamery ca să-mi aştept bagajul. E o vacă în mărime naturală care arată ca un desen animat. E negru cu alb şi are botul roz. Mereu mă face să zâmbesc. Am fost obsedată de ea de la prima călătorie, dar acum nu o văd nicăieri. Mă uit în jur, oripilată.

— Pot să te ajut cu ceva, draga mea? mă întreabă o femeie cu o mătură şi un făraş.

Oamenii de pe insulă sunt cei mai minunaţi.

— Nu, mulţumesc. Tocmai am observat că nu mai e vaca.

— Păcat, nu-i aşa? Din cauza renovărilor. Şi mie mi-e dor de Wowie.

— Nu ştiam că are un nume.

— Da, Wowie.

Îmi urează o zi frumoasă şi fac doi paşi către banda de bagaje, când sunt luată pe sus. Bridget e mai mică decât mine, dar mă îmbrăţişează cu atâta putere, că aproape mă dărâmă. Braţele ei sunt în jurul meu şi faţa mea e acoperită de un nor de bucle blonde.

Ne-am văzut weekendul trecut, la petrecerea de nuntă organizată de colegii ei, dar mă îmbrăţişează de parcă au trecut câteva luni. Bridget părea să fie bine atunci, dar poate că mi-a scăpat ceva. În ziua aia stăteam ca pe ace, pentru că nu eram la In Bloom.

— Sunt atât de bucuroasă că eşti în viaţă. M-ai speriat ieri, îi spun.

O strâng în braţe, apoi o apuc de umeri şi o privesc cu atenţie.

Poartă pantaloni scurţi, un maiou şi e nefardată. Arată aproape ca atunci când aveam 23 de ani şi eram colege de cameră, înainte să se mute cu Miles.

Claia de bucle aurii şi faptul că e mică de înălţime o fac să pară o zână adorabilă, căreia îi apar pistrui pe nas şi umeri sub primele raze de soare. Dar e dură şi deseori judecată greşit. Îi place însă să distrugă toate prejudecăţile. Am văzut asta cu ochii mei când am lucrat împreună.

Odată, în timpul unei şedinţe tensionate, s-a întors spre tipul de lângă ea şi i-a spus că atitudinea lui e „de tot rahatul". Asta s-a întâmplat înainte să fim prietene şi felul în care a pronunţat cuvintele a fost aparte. Mi-au plăcut şi înjurătura de modă veche[1], şi încrederea ei. Accentul ei de pe Coasta de Est devine mai puternic după ce bea sau în toiul unei dispute. Atunci pronunţa „r"-urile cu mai multă atenţie.

1 Joc de cuvinte intraductibil în limba română, rezultat din pronunţia asemănătoare a cuvintelor *horse* (din *horse shit)* şi *arse* (pe care personajul îl pronunţă *harse*) (n. red.).

— Mă bucur aşa de tare c-ai venit, îmi spune Bridget zâmbind, şi imediat îi văd cele două gropiţe în obraji.

Dar e palidă şi are cearcăne. Bridget îşi respectă cu sfinţenie programul de somn, însă e clar că n-a dormit opt ore aseară.

— Ştii c-aş sări de pe o stâncă dacă mi-ai cere asta.

— Poate mâine.

Mă strânge de obraji. Afecţiunea ei fizică nu prea are limite şi obrajii sunt foarte des ţinta ei.

— Nu vreau decât să petrec timp de calitate cu tine, draga mea cea mai bună prietenă, pe care o iubesc foarte, foarte mult.

Pare mai bine decât ieri, dar sigur se preface. Doar nu mi-a cerut să zbor pe insulă cu opt zile înainte de nunta ei doar ca să petrecem puţin timp împreună. Nu e vorba despre asta. Suntem în mijlocul unei operaţiuni de salvare.

Când am întrebat-o cât vrea să stau, a spus:

— Cât timp poţi.

Cu puţin noroc, voi petrece două nopţi la Summer Wind şi duminică voi fi în avion, înapoi spre Toronto, împreună cu Bridget.

Se îndreaptă spre bandă, unde mi-a apărut valiza.

— Uite-ţi bagajul. Haide.

Mă ia de braţ şi mergem afară. Pe jos e ud de la ploaie. Soarele străluceşte puternic, dar spre est sunt nori de furtună. Vremea poate să se schimbe repede pe insulă.

— Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat ieri? o întreb, în timp ce intrăm în parcare.

— Mi s-a făcut dor de casă, spune ridicând nepăsător din umeri. Cu nunta, luna de miere şi munca, nu ştiam când o să mai pot veni în vizită, dacă nu veneam acum.

Speram să le fac o surpriză părinților, dar ar fi trebuit să sun înainte. Doar știu cât de imprevizibili sunt.

O privesc cu atenție și încerc să-mi dau seama cât de mult din ce mi-a spus e o minciună.

— Păreai foarte supărată.

— Chiar am fost. Cum să plece într-o excursie fără să-mi spună? Tipic pentru ei.

— Mama și tatăl tău erau plecați când ai ajuns aici?

— Da. Nu-și rezervaseră zborurile spre Toronto, așa c-au ales drumul mai pitoresc. Se vor întâlni cu niște prieteni în Fredericton, apoi vor sta câteva zile în Montreal.

Îi aud iritarea în voce. Ken și Christine sunt niște părinți grozavi, ăsta fiind motivul pentru care Bridget și Felix sunt așa independenți și siguri pe ei, dar sunt imprevizibili când vine vorba de planuri, iar asta o irită. Ken a fost profesor de istorie și Christine doctor veterinar pentru animale mari, iar acum că au ieșit amândoi la pensie, le e imposibil să stea într-un singur loc. Fac ce vor, când vor și-și rezervă dreptul de a se răzgândi. Cred că nevoia lui Bridget ca totul să fie organizat e o reacție directă la atitudinea relaxată a părinților ei.

Am traversat jumătate de parcare și mă pregătesc s-o întreb din nou de ce avea nevoie așa urgentă de mine, când îl văd pe el.

Felix Clark stă rezemat de camioneta neagră, ale cărei cauciucuri sunt pline de pământ roșcat, și citește o carte. Părul lui brunet îi cade ciufulit peste frunte și arată grozav.

Îmi țin respirația și trec câteva secunde până când îmi amintesc să inspir din nou. Nu ne-am mai văzut de un an, dar într-o fracțiune de secundă, toate amintirile îmi dau năvală în minte.

Ochii albaştri luminoşi. Mâinile puternice. Briza oceanului pe pielea bronzată. Un sărut pe plajă. Nisip pe cearşafuri. Ziua când totul s-a schimbat.

M-am simţit bine.

E un miracol că nu mă împiedic. Simt un ghem în stomac şi inima mai are puţin şi-mi iese din piept.

Calmează-te, îi spun. *Poartă-te frumos.*

Dar nu mă ascultă şi-şi înteţeşte ritmul.

Felix e aici.

CAPITOLUL 4

Vara, cu cinci ani în urmă

Bridget făcea duş şi cânta cât o ţineau plămânii, în timp ce eu mă ascundeam în dormitorul ei. Felix era jos şi nu voiam să fiu singură cu el. Era fratele mai mic al lui Bridget, iar eu eram dată peste cap. De când mă adusese prietena mea de la aeroport, reuşisem să-l evit cu succes.

Aveam dubii că se schimbase ceva în camera lui Bridget de când plecase la universitatea din Toronto. Un perete era dedicat echipei olimpice de hochei feminin din 2010 care a reprezentat Canada, medaliile de aur fiind înrămate şi puse pe perete. Mai avea şi o sacoşă de pânză pe care scria Echipa Jacob şi care atârna de mânerul uşii şifonierului. Trei trofee de hochei. O pătură cu petice care acoperea patul, făcută din pătrate mov şi roz. Locul aparţinea unei alte versiuni a lui Bridget, pe care eu n-o cunoscusem.

Stăteam pe o grămadă de perne din blană artificială şi răsfoiam o revistă de modă luată din aeroport, când a ciocănit cineva.

Am îngheţat.

— Lucy? a strigat Felix.

— Sunt ocupată.

— Pot să intru? Vreau să vorbim.

Am închis ochii şi mi i-am acoperit strâns cu mâinile. Nu voiam să vorbesc. Voiam să mă întorc la după-amiaza de ieri, să-i mulţumesc lui Felix pentru stridii şi să nu fac sex cu el de patru ori în casa în care crescuse prietena mea cea mai bună.

A bătut din nou.

Dar nu voiam nici ca Bridget să-l prindă pe fratele ei vorbind cu mine prin uşă, aşa c-am descuiat-o şi l-am tras înăuntru.

— N-ar trebui să fii aici. Poate te-a auzit Bridget, am şuierat, dându-i drumul la braţ.

Din baie a răsunat tare un *Ooo-ohhh-oooooh!*

— Cred că suntem în siguranţă. Data viitoare, nu mă lăsa să stau pe hol. Am folosit ciocănitul nostru secret.

— Nu avem aşa ceva.

— Ba da.

Mi-a susţinut privirea şi a bătut în uşă. De două ori mai încet, o pauză, apoi a treia bătaie mai tare.

— Ei bine, n-avem nevoie de aşa ceva.

A făcut un pas spre mine.

Nu era o idee bună să fiu aşa aproape de Felix. Mirosul lui era imposibil de ignorat. Chiar şi fără să-l ating, îi simţeam căldura corpului. Vârtejul rebel de păr de deasupra sprâncenelor îmi ademenea degetele. Voiam să mă caţăr pe el. Voiam să-i acaparez gura. Voiam să-mi plimb limba peste gropiţa lui din bărbie şi să-mi înfig dinţii în buza lui de jos. Aşa că am făcut un pas în spate.

— Ce faci? N-ai voie să fii aici. N-avem voie să facem chestia asta.

— N-avem voie? a întrebat el, şi un zâmbet i-a apărut încet pe faţă.

— Nu! Am instrucţiuni clare!

M-a privit şocat.

— Bridget are nişte reguli.

— Reguli?

— Da, reguli. Trei mai exact.

Practic, nu încălcasem niciuna, dar n-aveam niciun dubiu că n-avea să fie apreciat faptul că mă culcasem cu Felix.

— Şi care sunt astea?

— Să mănânc cât de multe stridii pot.

Am făcut o pauză, pentru că nu voiam să-i spun *toate* regulile.

— Şi să uit de oraş.

Privirea lui Felix era fermă. Hipnotizantă.

— Ai spus că sunt trei reguli. Care e a treia, Lucy?

Chiar dacă îl evitasem pe Felix, mă gândisem la el toată ziua şi la tot ce-mi povestise Bridget vreodată despre fratele ei. Avea 23 de ani, locuise toată viaţa pe insulă şi participa la competiţii de desfăcut stridii. Dar dintre toate informaţiile pe care le excavasem, cele despre fosta lui iubită, Joy, ieşeau în evidenţă cel mai mult.

— Bridget mi-a spus să nu mă îndrăgostesc de tine. A fost o glumă... şi nu prea. Nu vrea să se repete ce s-a întâmplat cu... Ştii tu, doar erai acolo.

În privirea lui Felix a apărut o umbră, ca un nor de ploaie.

— Am înţeles.

— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să deschid subiectul. Bridget mi-a spus c-ai avut o perioadă mai grea.

De fapt, îmi spusese că fratele ei „bea ca o sugativă" şi nu credea c-o să-l vedem cât eram în vizită. Se pare că zăcuse pe canapeaua prietenului lui cel mai bun de când se despărţise de iubita lui.

— Mă rog, am continuat eu repezit, nu e cazul să ne facem griji pentru regula asta. Pentru că nu asta se întâmplă aici, nu că s-ar întâmpla ceva aici. Nu sunt nici pe aproape de a mă îndrăgosti de tine. Nu mă interesează să încep o relație. Tocmai ne-am întâlnit și tu ești în regulă, dar...

— Sunt în regulă? Uau!

Zâmbetul lui Felix a reapărut, relaxat ca înainte. Și-a trecut mâna prin păr, râzând. M-am uitat la degetele lui, care fuseseră pe mine chiar în dimineața aia. Fuseseră în mine.

— O să fii fericită să afli că n-am venit aici ca să te cuceresc. M-am gândit c-ar fi bine să limpezim lucrurile, ca să nu petreci următoarele două săptămâni ferindu-te de mine.

— Dar nu făceam asta.

M-a privit insistent, ridicând o sprânceană.

— Bine, poate că am făcut asta puțin, dar Felix, am făcut sex!

— Și nu o singură dată, a zis, iar ochii îi licăreau.

— Cum de s-a întâmplat așa ceva? Probabil că Bridget ți-a zis că n-a mai prins avionul. Sigur știai c-o să vin.

A ridicat din umăr.

— Am dormit acasă la prietenul meu și mi-am lăsat telefonul în mașina lui ieri dimineață. Știam că Bridget o să vină acasă, dar n-am reținut când.

Mi-am frecat fruntea.

— Bridget nu poate să afle.

O să se îndepărteze de mine.

— N-o să afle. Dacă n-o să sari pe mine în fața ei, nu cred c-o să avem probleme.

— Slabe șanse să se întâmple așa ceva.

Felix era fructul interzis. Ar fi putut la fel de bine să poarte o centură medievală de castitate.

— Asta spui acum, a zis el zâmbind.

— Nu ești chiar atât de sexy, am mințit eu.

— Glumeam. Eu o să mă port frumos, tu o să te porți frumos. Nimeni nu e cazul să afle de noaptea trecută.

Mi l-am imaginat pe Felix peste mine, cu brațul în jurul genunchiului meu.

— Sau de dimineața asta.

— De acord.

— Ar ajuta dacă nu ai mai roși așa.

Mi-am ridicat mâna la piept. Într-adevăr, pielea îmi luase foc.

— E posibil să ne dea de gol.

— Nu există niciun *noi*.

Felix a chicotit, iar sunetul a fost minunat. Gutural și puțin aspru.

— Nu e amuzant. Bridget e prietena mea cea mai bună din tot universul. O iubesc ca pe familia mea. De fapt, dacă e să fiu sinceră, o iubesc mai mult decât pe unele rude. Nu trebuie să afle despre noi.

Bridget era protectoare cu oamenii la care ținea și, în circumstanțe normale, cercul ăla mă includea și pe mine. Dar când venea vorba de fratele ei, nu mai lua pe nimeni în considerare. Nu vreau să risc să pierd cea mai importantă relație din viața mea.

— Nu o să-i spun. Crede-mă, n-am niciun interes să vorbesc cu sora mea despre viața mea sexuală. Sau să am o aventură cu una dintre prietenele ei.

— Mulțumesc.

Apoi s-a apropiat un pic prea mult.

— Asta o să fie prima noastră regulă: nu-i spunem lui Bridget, a zis el pe un ton foarte jos.

— Avem nevoie de reguli?

S-a uitat la gura mea și am simțit imediat cum dorința îmi pulsează între picioare.

— Posibil.

— Bine. Nu-i spunem lui Bridget. Ce se întâmplă pe insulă...

— Rămâne pe insulă. Regula numărul doi: n-o să mă mai culc cu tine.

— Asta e de la sine înțeles.

— Și a treia regulă e evidentă.

— Serios?

— Da. Regula trei: Nu ai voie să te îndrăgostești de mine.

CAPITOLUL 5

În prezent

Felix nu ne-a văzut încă, e prea absorbit de carte. Mereu are câte o carte în buzunarul din spate al blugilor. Le citeşte repede.

— Credeam că familia ta e în drum spre Toronto, îi spun lui Bridget.

Încerc să par neafectată în timp ce ne îndreptăm spre el.

— Da, mama şi tata. N-am reuşit să pornesc Mustangul, aşa că l-am chemat pe Wolf.

Iar Felix e genul de om pe care te poţi baza.

Îl devorez, din cap până-n picioare. Bronzul de vară. Umerii laţi. Braţele puternice. Tricoul alb mulat şi blugii închişi la culoare. Tot aşa era şi când l-am întâlnit. Doar că acum hainele sunt noi şi o idee mai elegante. E proaspăt ras, aşa că pot să-i admir unghiurile perfecte ale profilului sau gropiţa din bărbie. Au trecut ani întregi de când l-am văzut pe Felix fără barbă, de când ne-am întâlnit prima oară. Părul lui e ciufulit şi sexy. E mai lung decât era când l-am văzut ultima dată. Acum aş putea să-l strâng în pumn.

Dă o pagină. Citeşte o carte groasă, un thriller cu coperta neagră şi titlul scris cu litere neon. Ceva diferit

față de literatura clasică și cea a secolului trecut pe care o citește de obicei.

Nu știu dacă-mi simte privirea, dar își ridică ochii din carte. Privirile ni se intersectează, magnetizate.

Tipul ăsta arată prea bine.

Nu-și ia ochii de la mine când ne apropiem. E nemișcat. Dar chiar și așa, simt dorința care clocotește dincolo de suprafață.

Ridic mâna și încerc să-mi controlez tremurul. Nu mă așteptam să-l văd până la nuntă. Nu sunt deloc pregătită, dar pot să mă descurc. Bineînțeles că pot.

Când ajungem la el, îi zâmbesc.

— Wolf, ce surpriză plăcută.

Ochii lui se aprind când aude porecla și se încruntă.

Wolf.

Niciodată n-am reușit s-o pronunț cum trebuie, cât să se potrivească bărbatului pe care am ajuns să-l cunosc. Wolf e fratele mai mic al lui Bridget, un personaj din poveștile ei. Felix e cu totul altă persoană.

Mă apropii, cu brațele întinse, și îi dau o îmbrățișare frățească, în timp ce încerc să nu-i inspir parfumul. Dar nu funcționează. Pin, sare, briza dintr-o pădure de pe coastă. Felix e cel mai minunat lucru pe care l-am inhalat vreodată și a trecut un an întreg de când am făcut asta ultima oară.

— Bună, Lucy.

Vocea lui mă mângâie ușor pe spate.

Mă retrag și fac greșeala să îl privesc. Ochii lui mă tulbură mereu. Două ape de o nuanță neașteptată de albastru și pata căpruie care formează o insulă în miniatură chiar sub irisul lui drept. Dar expresia lui e reținută. De obicei, Felix e ca un foc de artificii.

Nu-mi dau seama că mă holbez până când se încruntă şi două linii paralele îi apar deasupra nasului. N-au fost mereu acolo, dar pe de altă parte, Felix are acum 28 de ani. Au trecut cinci ani de când ne-am întâlnit prima oară. De fiecare dată când îl văd, e schimbat. Doar puţin. Destul cât să trec în revistă toate transformările subtile şi să fiu mai atentă la el decât ar trebui. Să-l plac mai mult decât ar trebui.

— Cum mai eşti?

— Nu mă plâng.

Nu-mi zâmbeşte larg, cum făcea de obicei. Acum, zâmbetul lui e o fortăreaţă care nu dezvăluie nimic din ce se află în spatele ei, ceea ce e păcat, pentru că-mi doresc cu disperare să aflu ce gândeşte.

Felix îmi ia valiza şi o pune în portbagajul camionetei. Mă uit cum i se încordează bicepşii şi antebraţele şi încerc să nu mă gândesc cum era când le atingeam.

— Îţi vine să crezi că nu mai are barbă? Wolf a vrut să fie drăguţ pentru nuntă.

Bridget îl strânge de obraji, deşi nu prea are de ce. Felix o ignoră însă. O parte din mine e încântată la gândul că poate schimbarea asta are de-a face cu mine.

— Arată bine, spun eu într-un final.

Asta ca să nu spun că Felix arată ca materializarea tuturor fanteziilor mele sexuale.

— Mulţumesc c-ai venit să mă iei.

— Nicio problemă.

Dac-ar fi să-l judeci pe Felix după tonul vocii, n-ai şti ce să crezi. Spune totul cu aceeaşi intonaţie neutră. Ochii lui însă exprimă mai multe decât cuvintele. Privirea lui şopteşte, tachinează şi râde. Am văzut-o dansând sub lumina stelelor. Dar nu există nicio urmă din acel Felix în momentul ăsta. Îngrijorarea care m-a urmărit de vara

trecută – că am stricat lucrurile între noi – iese din nou la suprafață.

Se întoarce spre Bridget.

— O să verific Mustangul când vă las acasă. Poate o să reușesc să-l pornesc din nou.

— Bee, ar trebui să stai în față, zice Bridget, dar o refuz.

De obicei am rău de mașină, dar mă cunosc și tocmai de asta știu sigur că n-ar trebui să stau lângă Felix. Dacă trecutul m-a învățat ceva, e că trebuie să stau cât mai la distanță de el. La propriu. Asta pentru că suntem explozivi când ne aflăm în spații mici. Sau cel puțin așa eram odată.

În timp ce iese din parcare, Bridget oftează mulțumită.

— A trecut o veșnicie de când am fost aici toți.

Mă uit la Felix în oglinda retrovizoare și privirile ni se întâlnesc pentru o fracțiune de secundă. Sunt o picătură de turcoaz lichid, dar eu vreau tot oceanul. *Nu, n-ai voie nici măcar o gură*, îmi reamintesc.

— O să fie ca în trecut, spune Bridget.

Felix își încordează maxilarul.

O baie plină cu aburi. Pielea luminată de razele lunii. Un dormitor mic în partea de est a insulei. Nu, n-o să fie ca în trecut. N-are cum.

Drumurile sunt mereu cele care îmi reamintesc că sunt plecată din oraș. Semafoarele sunt diferite aici, aranjate orizontal, roșu lângă portocaliu și verde și peste tot sunt sensuri giratorii. Prima oară când am condus pe insulă, m-am panicat când am dat de ele.

În jur sunt câmpuri cât vezi cu ochii. Rânduri verde aprins de cartofi și recolte de rapiță de un galben orbitor.

Biserici albe, hambare portocalii, ponei bălțați și vite care pasc. Comunități liniștite de la țară. Hunter River, Hazel Grove, Pleasant Valley, Kensington. Unele sunt o idee mai mult decât niște simple semne pe autostradă.

Mă concentrez pe peisaje, pentru că începe să mă ia ameteala. Mereu mi se face mai rău când nu sunt foarte odihnită. Toată noaptea mi-am făcut griji pentru Bridget și florărie, așa că n-am prea dormit. Ar fi trebuit să mă așez în față când mi-a zis Bridget.

— Ai mâncat ceva?

Ridic privirea și văd că Felix mă studiază în oglindă.

— Un iaurt, înainte să plec spre aeroport.

În ultimul timp am supraviețuit cu o dietă de Uber Eats și Activia de cocos, la cât de mult am stat la florărie, de dimineață până seara târziu. N-am mai fost la supermarket de mai bine de o săptămână, poate chiar două. Așa că am ales să cred că datele de expirare ale iaurtului sunt doar o sugestie.

Felix deschide consola centrală.

— Poftim, spune el și-mi întinde un baton cu nuci, preferatul meu.

— Mulțumesc, îi răspund, în timp ce-l privesc în oglindă.

— Îl aveai pur și simplu acolo? spune Bridget, uimită.

— Nu. L-am cumpărat când m-am oprit să pun benzină. În caz de ceva.

— Sigur, în caz de ceva, repetă ea.

— Lui Lucy i se face rău în mașină dacă nu mănâncă nimic.

— Eu știu asta, dar sunt surprinsă că știi *tu*, spune Bridget, suspicioasă.

Mă simt ca o adolescentă ai cărei părinți s-au întors acasă mai devreme, în timpul unei petreceri despre care n-au fost anunțați, și dau peste scaune dărâmate, pahare aruncate prin ghivece și adolescenți ezitanți care-i privesc panicați.

O să ne descopere.

Dar apoi Felix ridică din sprânceană și spune:

— Aproape că mi-a vomitat în mașină vara trecută.

Albastrul scânteiază în depărtare și Bridget deschide geamul, iar mașina se umple de aerul oceanului. Mă privește înțelegătoare când iau o gură din baton. Mestec lent și parcă mă simt o idee mai bine.

După ce pun ambalajul în buzunarul rochiei mele de bumbac cu dungi, închid ochii și-mi lipesc capul de geam.

Peste câteva minute, o aud pe Bridget spunând încet:

— E drăguț că sunteți prieteni.

— Sigur că da. Prieteni, a spus Felix, după o pauză lungă.

CAPITOLUL 6

În prezent

Sigur că da. Prieteni.

A spus-o aşa de încet, că abia am auzit. Restul drumului, ţin ochii închişi şi-i analizez replica. Ne apropiaserăm de ceva ce semăna cu prietenia, înainte s-o dau în bară.

Nu ştiu dacă e de la mirosul de ocean, sau dacă deja corpul meu ştie toate curbele. Sau poate că Summer Wind şi-a lăsat amprenta pe mine la nivel celular, cine ştie? Ideea e că simt când suntem aproape de casă. Deschid ochii când camioneta încetineşte. Nu vreau să ratez prima imagine. Şindrilele de cedru, uşa galbenă, drumul roşu care şerpuieşte prin iarbă, golful St. Lawrence care luceşte pe fundal.

Casa e neschimbată, se înalţă în toată splendoarea ei. O văd, şi e ca şi cum aş inspira adânc. Am ajuns în sfârşit aici. În locul unde mă simt ca acasă, mai mult decât oriunde altuneva.

Felix îmi ridică valiza din spate şi o duce în casă. Bridget mă ia de talie şi, când îl urmăm, se ridică pe vârfuri, mă pupă pe obraz şi spune:

— Bine ai revenit, Bee.

Summer Wind e un loc la fel de fermecător înăuntru ca și afară. Intri printr-un antreu dezordonat, care miroase a lemn și lână udă. Pe podea sunt împrăștiați pantofi și în agățători sunt prinse pelerine de ploaie, eșarfe și umbrele. E mijlocul verii, dar ghetele de iarnă și gecile n-au fost băgate la locul lor. Mă trimite cu gândul la dulapul care duce spre Narnia și, exact ca în poveste, când pășești în el, viața reală pare foarte îndepărtată.

Îmi desfac sandalele și o urmez pe Bridget în camera principală. Picioarele sunt deja pline de nisip. Livingul imens dă spre bucătărie în capăt și are ferestre înalte, cu vedere spre întinderea de mare și cer. Canapeaua cu bumbac alb și fotoliile sunt șifonate și atât de moi, că amenință să te înghită când te așezi pe ele. Covoarele împletite sunt o pată de culoare pe podea. Într-un perete de cărămizi e un șemineu alb, pătat de la fum, după ani întregi în care a fost folosit. Într-o parte e o grămadă de lemne și în cealaltă, un cufăr cu pături. Un pian se află sub scara care duce la etaj. Pe servantă e un CD-player cu cinci CD-uri. Ken, tatăl lui Bridget, e DJ-ul oficial de la Summer Wind și jură că CD-urile vor reveni la modă. Când e acasă, serile au ca fundal melodii rock canadiene. Joel Plaskett, Feist, The Tragically Hip, Sloan. Peste tot erau cărți, dar acestea erau ale lui Felix, care nu mai locuiește aici.

Summer Wind n-a fost niciodată un loc perfect și nici măcar foarte aranjat, dar are o atmosferă foarte caldă. E atât de diferit de casa părinților mei din St. Catharines, cu mobila sa colonială și sufrageria formală. Nu m-am simțit niciodată ca acasă acolo.

Când eram copil, programul familiei Ashby se învârtea în jurul orelor de hochei ale fratelui meu mai mare, Lyle. Talentul lui era destul de promițător cât să atragă atenția agenților. Uneori, în weekendurile cu meciuri, părinții mă trimiteau în Toronto ca să stau cu mătușa mea. Curtea ei era locul unde puteam să mă joc și să mă

murdărește. Stacy mi-a arătat cum să plantez semințe de flori și cum să tai petuniile. Mă lăsa să-i umblu printre flori și să aleg orice voiam ca să pun în vaza de la fereastra din bucătărie. Uneori, dacă eram norocoasă, mă lua cu ea la In Bloom. Alături de Stacy am simțit că mi-am găsit locul.

O mare parte din casa familiei Clark e neschimbată de la prima mea vizită, cu excepția bucătăriei, care a fost complet renovată. Christine a refăcut-o după uraganul de acum doi ani. Mă plimb prin ea, în timp ce admir dulapurile. Acum sunt de un verde salvie, accesoriile sunt aurii și văd o insulă mare.

Mă opresc în fața ușii glisante din sticlă și admir priveliștea. Un gazon verde smarald se întinde până la dunele cu iarbă care mângâie plaja. În depărtare se întinde golful, care e de un albastru regal strălucitor. Frumusețea locului încă mă uimește. În oraș, simt mereu o presiune în piept, însă aici, aceasta dispare complet și sunt relaxată.

— Mă duc să văd dacă pot să pornesc Mustangul înainte să plec, spune Felix.

El și Bridget stau la piciorul scărilor.

— Am pus valiza lui Lucy în vechea mea cameră.

— Chiar voiam să vorbesc cu tine despre asta. Speram c-o să stai aici, cu noi.

Mă uit la Felix, care își privește sora încruntat.

— Bee poate să doarmă cu mine, iar tu poți să stai în vechea ta cameră. Să stăm toți împreună acasă, ca în trecut.

— Nu pot. Asta nu mai e casa mea, Bridget.

— Știu, dar speram c-o să petrecem puțin timp împreună. În momentul ăsta am nevoie să-mi fie alături prietena mea cea mai bună și fratele meu.

— Ce se întâmplă?

E evident că nici Felix nu știe prin ce trece Bridget. Nu e genul căruia să-i placă jocurile, așa că nu mă surprinde când o întreabă direct:

— S-a întâmplat ceva cu Miles?

Observ că nu-i place s-o întrebe asta, deoarece nu crede că s-ar fi putut întâmpla ceva. Bridget și Miles sunt împreună de trei ani și tipul e genul pe care te poți baza. Amândoi sunt așa.

Bridget clipește repede.

— Nu, bineînțeles că nu.

Felix nu pare însă convins.

— Deci n-are nicio problemă cu faptul că ești aici?

— Nu, niciuna, spune ea, ridicând din umăr, așa cum fac cei din familia Clark.

Vreau s-o cred, dar am senzația că tot ce se întâmplă are de fapt legătură cu Miles. Bridget e cunoscută pentru faptul că nu vorbește despre problemele ei. Uneori deliberează zile în șir. Nu-i place să ceară ajutor și respinge sfaturile nesolicitate. Dacă nunta e în pericol și relația ei e într-un punct critic, există o posibilitate să nu-mi spună nimic până nu ia o decizie. Am făcut bine că am venit. O să fiu alături de ea și o să-mi spună ce se întâmplă când o să fie pregătită.

— Haide, Wolf. Cine o să ne răsfețe pe Bee și pe mine cu stridii dacă tu n-o să fii aici? Cine o să aprindă focul de tabără?

— Ești perfect capabilă să faci și singură toate chestiile astea, zice Felix.

— Dar de ce s-o fac, când îl am alături pe fratele meu mai mic, pe care îl văd rar și care poate să facă asta pentru mine?

Zâmbetul ei e incredibil de dulce.

Felix se şterge pe frunte. Se pricepe să impună limite, dar ştiu că nu-i place să dezamăgească oamenii, mai ales pe sora lui.

— Am treabă la casele de vacanţă.

Felix şi Zach, prietenul lui cel mai bun, deţin o fâşie de pământ la sud de Souris, unde au construit patru case de vacanţă. Salt Cottages s-au bucurat de mare succes. Clădirile sunt uimitoare, priveliştea fenomenală şi recenziile sunt foarte bune. Au rezervări făcute pe tot parcursul sezonului de vârf. Ştiu asta pentru că am verificat.

Zach locuieşte în Summerside şi continuă să lucreze ca manager de proiecte pentru compania de design şi construcţii a familiei lui, dar cabana lui Felix e aproape de căsuţe. El se ocupă de tot, mai puţin de curăţenie, aşa că nu minte când spune că are treabă acolo. Dar pe de altă parte, e propriul lui şef. Dac-ar vrea să stea în Summer Wind, ar găsi o soluţie.

Singura explicaţie pentru care nu vrea asta sunt eu. Simt că mă înroşesc.

— Înţeleg, serios. Dar mi-e dor de tine, Wolf.

Privirea îi alunecă până la mine, dar mă evită în ultima secundă.

— Îmi pare rău, dar nu pot.

Îşi ia cheile de lângă uşă şi simt că mi se strânge stomacul, deoarece ştiu că eu am provocat atmosfera asta ciudată dintre noi.

Deschide uşa de la hambar şi trage prelata de pe o maşină lucioasă şi foarte roşie. La cinci minute după ce m-a cunoscut, Ken m-a dus afară, să se mândrească cu Mustangul. Mi-a povestit despre lunile în care el şi Felix l-au reparat.

Cred că e un model din anii 1960, dar ce ştiu sigur este că are schimbător de viteze manual. Bridget a încercat să mă înveţe să-l conduc, dar am pus frână de atâtea

ori că a durat 10 minute să ajungem doar la capătul aleii șerpuite. Bridget și cu mine râdeam ca apucatele și a trebuit să opresc înainte să ies pe șosea. Am ieșit din mașină și ne-am întins pe câmp, ținându-ne de mână și vorbind vrute și nevrute în timp ce priveam norii.

Felix bate mașina pe capotă, în semn de salut, și se așază pe scaunul șoferului. Motorul refuză să pornească. Bate cu degetele în volan în timp ce se gândește, iar eu fac greșeala să mă uit la mâinile lui. Mâinile acelea cu degete lungi. Groase. Abile.

— Cel mai probabil are o problemă cu bateria. I-am spus chiar de curând lui tata c-ar trebui s-o schimbăm. Cred c-a comandat una nouă.

Ridică capota, cu o atitudine încrezătoare, iar asta mă face să-mi mut privirea. Ce-o fi atât de fascinant la tendoane? Bridget verifică rafturile din magazie.

— Asta e?

Felix se uită peste umăr.

— Da. O s-o schimb, sper c-o să meargă după.

Ies afară. Chiar nu e cazul să-l văd pe Felix cum repară o mașină. Când aud motorul care se trezește la viață, simt că se rupe ceva în mine. Felix o să plece acum pe partea lui de insulă. Dar e mai bine așa.

— O să mă întorc în câteva zile. Cu stridii, spune Felix, în timp ce-și îmbrățișează sora de bun-rămas.

Apoi se îndreaptă spre camionetă și îmi face cu mâna. Privirile ni se intersectează, iar a lui mă arde de-a dreptul. E mai întunecată ca oricând. Mai adâncă decât înainte.

— Mă bucur că te-am văzut, Lucy.

Bridget mă ia de după umeri și privim camioneta care se îndepărtează, lăsând în urmă un nor de praf roșiatic. Și pe mine.

CAPITOLUL 7

În prezent

Mă apropii precaută de dormitorul lui Felix, temându-mă de fantomele care mă vor întâmpina înăuntru. Când deschid uşa, sunt aşa surprinsă de ce văd, că trebuie să verific dacă nu cumva am intrat în camera greşită. Bridget mi-a spus că mama ei redecorase, dar nu-mi vine să cred ce diferit arată totul acum.

Când Felix stătea aici, camera abia dacă părea locuită, cu pete de adeziv pe vopseaua gri. Dar acum pereţii sunt acoperiţi cu tapet alb cu dungi crem şi acuarele cu vaze pline de flori. Pe pat e o pătură roz cu alb, mai mult ca sigur făcută de bunica lui Bridget. Ferestrele au vedere tot spre fâşia de iarbă care se transformă în nisip şi apoi în mare, dar biroul care era sub ele a dispărut. Ca şi cărţile de altfel.

N-a mai rămas nimic din camera lui Felix, cu excepţia patului, o piesă veche superbă din lemn, cu stâlpi, tăblie şi cadru. Nu ştiu cum o să reuşesc să dorm în cearşafurile astea, care-mi amintesc de timpul pe care l-am petrecut cu el aici. Acel cuplu de atunci care încă nu ştia, în acea noapte nesfârşită. Sigur o să visez în seara asta cum îmi desface coada împletită. Sigur o să-l simt deasupra mea.

Felix. Mai mult.

Traversez camera ca să mă uit pe geam, unde draperiile albe simple au fost înlocuite de jaluzele romane dintr-un voal roşu.

— E ciudat, nu-i aşa?

Mă întorc şi o văd pe Bridget în uşă, analizându-mă.

— Mi-e greu să mi-o imaginez pe mama ta alegând toate astea. Sunt mai degrabă pe gustul meu.

Bridget îmi zâmbeşte amuzată.

— Şi mie mi s-a părut la fel. Te-ai înroşit puţin.

De obicei, Bridget poate să-mi citească cele mai ascunse gânduri de parcă sunt subtitrate pe fruntea mea. Dar acum nu e în apele ei şi nu cred că suspectează ceva.

— Mi-e doar cald.

E o jumătate de adevăr. Familia Clark are o chestie cu aerul condiţionat, mai exact refuză să folosească aşa ceva. Deschid larg o fereastră.

— Vrei să despachetezi? Sau ieşim?

Mereu ne începem vacanţele la fel, cu o plimbare lungă şi lentă pe malul apei.

— Te simţi în stare?

Pare epuizată, dar în afară de asta, se poartă de parcă totul e în regulă şi nu m-a sunat panicată cu nici 24 de ore înainte. De parcă nu mi-am pus viaţa pe pauză ca să iau avionul şi să fiu cu ea. Dar o ştiu pe Bridget şi ştiu că nu pot insista să-mi spună ce se întâmplă dacă nu vrea. Decât dacă sunt pregătită să mă cert, ceea ce nu e cazul. Când ne certăm, lucrurile escaladează repede, de parcă suntem surori cu o vastă experienţă când vine vorba de neînţelegeri.

Ultima noastră ceartă a avut legătură cu dieta ei. Am văzut asta de nenumărate ori la In Bloom – mirese care se micşorează, între întâlnirea iniţială şi ziua nunţii.

Nu credeam că Bridget o să se numere printre ele. A fost una dintre acele rare ocazii când am câştigat cearta.

— O să despachetez mai târziu, spun eu, uitându-mă către pat.

Valiza mea e un dezastru. În trecut îmi plăcea să planific cu ce mă îmbrac în vacanţa de pe insulă. Dar ieri n-am avut timp să-mi bat capul cu ce fustă să-mi iau. Mi-am turnat un pahar mare de vin, am băgat totul în geantă şi am comandat un sendviş cu prosciutto şi rucola, pe care până şi eu aş fi putut să-l pregătesc dac-aş fi avut mâncare în frigider. Mi-am amintit de cămaşa de noapte abia de dimineaţă, când închideam valiza.

— Ar trebui s-o sun pe Farah înainte să ieşim.

Călătoria asta a făcut ca stresul meu legat de muncă să ajungă la un cu totul alt nivel.

— Să nu îndrăzneşti. Farah poate să conducă locul ăla şi în somn. N-are nevoie de tine.

Mai exact, cuvintele lui Farah au fost: „Poţi să nu te mai întorci niciodată şi o să fiu bine." Nu glumea.

— Mulţumesc, spun eu sec.

— Ştii ce am vrut să spun. N-ai mai fost într-o vacanţă de prea mult timp. Ştiu c-am mai spus asta, dar faci prea multe, Bee.

Bridget m-a încurajat de luni întregi să mai angajez pe cineva. A studiat finanţele, gestionează un buget consistent la muncă şi-şi face singură taxele de când era adolescentă. Când am preluat afacerea de la mătuşa mea acum trei ani şi jumătate, m-a ajutat să curăţ biroul lui Stacy, care arăta ca un stand de ziare, cu hârtii împrăştiate peste tot. Bridget a fost deranjată de haos şi probabil i-a plăcut ideea c-ar putea face ordine acolo. De atunci mă ajută cu partea administrativă a afacerii.

Știu că are dreptate. Fac prea multe, dar nu mă costă nimic dacă lucrez mult. Sunt îngrozită de ideea că aș putea să cheltui prea mult, să iau o decizie proastă și să falimentez afacerea, iar asta să-mi demonstreze că părinții mei au avut dreptate. Abia anul trecut, când a murit mătușa mea, am simțit cu adevărat povara de a conduce o afacere precum In Bloom.

— Bee, îmi fac griji pentru tine. Știu că poți să lucrezi cât trei oameni la un loc, dar te epuizezi. O să ajungi într-un punct în care n-o să mai poți.

— Bridget, vacanța asta e de fapt o intervenție?

O văd în stare de așa ceva. Oricât de directă e, Bridget are și o latură vicleană.

— Nu, dar chiar ai nevoie de o pauză.

Poate că excursia asta o să fie ocazia ca Bridget și cu mine să ne relaxăm așa cum o făceam în trecut. Să mâncăm stridii și să bem vinho verde. Să ne odihnim. *Să vorbim.* Să respectăm regula doi și să uităm de oraș.

— Presupun că o pauză nu sună chiar groaznic.

— Îmi place când nu mă contrazici, zice ea zâmbind.

Însă zâmbetul ei forțat și cearcănele mă sperie, pentru că-i dau de gol îngrijorarea pe care o văd pe chipul ei.

Tradiția noastră e aceeași de fiecare dată când călătorim. După ce ne instalăm, ieșim la plimbare. E modul nostru de a ne rupe de muncă și de viața la oraș. Nu ne oprește nimic, nici ploaia, nici zăpada. Când suntem pe insulă, mergem pe plajă ca să inspirăm aerul de mare. Mereu caut sticlă de mare în nisip și niciodată nu găsesc. Uneori ne plimbăm pe țărmul din față de la Summer Wind, dar azi, Bridget sugerează Thunder Cove. N-am mai fost acolo de dinainte de uragan, când Teacup Rock a dispărut în golf.

Parcăm la capătul drumului neasfaltat şi o luăm printre dune, ajungând pe plajă. Locul e uluitor, ca prima oară când l-am văzut. Stânci din gresie roşie se înalţă deasupra nisipului. Peşteri şi crăpături sculptate de Atlantic şi modelate de vânt. Iarbă înaltă şi pescăruşi care se ridică spre înaltul cerului. Încă nu-mi vine să cred cât e de vast locul ăsta. Ştiam că insula are câteva plaje, dar nu şi că are *astfel* de plaje.

În trecut îmi împleteam părul în tot felul de stiluri elaborate ca să fac faţă umidităţii şi vântului, dar acum savurez senzaţia şuviţelor care mă gâdilă pe faţă, în timp ce rochia îmi dansează în jurul picioarelor. Mă face să mă simt mică, în cel mai bun mod posibil. Am supravieţuit hrănindu-mă doar cu stres şi tăieţei condimentaţi, dar acea versiune a lui Lucy pare nesemnificativă acum, când stau pe marginea insulei.

Valurile sunt blânde azi. Mă simt ciudat de emotivă când văd ce a mai rămas din Teacup. Locul unde stânca se înălţa odată maiestuoasă e acum doar o platformă roşie de piatră în mare. O aud pe Bridget scâncind.

— Plângi?

— Cred că da, spune ea, atingându-şi obrazul.

Râde, dar sunetul îi rămâne blocat în gât şi se transformă într-un plânset.

— Hei, îi spun atingându-i braţul. Hai să ne oprim o secundă.

Am plâns în faţa lui Bridget de nenumărate ori, dar ea n-a fost niciodată genul care să plângă. Ne aşezăm una lângă cealaltă pe nisip şi ne odihnim capul pe genunchi.

— Îmi pare rău.

— Nu-ţi cere scuze. Niciodată să nu-ţi ceri scuze pentru că ai sentimente, cu atât mai puţin mie. E mai bine să le dai afară.

Bărbia începe să-i tremure și ochii i se umplu de lacrimi. Când clipește, lacrimi mari și rotunde îi alunecă pe obraji. Dă din cap, surprinsă de ea însăși, apoi își îngroapă capul între genunchi.

O mângâi pe spate și-i spun c-o să fie bine, dar mi-e greu să nu mă las și eu afectată. Privesc cerul și clipesc o dată, ca să opresc lacrimile care-mi înțeapă ochii. Vreau ca măcar acum să fiu cea puternică. Bridget plânge până rămâne fără lacrimi și doar îi curge nasul.

— Vrei să-mi spui ce se întâmplă de fapt?

Pentru o clipă, se uită la valuri. La locul gol unde se înălța odată stânca.

— Nu mai e. Nici vaca nu mai e.

— Statuia cu vaca din aeroport?

— Da. O adoram.

— Și eu, dar lucrurile se schimbă, Bridget. Țărmurile și aeroporturile. Nu e neapărat rău, pur și simplu se întâmplă.

— Nu te deranjează că stânca a dispărut pur și simplu? mă întreabă ea, întorcându-se spre mine.

— Ba da, puțin. Dar nimic nu e permanent. Oricum avea să dispară la un moment dat. Toți știam că n-o să rămână așa o eternitate. Ai văzut și tu. Vârful ăla era prea greu pentru bază.

Se uită din nou la orizont.

— Poți să-mi spui ce te deranjează de fapt?

Inspiră adânc, apoi expiră.

— Nu vreau decât să stau aici. Te rog eu. Nu vreau să vorbesc.

Ne uităm împreună la apă și într-un final, Bridget își pune capul pe umărul meu. Un amestec de spirale blonde și onduleuri brune mi se leagănă în fața ochilor.

— Mi se pare că totul îmi alunecă printre degete, spune ea.

Nu-i spun că și eu simt la fel. Minunile naturii. Atracțiile turistice. Mătușa mea. Chiar și Bridget. De când l-a întâlnit pe Miles, e mai puțin a mea.

Îmi amintesc camioneta lui Felix, care a dispărut după-amiază într-un nor de praf.

— Eu o să fiu mereu aici. N-o să alunec niciodată.

Cel puțin nu din nou.

CAPITOLUL 8

În prezent

— Crezi că e vreo şansă ca părinţii tăi să aibă vin în frigider? o întreb pe Bridget, în timp ce urcă la etaj.

Mereu îşi face duş după plimbarea noastră inaugurală. Când e pe insulă, e cea mai relaxată versiune a ei, dar până şi relaxarea asta respectă un program.

— În niciun caz.

Ken bea bere sau whisky, iar Christine de obicei nu bea.

— Deci vrei whisky şi alune?

— Da.

Ştiu când se spală pe păr, pentru că din baie răsună *Un-Break My Heart*. Aş putea crede că melodia aleasă e reprezentativă pentru starea ei, dar ştiu deja că e un clasic la care apelează de fiecare dată când se spală şi se clăteşte pe păr.

Probabil că ar trebui să pregătesc ceva care să semene cu o masă. În timp ce cea mai mare realizare culinară a mea e prezicerea câştigătorilor emisiunii *The Great British Baking Show*, Bridget nu suportă să gătească. Miles e bucătarul în relaţia lor şi încă unul foarte bun. Aşa m-a cucerit. Mesele gătite sunt punctul meu sensibil. Mă

uit în frigiderul familiei Clark. Mâine va trebui să mergem la cumpărături. Scot sticla de whisky și o pungă de alune în coajă, cele două lucruri pe care poți fi sigur că tatăl ei le are mereu, și-mi torn un pahar.

Când sunt acasă, rareori beau așa ceva, dar mi-ar prinde bine ceva tare. Mintea mea e într-o stare de perplexitate. Încerc să procesez disconfortul evident al lui Felix în preajma mea și comportamentul de mireasă pe fugă al lui Bridget. Iau o gură și arsura din gât mă aduce cu picioarele pe pământ. Sunt pe insulă. Înapoi la Summer Wind. Și se întâmplă ceva ciudat cu prietena mea cea mai bună. N-am văzut-o niciodată așa de emotivă ca pe plajă.

Găsesc niște pâine în frigider și niște Cheez Whiz. După ce pun sendvișurile cu brânză în tigaie, observ niște poze pe ușa frigiderului. Sunt noi. M-am uitat după poze de familie încă din prima vară petrecută aici. Am vrut să văd cât de neatentă fusesem la adevărata identitate a lui Felix, dar nu am găsit nimic. Cel puțin nu eram complet aeriană.

Singura poză cu familia Clark pe care o etalase Bridget cât locuiam împreună a fost una înrămată de pe dulapul ei, făcută când ea și Felix erau mici. Dar la prima vizită, am obligat-o să-mi arate toate albumele de familie pe care Christine le ține în camera cu televizorul, așa că nu e prima oară când le văd pe unele de pe frigider. Sunt fotografii din clasă și poze de la reuniunile de familie și cu câștigătorii concursului de castele de nisip. Bridget și Felix la diferite vârste. Bridget a arătat ca Bridget de când s-a născut, dar Felix s-a schimbat. Era un bebeluș cu un smoc de păr brunet și cu pielea roșie și plină de pliuri. Știu c-a plâns nonstop, iar de la asta i se trage și porecla. Lupul care urlă. A fost un băiat cu privirea luminoasă, puțin mai mic, și un adolescent arogant. Unul dintre tipii ăia care au sărit peste etapa în care au fost stângaci și au

devenit direct cuceritori. Văd o poză cu el și Bridget în costume de baie, ținându-se în brațe. Nu e făcută demult, pentru că Felix are barbă.

Trebuie să-i analizezi pe Felix și pe Bridget cu atenție ca să vezi asemănările. Puntea nasului, moștenită de la mama lor, și maxilarul pătrat moștenit de la tatăl lor. Nu sunt evidente, dar sunt acolo. Însă trăsăturile lor remarcabile nu sunt singurul lucru pe care-l împărtășesc cu părinții. Cei din familia Clark lasă senzația că aparțin unul celuilalt într-un mod pe care-l admir și invidiez. Fiecare e unic. Christine e cea mai directă. Bridget cea mai ordonată. Ken e pacifistul. Felix e stânca lor. Dar toți au ceva tipic familiei Clark. Sunt concentrați pe dezvoltare personală. Rezilienți. Afectuoși fizic. Fermi.

E o familie diferită față de cea în care am crescut. Mama mea, care a fost dentistă, e atentă la detalii și sceptică. Tata, brokerul de credite ipotecare, e practic și sever. Nu au acel ceva distractiv al familiei Clark. Viața noastră a fost o rutină. Cereale la micul-dejun, pui la cină. Știri de seară și seriale în prime-time. Mers la arene pentru meciurile de hochei ale fratelui meu și întors de la ele. Lyle e cu șase ani mai mare decât mine și, cu toate că semănăm – ochi albaștri, nas drept, păr arămiu des, pometi bine reliefați – nu aveam nimic în comun când eram mici. Putea să treacă o seară întreagă fără ca tata să ne spună mai mult de câteva vorbe. N-a fost o copilărie oribilă, dar a fost tăcută și m-am simțit deseori singură.

Pe mătușa Stacy o *simțeam* ca fiind familia mea, de parcă părți din mine au venit de la ea. Era opusul mamei mele. Era exuberantă, la modă și avea o groază de povești din perioada activismului. Era singură, dar inima ei era larg deschisă. Bridget avea 22 de ani și îi era dor de casă când i-am făcut cunoștință cu Stacy, iar mătușa mea a luat-o sub aripa sa protectoare. A hrănit-o cu mâncare italienească și a transformat duo-ul nostru într-un trio.

Întorc sendvişurile, apoi revin la poze, admirând pieptul gol al lui Felix. Poate de asta îmi ia mai mult să văd că şi eu apar pe frigider. N-am mai văzut poza asta. Bridget şi cu mine stăm pe canapeaua din sufragerie, şi pe masa de cafea e tabla pentru Trivial Pursuit. Râdem amândouă, îmbrăcate în pulovere. Poza a fost făcută în anul când am venit la Ziua Recunoştinţei. Felix apare şi el în poză. Stă în fotoliu şi se uită la mine. Mi se face pielea de găină, apoi aud paşi.

— Ce miroase aşa? întreabă Bridget.

Adulmec mirosul de brânză arsă.

După cina noastră de la ora şase, formată din sendvişuri înnegrite cu brânză prăjită şi castraveţi, Bridget şi cu mine ne mutăm pe verandă şi admirăm păsările de prin copaci. Bridget poartă tricoul tatălui ei pe care scrie ISTORIA NU E PLICTISITOARE şi nişte colanţi pe care-i descrie ca fiind purtaţi cu drag, dar care sunt mai degrabă găuri decât pantaloni. Nu are timp pentru modă, iar simţul ei în materie de design e atroce. A încercat odată să facă un aranjament floral şi când am întrebat-o dacă e daltonistă, a crezut că glumesc. Din când în când, îmi trimite poze cu buchete care crede că mi-ar plăcea. Sunt oribile şi le ador.

Vântul se strecoară printre clopoţei. Nu ştiu când au părut, dar mă deranjează. Când sunt la Summer Wind nu vreau să aud decât briza şi păsările.

O rafală puternică îi face să sune prea tare, iar Bridget se ridică să-i ia de acolo.

— Nu-i suport.

— Sunt oribili.

— Mă întorc imediat, spune Bridget, intrând în casă.

Cât aștept, broasca de ceramică mă privește cu ochii ei bulbucați.

— Nu te uita așa la mine, mormăi.

Mintea mea, ca o nemernică, se strecoară la etaj, în dormitorul lui Felix, întorcându-se la prima noastră noapte împreună. Pare că s-a întâmplat acum o veșnicie, când eram alți oameni. Uneori mă întreb dacă nu cumva am ignorat în mod voit semnele. Atunci nu am văzut broasca, dar au fost și alte indicii. Faptul că părinții lui erau plecați din oraș. Aranjamentele impecabile de flori din grădină, în condițiile în care știam că mama lor era pasionată de grădinărit. Pianul care tot apărea în poveștile de familie ale lui Bridget. Mai era o sticlă cu vinho verde, preferatul meu, pe raftul de jos al frigiderului, cumpărată de părinții ei pentru noi, dar n-am văzut-o. Poate că dacă aș fi văzut-o, mi-aș fi dat seama. Sau poate că nu.

Se face răcoare, iar Bridget se întoarce cu o pătură, niște alune și o sticlă de whisky, pe care o pune pe masa de cafea, între lumânările de citronella, după care toarnă câte un pahar. Bridget nu are aproape deloc toleranță la alcool și nu cred c-a dormit mai bine decât am dormit eu aseară. O să se ducă la culcare înainte de apus.

— Ce e cu pozele de pe frigider? o întreb, când se așază la celălalt capăt al canapelei.

Lui Christine nu-i plăcea să expună poze de familie: „Știu deja cât de frumoși sunt copiii mei. Nu trebuie să anunț întreaga lume, mi-a spus ea în prima vară când am stat la ei".

Bridget ridică din umăr.

— Mama și-a mai schimbat părerea după ce a ieșit la pensie. Credeam că iubește caii mai mult decât oamenii, dar îi e dor de noi, chiar dacă Wolf o vizitează mereu. Ai văzut poza cu noi două?

– Da. Nu-mi vine să cred c-a fost făcută acum doi ani. Părem mult mai tinere.

– Ai observat şi cum se holba Wolf la tine?

– Ce? Nu! răspund eu mult prea repede.

– Care e treaba cu voi doi?

Cască şi întrebarea pare neînsemnată, dar mă încordez toată.

– Ce vrei să spui?

De mai mult ori am fost la un pas să-i spun lui Bridget versiunea cosmetizată a trecutului meu cu Felix. Acum câţiva ani, am decis c-o să-i spun adevărul după o vizită pe insulă, dar apoi a trecut timpul şi n-a mai părut urgent să-i spun. S-au tot strâns scuze ca să ascund aventurile mele cu Felix. Însă când m-am întors vara trecută de pe insulă, eram hotărâtă să merg până la capăt. Am făcut rezervare la un restaurant drăguţ, ca să mă asigur că n-o să aibă o izbucnire în public. Am băut mai multe pahare de vin, dar nici când a venit nota de plată nu mi-am făcut curaj. Aşa că asta nu e prima oară când o să dau înapoi.

– Îmi dau seama că se întâmplă ceva. Azi abia s-a uitat la tine şi...

Arată în jur.

– Şi ce?

– Nu e aici. De obicei e prin preajmă când vii în vizită.

– Are treabă la căsuţe.

În momentele mele de slăbiciune, citesc recenziile online şi văd dacă e pomenit Felix. Am găsit una de vara trecută, scrisă de o femeie pe nume Nova Scarlet, care a spus că „îngrijitorul sexy şi tricourile lui albe mulate" au fost cea mai frumoasă parte a excursiei. La final a pus un emoji care face cu ochiul. M-am gândit foarte mult la asta şi la ce însemna de fapt.

Bridget mă priveşte neîncrezătoare, apoi dă pe gât paharul, tuşeşte şi îşi mai toarnă unul. Pentru ea, e deja mult prea mult.

— Am o idee, îmi spune.

— Te ascult.

— E o idee absolut genială.

— Sunt îngrozită şi intrigată. Te ascult.

— Cred c-ar trebui să avem experienţa completă a insulei.

— Şi asta ce înseamnă, mai exact? Lecţii de vioară cu bunicul tău? Sărituri de pe podul Covehead? Să mâncăm toate fructele de mare?

— Clar. Asta a fost mereu prima regulă.

— Să mâncăm cât mai multe *stridii*.

— O să facem şi asta. Wolf o să desfacă stridii în Tyne Valley în două zile. O să mergem acolo şi o să-ţi placă la nebunie.

Felix concurează în fiecare an la competiţia naţională de desfăcut stridii. N-am fost niciodată de faţă, dar ştiu că e bun. La numai 17 ani a ajuns pe primul loc în divizia juniori. Nu e greu de crezut, mai ales că ştiu foarte bine ce mâini pricepute are.

— Şi dacă n-o să reuşesc să-l conving pe Wolf să stea aici, tot o să petreacă măcar noaptea de duminică. Stă prea departe ca să conducă înapoi după concurs.

Mă gândesc imediat la Felix când se trezeşte dimineaţa. Ochi somnoroşi. Urme de la pernă pe faţă. Pantaloni de pijama. Miere în ceai şi pe buze.

— Stai un pic, ai zis duminică? Eu credeam c-o să ne întoarcem duminică seara.

— Wolf o să fie ofensat dacă n-o să vii.

Am mari dubii în privinţa asta.

— Şi eu o să fiu ofensată, adaugă Bridget.

Oftez. O să fie în regulă şi dacă mă întorc luni la prima oră. O să fiu pe grabă, dar sunt obişnuită cu asta.

— Bine, ai câştigat. O să mergem la chestia cu desfăcutul stridiilor, deci bifăm prima regulă.

— Şi mai e şi regula a doua, să uităm de oraş. Restul săptămânii o să ne ocupăm de toate lucrurile tari de aici. Castele de nisip. Fructe de mare. Faruri. Condus pe coastă. Fără discuţii despre nuntă. Fără discuţii despre muncă. Putem să ne prefacem că avem din nou douăzeci şi patru de ani.

În prima noastră excursie, Bridget şi cu mine ne-am plimbat pe Insula Prinţului Edward într-o maşină închiriată, cântând cât ne ţineau plămânii. A fost prima oară când am condus împreună – niciuna dintre noi nu avea maşină în oraş – şi m-a dus la toate obiectivele turistice importante. Green Gables, farul West Point, cu dungi negre şi albe, o drumeţie prin parcul naţional PEI, un ospăţ la New Glasgow Lobster Suppers. Când ieşeam să mâncăm mă rezumam la fructe de mare, aşa că m-am desfătat cu rulouri de homar, stridii, midii, supă, peşte şi cartofi prăjiţi şi am încercat (dar eşuat) să găsesc o bucată de sticlă de mare pe ţărm.

Bridget nu e genul nostalgic şi nu-mi scapă replica ei, *să nu vorbim despre nuntă*, dar nu suportă să se simtă încolţită, aşa că o trec cu vederea, cel puţin pentru moment. Trebuie să găsesc un mod s-o fac să se deschidă în următoarele 48 de ore.

— Nu am mers până la capăt cu experienţa Lucy Maud Montgomery. Poate că ar trebui să ne luăm peruci de Anne şi Diana. Pălării de pai. Zmeurată. Să luăm trăsura până la pădurea de pini.

— În niciun caz, dar o să accept un drum până la Green Gables.

— Serios?

Acolo am mers la prima mea vizită, dar m-aș fi întors de mai multe ori dacă Bridget nu mi-ar fi interzis. Îmi țin harta cu insula într-o cutie de sticlă pe biroul de acasă. Am încercuit locurile pe care le-am vizitat cu Bridget, ținând și evidența celor pe care voiam să le văd data viitoare. Anticiparea vizitelor pe insulă era aproape la fel de plăcută ca prezența mea acolo.

Uneori, deschid harta și îmi plimb degetul peste marginea estică a insulei. Peste țărmul unde se află Salt Cottages și unde locuiește Felix. O cabană cuibărită printre pini și meri, cu un iaz sub ramuri.

— Serios.

Desface pătura de lână, ca să ne acopere pe amândouă. Familia Clark are cele mai bune pături.

— O ultimă excursie a fetelor. O s-o facem memorabilă.

— Doar te căsătorești, nu mori. Avem restul vieții să tot facem excursii, spun eu râzând.

Zâmbetul îi dispare și simt un ghem în stomac.

— Bridget, doar nu ești bolnavă, nu-i așa?

Starea mătușii mele s-a înrăutățit atât de rapid. Într-o zi, luam împreună un brunch în grădina ei. Marțea următoare era în spital. Patru săptămâni mai târziu, a murit.

— Nu, bineînțeles că nu.

Are părul prins într-un coc ciufulit, care se leagănă când dă din cap.

Vine lângă mine, își pune un braț în jurul meu și-și reazemă capul de umărul meu.

— Îmi pare rău, Bee.

Încearcă să mă liniștească, pentru că știe exact de unde vine teama mea.

După înmormântarea de vara trecută, Bridget m-a pus în avion direct spre insulă. Consider că starea mea emoțională a fost de vină pentru felul în care sentimentele pentru Felix au părut să explodeze de nicăieri. Eram copleșită de suferință. Părăsită de curând. Mă simțeam atât de vulnerabilă.

Dar nu e cazul să-mi fac griji pentru sănătatea lui Bridget. Nu e bolnavă. Familia ei e bine. Știu că-și iubește locul de muncă și colegii ei țin la ea. Petrecerea de nuntă organizată de șeful ei a fost scandalos de elaborată. Așa că nu mai rămâne decât o singură explicație.

— Ești sigură că totul e în regulă între tine și Miles?

— Da.

— Nu pari prea convingătoare.

— Doar mi-a fost dor de părinții mei și de insulă. Și am fost foarte stresată cu nunta. Am nevoie de o pauză. De distracție.

Și totuși, tocmai asta e definiția lui Bridget pentru distracție: intervievarea furnizorilor pentru nuntă, strângerea răspunsurilor la invitații, pregătirea unui spectacol pentru ziua respectivă. Știu asta, pentru că nunta ei ne-a monopolizat conversațiile din ultimele zece luni, de când a cerut-o Miles în căsătorie.

A venit la florărie după închidere ca să-mi arate inelul. Miles lucrează în domeniul dezvoltării imobiliare și a ales un diamant care demonstra asta. Piatra era incredibilă și am tot admirat-o, apoi am scos sticla de vinho verde pentru urgențe pe care o țin în răcitorul pentru flori.

— Nu avem prea mult timp pentru organizare. Abia aștept, a spus Bridget, cu un zâmbet larg pe față.

Nimeni altcineva în afară de Bridget nu se umple de plăcere când aude cuvintele „program încărcat de muncă". Așa că nu cred nicio clipă că e stresată sau că

are nevoie de o doză de distracție. E ca și cum jucăm într-o piesă în care Bridget și cu mine am făcut schimb de roluri. Ea se presupune că e adultul în relația noastră. Eu sunt cea care fuge de probleme. Nu știu dacă să-mi fac griji pentru ea sau să fiu iritată. Dar știi ce, pot să le fac pe amândouă.

— Știi c-am reprogramat o întâlnire importantă ca să fiu aici. Sunt sigură că tipa care e contactul de la Cena știe că-mi oferă o ocazie importantă și mă consideră neserioasă pentru c-am reprogramat întâlnirea. Ca să nu mai zic că trebuie să mă ocup de aranjamentele florale pentru nunta ta, care e în opt zile.

— Îmi pare rău că te-am deranjat, spune ea, pe un ton tăios.

Nu-mi place să mă cert cu Bridget. Nu mă pricep la asta, iar ea e excepțională. Gândurile îmi devin neclare și uit de ce ne certăm. Așa că dau înapoi, deși călătoria asta e un mare deranj. Bridget are nevoie de mine, chiar dacă nu știu de ce. Și ea ar fi alături de mine, fără doar și poate.

— Nu m-ai deranjat. Te iubesc mai mult decât pe oricine altcineva, știi asta. Doar că am multe pe cap.

— Știu.

Nu spunem nimic un minut, apoi zice:

— Nu putem să uităm a treia regulă.

— N-aș îndrăzni.

— Cred c-am fost cam prea sensibilă când am creat-o, spune Bridget, care râde sec.

Sensibilă e puțin spus.

— Chiar și așa, cred că e mai bine s-o avem în vedere.

Regula numărul trei: Să nu mă îndrăgostesc de fratele ei.

CAPITOLUL 9

În prezent

Bridget se duce la culcare, iar eu rămân pe verandă. Privesc cerul, care devine roz deasupra oceanului, şi mă întreb dacă e posibil ca într-o săptămână să nu-i celebrăm nunta. Am aşteptat-o cu nerăbdare. Da, pare finalul unei ere, dar prietena ta cea mai bună se căsătoreşte o singură dată. Cel puţin ăsta e scenariul ideal.

Muzeul Gardiner e o locaţie elegantă, iar Bridget şi Miles au specificat pe invitaţii codul vestimentar, care o să fie la patru ace, dar evenimentul clar n-o să fie atât de rigid pe cât pare pe hârtie.

Am petrecut destul timp cu familia Lam cât să înţeleg de ce-i iubeşte Bridget. S-au mutat din Australia în Canada când Miles era adolescent şi au acelaşi simţ al umorului sec ca şi familia Clark, sunt gălăgioşi şi lipsiţi de pretenţii. Combinaţia dintre familia Clark şi rudele australiene gălăgioase ale lui Miles o să facă seara foarte distractivă.

O să fie bar deschis, o vioară şi, mai târziu, un camion de mâncare cu rulouri de homar. Masa are opt feluri, preparate cantoneze atent alese de Miles. Nu ştiu decât că printre ele se numără şi purcel de lapte la cuptor,

așa că mă bag. Mi-am scris deja discursul. Am memorat primele replici, ca să pot să mă uit la Bridget când le spun.

Prima oară când am cunoscut-o pe Bridget Clark, m-a dus acasă pe ghidonul bicicletei. Din seara aia de acum șapte ani, m-a tot susținut în nenumărate feluri.

Scopul meu e s-o fac să plângă. Asta, bineînțeles, dacă nunta o să mai aibă loc.

Ridic pătura până la nas și inspir adânc. Cufărul e din cedru, iar păturile familiei Clark au un iz aparte. L-aș îmbutelia dac-aș putea. E un iz de mare, iarbă, lumânări de citronella și pături de lână din cufărul de cedru. Toate astea formează parfumul de la Summer Wind.

O sun pe Farah, să văd ce face. Îmi spune că toți angajații noștri cu jumătate de normă au fost încântați să ia ture în plus cât sunt plecată, și, citez, s-o „las naibii în pace".

— N-ai mai fost în vacanță de nu mai știu când. M-am săturat de tine, spune ea.

Vara trecută mi-am luat liber ultima oară și, de când m-am întors, am muncit întruna și m-am ocupat de nunta lui Bridget.

— Ei bine, eu nu m-am săturat de tine.

Pufnește.

— Poate că ai fi putut să găsești pe cineva cu care să mergi la nuntă dacă nu ți-ai fi petrecut tot timpul cu o foarfecă de grădină în mână.

Farah susține că nunțile sunt oribile, dar că o să vină cu mine. Știam de mult că dincolo de suprafața spinoasă se ascunde o esență dulce, de caramel. O iubesc, dar are dreptate: n-am avut cu cineva altcineva să merg la nuntă. În trecut, Bridget era persoana mea preferată, dar acum, e singurul om apropiat, în afara angajaților mei. În

ultimul an, am fost atât de prinsă cu treabă, că prieteniile mele s-au dizolvat. Ca şi viaţa mea sexuală.

— Tu eşti acel cineva, îi spun.

— Având în vedere că n-o să te pipăi pe ringul de dans, îţi spun sigur că nu sunt. E păcat să iroseşti rochia sexy pe care ţi-ai luat-o.

Chiar e sexy. Am ales ceva mai în stilul unei fete Bond. E închisă la culoare şi mulată, cu o crăpătură pe picior şi pe gât. Nu ştiu sigur cum o să reacţionez când o să-l văd pe Felix îmbrăcat formal sau dacă o să vină cu cineva, dar ştiu că o să atrag toate privirile.

— Toate hainele fac o declaraţie şi îmi place ca ale mele să vorbească clar şi răspicat, spunea mătuşa mea.

Stacy se dădea mereu cu ruj roşu şi purta ceva roşu. Avea o singură carte pentru copii, pe care mi-o citea la culcare când eram mică. *Red is Best*.

Dacă rochia mea ar putea să vorbească, sunt sigură că ar spune: „Hai să găsim un colţ întunecat şi să facem lucruri obraznice."

— Să nu strecori trandafiri în buchetele Mendoza. Ar părea că plutesc, îi spun lui Farah, schimbând subiectul.

Îmi spune să nu-mi mai fac griji şi s-o salut pe Bridget. Pentru Farah, ăsta e cel mai apropiat lucru de o declaraţie de dragoste.

După ce terminăm de vorbit, mă duc sus şi evit treapta care scârţâie, a doua de sus. Nu vreau s-o trezesc pe Bridget dacă a adormit. În valiza mea e haos, dar îmi găsesc imediat cămaşa de noapte. E albă, din bumbac, până la glezne, are un volan în partea de jos şi o broderie simplă la gât. În mod ciudat, se asortează cu noul stil al fostului dormitor al lui Felix.

Mă așez pe canapeaua de afară cu pătura și niște whisky și îmi deschid mesajele. Caut destul de mult până găsesc conversația dorită. Nu pot să spun că avem un lanț de mesaje, pentru că sunt doar patru. I-am trimis primul mesaj lui Felix acum un an. Răspunsul lui a venit două zile mai târziu.

Eu: Îmi pare rău, te-am ratat. Mulțumesc din nou pentru tot!

Felix: A fost o plăcere, ca de fiecare dată.

Eu: Înapoi la viața reală 🤦

Felix: 👍

Semnul galben de OK. Modul universal de a încheia o conversație.

Mi-am tot repetat că e un semn bun.

Când ultimele nuanțe de roz dispar de pe cer și orizontul se pierde într-un albastru crepuscular, văd niște faruri aprinse la magazia de lucru a lui Ken. Mi se face pielea de găină. Corpul meu știe deja.

O iau pe aleea de lângă casă, în timp ce mașina lui Felix încetinește. Ia ceva de pe bancheta din spate și ocolește camioneta, având brațele pline cu alimente. Felix Clark e cel mai atent bărbat pe care îl cunosc. Se oprește când mă vede.

Mă analizează din cap până-n picioare. În ciuda brizei răcoroase, mă încălzesc. Mi-am împletit părul în două cozi, așa cum fac de obicei înainte de culcare. E versiunea mea cea mai puțin sexy, dar Felix m-a mai văzut așa.

— Arăți ca o fantomă din trecut, spune el, în timp ce se uită la cămașa mea de noapte, deși Felix n-a părut deranjat vreodată de asta.

— Pot să te ajut cu ceva?

Întind mâinile, dar o ia spre casă.

— Vinul e pe scaunul pasagerului, spune el, fără să mă privească.

Mă duc spre camionetă, în timp ce Felix intră în casă. Deschid ușa și inima îmi tresare ca unui pui de câine ghiduș și nedresat. Pe scaun văd o pungă de hârtie cu două sticle de vinho verde, preferatul meu, și o geantă cu tot ce-i trebuie ca să stea peste noapte.

Felix Clark o să stea la Summer Wind.

CAPITOLUL 10

În prezent

Felix e aplecat în fața frigiderului și aranjează lămâile înăuntru. Îi pun geanta și vinul pe masă, fascinată pentru moment de umerii lui lați și mușchii care i se încordează sub tricou. Îl privesc în timp ce continuă să umple frigiderul cu căpșune, piersici, varză roșie, fasole verde, ceapă verde, brânză Brie, cremă de brânză, ouă, șuncă și un pachet roz de unt Cows Creamery. Nu se găsește în Toronto și Felix știe cât de mult îmi place.

Inima mea e un monstru care se mărește când îl vede. Dar știu cât de simplu e să confund atenția lui Felix cu niște sentimente mai profunde.

— Vinul, spune el.

Îi dau sticlele.

— Nu sunt reci. Vrei să pun una în congelator în seara asta?

— Nu, am băut deja din whiskyul tatălui tău.

— Ați mâncat și alune?

— Bineînțeles.

Felix nu se mișcă. Rămâne pe loc și se uită la cutia de lapte. Încearcă să-și dea seama ce să spună.

— Bridget s-a dus la culcare acum ceva timp, îi zic.

Se ridică și se întoarce spre mine, băgându-și mâinile în buzunare.

— Tipic.

— Mulțumesc c-ai adus toate astea.

— Cu plăcere.

Se uită la funda roz de la gâtul cămășii de noapte și își încordează maxilarul.

— Ai luat untul care-mi place.

Pare un gest semnificativ, care merită menționat. De asta mi-e așa greu să mă controlez în preajma lui Felix. Nu e doar un bărbat chipeș, ci și un om bun.

— Da, m-am gândit că tu și Bridget v-ați plimbat toată după-amiaza.

— Am fost la Thunder Cove. De unde ai știut?

Se uită la mine, iar privirea i se întunecă, transformându-se într-o furtună tropicală care-și trasează cursul pe fața mea.

— Lucy, te cunosc deja de cinci ani. Ai alege oricând aventurile și aerul proaspăt în defavoarea mersului la supermarket.

Poate mi se trage de la whisky sau de la faptul că miroase ca briza mării, dar sunt convinsă că e și mai devastator decât anul trecut. Faptul că și-a lăsat barbă mi-a pus capac, dar forța expresiei lui Felix e necruțătoare. Maxilarul parcă i-a fost șlefuit cu un cuțit. Vreau să-l mângâi pe obraz, să-i trasez conturul bărbiei. Vreau să-i cartografiez tâmplele și nasul cu palma, ca să mențin imaginea împăturită într-o cutie de sticlă în apartamentul meu, pe care s-o scot când mi-e dor de el.

Nu. Nu, toate gândurile astea nu mă ajută cu nimic.

— Deci o să stai aici?

— Da. E-n regulă pentru tine?

În niciun caz.

— Bineînțeles.

Un weekend cu Felix. Pot să mă descurc. Va trebui doar să ignor felul în care pulsul mi-o ia razna când suntem în aceeași cameră și să nu mă mai tot gândesc la semnul din naștere în formă de ibric pe care-l are pe coapsa interioară. Pot să mă prefac că nu vreau să-mi înfășor corpul în jurul lui, ca iedera. Pare o nimica toată.

— E casa ta, nu a mea. O să fie distractiv să stăm toți din nou împreună.

— Distractiv.

Mă fixează cu privirea într-un fel care mă face să mă simt expusă.

Mă foiesc și simt cum roșeața îmi urcă pe gât, spre obraji.

— Nu la asta m-am referit.

— Nu?

Felix mă privește de parcă poate să vadă direct prin mine. Iau un prosop de vase și încep să șterg chiuveta.

— Bineînțeles că nu.

Îi simt privirea, dar mă concentrez pe șters chiuveta.

— Lucy.

Felul în care-mi pronunță numele e catifelat. Precum ciocolata. E ca sexul murdar în baia de la etaj.

Șterg și mai tare.

Felix vine lângă mine și se reazemă de tejghea. Cred că e mai fierbinte decât alți bărbați, pentru că simt căldura pe care o radiază.

— Chiuveta aia e impecabilă.

Strâng cârpa și mă șterg pe unul dintre prosoapele noi ale lui Christine. Când îmi ridic într-un final capul, privirea lui mă arde. Este pe cât de hipnotizantă,

pe atât de periculoasă. Felix e un vârtej și dacă n-o să fiu atentă, o să fiu prinsă de el. E cea mai lungă perioadă în care n-am făcut sex, așa că sunt în dezavantaj. În trecut, eram genul care ieșea la întâlniri. Îmi plăcea perioada de început. În care-i cunoșteam. Adrenalina primului sărut. Adrenalina de a mă simți dorită și descoperită. Dar au trecut 12 luni în care nici măcar n-am sărutat pe cineva. Poate de asta mi se pare că Felix e și mai atrăgător.

— Am venit aici pentru Bridget.

Deși îi spun asta lui Felix, o fac mai degrabă ca să îmi reamintesc și eu.

— Da. Și eu sunt aici tot pentru Bridget.

Știu. Așa cum știu că nu există nicio șansă să am același efect asupra lui Felix pe care-l are simpla imagine a mâinilor lui.

Încuviințez o dată și mă dau în spate.

— Bine.

Am nevoie de spațiu. De dușuri reci. Trebuie să mă concentrez pe prietena mea cea mai bună. Să uit toate lucrurile care-mi plac la Felix și care n-au nimic de-a face cu felul în care arată. Doar așa o să trec de weekendul ăsta.

— O să mă duc la culcare. Pot să-mi iau valiza din camera ta, ca să dorm cu Bridget.

Urc două scări, când Felix spune:

— Lasă-ți lucrurile unde sunt. O să dorm pe canapeaua din camera cu televizorul. Din ce-mi amintesc, dormi bine în patul ăla.

Privirile ni se intersectează și, chiar și de la distanță, între noi scapără un fior de electricitate.

Mă spăl pe dinți, dar când mă întind, îmi amintesc noaptea când m-am dus la el. Felix era deasupra mea și

mă mângâia pe buze. Mă sufoc în camera asta, deși geamul e deschis. Sau poate că eu sunt de vină. Patul ăsta afurisit. Cum să dorm bine?

Mă duc la baie și mă spăl pe față în întuneric. Apoi iau o gură de apă, când ușa se deschide brusc și un corp sculptat intră înăuntru.

Mă întorc repede.

— Ce rece e!

Vărs apă peste tot, inclusiv pe Felix.

— M-ai luat prin surprindere.

Iau un prosop și îl șterg pe piept, care e foarte gol, foarte cald și foarte tare. Îi dau apoi prosopul.

— Fă tu asta.

— Nu știam că ești aici. De ce e stinsă lumina?

O aprinde.

Felix se uită în jos, spre pieptul lui, în timp ce se șterge, așa că nu vede că-l sorb din priviri. Nu poartă decât boxeri. Albi. Îi admir mușchii sculptați, stomacul plat, șanțurile de la șolduri, dunga de păr negru care i se scufundă în talia boxerilor și mai jos. Nu e prima oară când baia asta îmi face probleme.

E apă peste tot pe jos. Mă întind după un alt prosop și mă aplec să o șterg. Dar ajung fix în fața semnului lui din naștere de pe coapsă.

— Pot să te ajut cu ceva, Lucy? mă întreabă el, în timp ce mă holbez.

Îmi ridic capul. Felix se uită la mine și privirea i se încinge. Nu știu sigur dacă mai respir. Mă ridic cât de repede pot și alunec, însă Felix mă prinde înainte să cad. O mână e pe cotul meu, iar cealaltă pe spate. Mă trage aproape, ca să mă echilibreze, și de la mijloc în jos suntem lipiți. Simt prin cămașa de noapte cât de fierbinte e pielea lui. Mirosul lui e peste tot. Ne privim și îmi înfig

unghiile în umerii lui. Corpul meu reacţionează într-un mod primar la apropierea asta.

Spune: *Mai mult, Felix.*

Gâfâi, la propriu. Sunt sigură că observă asta şi e şi el afectat, pentru că îi simt erecţia. Fac ochii mari şi privirea lui se întunecă. Ar fi aşa de simplu să-i cedez. Dorinţa asta vine dintr-un loc pe care nu-l recunosc, un loc pe care nu pot să-l accesez decât cu el. Dar nu pot să fiu atât de nechibzuită.

Îmi dreg vocea, iar Felix clipeşte. Îşi ia mâinile de pe mine şi eu mi le iau de pe umerii lui. Ne îndepărtăm. Întoarce capul într-o parte şi-şi trece degetele prin păr.

— A fost...

Se opreşte.

— O să...

Arăt spre hol.

— Lucy, spune el cu glas poticnit, hai să...

Dau din cap şi trec pe lângă el, ducându-mă repede în dormitor.

Mă reazem de uşă şi inspir adânc. Dar între mine şi Felix trebuie să fie mai mult decât o bucată de pin în balamale.

Trebuie să fie un teren de fotbal.

Provincii întregi.

O ţară întreagă.

Însă nici atunci nu cred c-ar funcţiona. Cumva, mereu îmi găsesc drumul înapoi.

PARTEA A DOUA

„Tot ce merită să ai o să vină la pachet cu niște probleme."

– L.M. Montgomery, *Anne din Avonlea*

CAPITOLUL 11

Vara, cu patru ani în urmă

Aveam douăzeci şi cinci de ani şi viaţa era perfectă. Mie şi lui Bridget ne mergea din ce în ce mai bine la muncă. Ea era în departamentul de PR al spitalului Sunnybrook de un an şi fusese promovată deja într-o funcţie mai importantă, iar eu mă descurcam foarte bine la florărie. Mătuşa mea mă lăsase să preiau întâlnirile cu miresele şi o angajase pe Farah, care era pe cât de fascinantă, pe atât de înspăimântătoare. O adora. Deja părinţii nu mă mai tot întrebau săptămânal, ci lunar, când o să-mi găsesc un loc de muncă *adevărat*. Am reuşit să ne renovăm apartamentul, datorită salariului mai mare al lui Bridget şi unui set de scaune vintage pe care le-am găsit la colţul unei străzi. Trei dintre prietenele mele au renunţat la aplicaţiile de întâlniri, dar eu eram pe val. Nu aveam nimic serios, dar nici nu căutam aşa ceva. Mă inspirasem de la mătuşa mea. Nu căutam decât cocktailuri, conversaţie şi puţină distracţie.

Apoi, într-o seară, Stacy m-a chemat în biroul ei, a scos nişte pahare de vin de cristal din sertarul de jos al biroului şi o sticlă de chianti. M-a anunţat că voia să închidă In Bloom la sfârşitul anului. Afacerea mergea bine, dar voia să aibă libertatea să călătorească mai mult, poate să facă voluntariat la un teatru comunitar. Ca s-o

citez: „Vreau să mă bucur de viață cât sunt încă tânără și superbă." (Stacy avea șaizeci de ani și chiar era superbă.) Cunoștea un decorator floral în Rosedale care ar fi fost fericit să mă angajeze, dar eu nu voiam să lucrez altundeva. Iubeam In Bloom, așa c-am început să plâng cu paharul de vin în mână.

— Lucy, dacă e un lucru pe care poți să-l înveți de la mine, e să-ți trăiești viața din plin. Să trăiești doar pentru tine și pentru nimeni altcineva. Știu cât de mult iubești locul ăsta, dar trebuie să fac ce e bine pentru mine. Așa cum și tu trebuie să faci ce-i bine pentru tine.

Am plâns în tramvai până am ajuns acasă, apoi am plâns în buclele lui Bridget.

În seara aia a sunat-o pe mama ei.

— Cred că Bee are nevoie de niște aer proaspăt. O s-o aduc acasă.

Mătușa mea a plătit biletul.

Nu-mi făceam griji c-o să-l văd pe Felix din nou. Ieșisem cu mulți tipi în anul de când ne-am văzut ultima oară. Da, sigur, mă mai gândeam la noaptea aia, dar avuseserăm niște reguli clare. Fusese o aventură de o noapte și deja mă simțeam ciudat că nu-i spusesem asta lui Bridget. Acum că știam cine era Felix, nu aveam să repet greșeala.

Ne-a luat de la aeroport. L-am văzut în clipa în care am pășit pe pistă, în sala de sosiri. Se rezema de statuia cu vaca, avea o carte în mână și un zâmbet imens i-a apărut pe față când ne-a văzut.

A îmbrățișat-o pe Bridget și mie mi-a făcut cu ochiul. Pe drumul spre Summer Wind, a fost plin de viață și ne-a povestit de terenul pe care voia să-l cumpere împreună cu prietenul lui cel mai bun, Zach.

Planul fusese să stau departe de Felix, dar zilele următoare, când nu era atent, l-am studiat și am trecut

în revistă toate modurile în care se schimbase. Era mai încrezător, cu un șarm nou descoperit, dar nu-mi dădeam seama dacă era doar de fațadă sau nu. Și avea o barbă scurtă. Deși Bridget îmi spusese de asta, n-aș fi putut să-mi imaginez cât de bine îi stătea și cum îi va face ochii și mai luminoși. Memoria mea nu reținuse exact cât de uluitori erau. Pieptul și brațele erau mai lucrate la sală și părea mult mai relaxat. Zâmbetul era mai larg, etalând un optimism lejer, ca o umbrelă pe terasă, fără nicio urmă de tristețe. Și de fiecare dată când ni se intersectau privirile, simțeam un fior din cap până-n picioare.

— Fratele tău pare fericit, i-am spus lui Bridget în a treia noastră zi pe insulă.

A pufnit.

— Asta pentru că se ocupă de turiste, ca afacere secundară.

Asta explica farmecul.

— Serios?

— Da. Zach mi-a spus că are pe telefon o listă cu recomandări, cum ar fi restaurante, plaje, cafenele, înghețata de afine de la Cows, genul ăsta de lucruri. Abordarea lui e că se oferă să o trimită fiecărei femei frumoase care intră în Shack Malpeque.

Auzisem de listă, deși anul trecut nu reușisem s-o obțin.

— Asta e genial. Și foarte util.

— Mama și tata spun că abia a mai dormit aici de la Ziua Canadei. Mă bucur că a mers mai departe, dar...

Bridget s-a cutremurat.

La douăzeci și patru de ani, Felix era cel mai tare și era foarte conștient de asta. Era un pericol care trebuia evitat cu orice preț.

Dar asta nu era așa simplu.

Christine şi Ken nu-şi programau fiecare mişcare, ca fiica lor, dar aveau un calendar cu sarcini. Felix şi cu mine trebuia să cumpărăm alimente şi să pregătim cina timp de trei zile. Am mers împreună la magazin, cu Mustangul, şi am ignorat în mod voit felul în care mâna lui mare mişca schimbătorul de viteze.

Am chiuit de bucurie când am văzut pachetul roz de unt Cows Creamery la raionul de lactate. Avea desenată pe el o vacă şi o hartă cu PEI. Era ridicol de simpatic.

— Nu ştiu ce e untul din smântână fermentată, dar am nevoie de el în viaţa mea.

Felix a întins mâna şi am făcut şi eu la fel.

— Pot să-ţi îndeplinesc visul.

Pregăteam cotlet de porc, salată de cartofi şi fasole verde, când Christine m-a văzut folosind un cuţit de friptură ca să tai fasolea. Aşa că mi-a dat un cuţit profesional enorm şi i-a spus lui Felix să mă înveţe cum să-l folosesc. În secunda următoare, acesta s-a aşezat în spatele meu, şi-a pus mâinile peste ale mele, şi mi-a arătat cum să-mi ţin degetele ca să fie în siguranţă. Totul s-a terminat brusc însă, când Bridget a intrat în bucătărie şi a strigat:

— Dă-te de pe prietena mea, Wolf.

Felix a râs şi eu am scăpat cuţitul, roşie la faţă.

Apoi i-am tras numele din pălărie să-mi fie partener la competiţia anuală de construit castele de nisip a familiei Clark. Toate rudele veneau în Summer Wind pentru tradiţia asta, iar câştigătorii urmau să se ocupe de pregătirea cărnii pentru grătarul de după (un premiu tipic familiei Clark). Când masa era gata şi focul aprins, bunicul lor îşi scotea vioara.

Am petrecut două ore pe plajă, în genunchi lângă Felix şi urmărindu-l cum creează turnuri şi şanţuri din nisip. Când podul meu mobil era la un pas să se prăbuşească, şi-a pus mâinile peste ale mele, ca să-l salvăm

împreună. Câteva secunde, nu ne-am mişcat niciunul dintre noi. Eram în costumele de baie ude, sub soarele fierbinte al lunii august. Mi s-a făcut pielea de găină, iar Felix şi-a încordat degetele peste ale mele. Când mi-am întors capul, privirile ni s-au întâlnit. Eram la doar câţiva centimetri depărtare. Aerul era electrizat.

— Mulţumesc, era cât pe ce să se dărâme, am reuşit să spun într-un final, când mi-a revenit vocea.

Felix a zâmbit. N-am văzut gropiţa, dar ştiam că era acolo, ascunsă în barbă.

— Sunt aici pentru tine.

Mi-am dat seama că mă apropiasem de el abia când şi-a mutat privirea spre buzele mele. M-am panicat şi mi-am retras mâinile aşa de repede, că podul s-a prăbuşit şi a luat după el toată partea din faţă a castelului. Am ieşit pe ultimul loc, ceea ce părea potrivit. Când venea vorba de Felix, nu mai aveam nici urmă de ambiţie.

Bridget şi cu mine plecam în două zile. Puteam să mai rezist două zile.

Ziua următoare, m-am aşezat la masa din bucătărie a familiei Clark.

— Ai băut prea mult whisky aseară, Lucy?

Vocea lui Christine a străpuns ceaţa mahmurelii.

— I-am spus să mănânce alune, a intervenit Bridget.

— Mare greşeală, Ashby, s-a auzit vocea lui Ken.

Era un bărbat atrăgător, în formă, cu barbă, păr şaten, ochi căprui curioşi (Felix moştenise ochii albaştri de la mama lui) şi o fire blândă.

— Alunele sunt cele mai importante.

— Acum ştiu asta, am bolborosit eu spre masă.

Am petrecut noaptea în jurul focului, scăldați în spray împotriva insectelor și whisky. Înainte ca părinții lor să se ducă la culcare, am ținut un discurs plin de pasiune și presărat cu sughițuri despre cât de mult avea să-mi fie dor de In Bloom. De sonerie, de bătrânica aceea care se oprea în fiecare vineri ca să-și cumpere un buchet de flori proaspete. Avea să-mi lipsească bucuria de a vedea spațiul trezit la viață datorită florilor. Nu m-aș fi deschis niciodată atât în fața propriilor mei părinți.

Însă cu familia Clark mă simțeam în largul meu. Lor nu le păsa de nisipul cu care intram în casă. Vorbeau unul peste celălalt. Se tachinau. Puneau multe întrebări, iar mama lui Bridget îți spunea când i se părea că răspunsul tău era de doi bani. La propriu. „Ai dat un răspuns de tot rahatul", asta era una dintre expresiile ei.

— Sper că ți-ai dat seama că n-are rost să te stresezi așa de tare din cauza locului tău de muncă, a spus Christine.

— Poate, am bombănit, ridicându-mi fruntea de pe masă.

Nu le spusesem încă părinților mei. Deja îl auzeam pe tata: „Draga mea, e un semn că e timpul să-ți găsești un loc de muncă real."

Pentru părinții mei, asta înseamnă să am un salariu și un birou, dar nu asta voiam. Eu voiam la In Bloom.

— Acum e încă proaspăt totul, dar obstacolele pot să devină șanse dacă le privești din unghiul potrivit, a spus Christine.

— Ăsta e un răspuns de tot rahatul, a spus Bridget, zâmbindu-i cu subînțeles mamei ei.

— Ba nu, ăsta e adevărul. Oportunitățile nu-ți cad în poală doar pentru că vrei tu. Trebuie să muncești ca să ai parte de ele.

Am luat o gură de cafea. Suna isteț, dar eram prea amețită ca să-mi dau seama de ce.

Felix, care ascultase fără să intervină, s-a ridicat de la masă și s-a întors cu un Ibuprofen și un pahar cu apă.

— M-am gândit că ți-ar prinde bine, a spus, punându-le pe masă în fața mea.

Privirile ni s-au întâlnit și am simțit fluturi în stomac.

Încă o zi. Puteam să mai rezist o zi.

CAPITOLUL 12

Vara, cu patru ani în urmă

— Bee, dac-o să mai dai din picior, o să-l leg de ciment. Zgudui toată veranda, a spus Bridget, în timp ce curăţa un porumb.

— Scuze.

Mintea mea era ca o staţie aglomerată. Încercam să formulez o idee atât de bizară, că simplul fapt de a o pune în cuvinte îmi dădea emoţii. Ştiam că, dacă le-aş spune aşa ceva părinţilor mei, mi-ar zice că e prea riscant. Şi ştiam ce va spune şi Bridget. Dar acum eram pe Insula Prinţului Edward, departe de tramvaiele înghesuite, clădirile înalte şi dubele cu tăieţei care alcătuiau decorul vieţii de zi cu zi în Toronto, iar asta făcea ca visurile mele improbabile să pară mai uşor de îndeplinit.

Bridget şi cu mine stăteam una lângă cealaltă pe trepte, cu o farfurie cu porumb între noi.

— Mă gândesc s-o întreb pe mătuşa mea dacă m-ar lăsa să preiau In Bloom, am spus, în timp ce curăţam firele argintii de pe ştiuleţi.

Uimită, Bridget m-a luat de umeri şi a aruncat din greşeală pe jos porumbul.

— Poftiiiim? Spune-mi tot. De când te gândeşti la asta? Bee! E incredibil.

Avea obrajii roz şi pistruii mai închişi la culoare de la soare. Arăta de parcă era bucată ruptă din insulă, plăsmuită din pământ, mare şi vânt. Prietena mea cea mai bună era aşa de frumoasă.

— Crezi? Am douăzeci şi cinci de ani. Nu m-am ocupat niciodată de o afacere. N-am angajat niciodată pe nimeni şi nici n-am concediat. Doar partea cu actele ar fi copleşitoare, darămite restul.

M-am gândit la biroul cu de toate al mătuşii mele.

— M-am gândit la toate modurile în care aş putea aduce îmbunătăţiri în magazin şi aş putea creşte prezenţa noastră online, dar dacă n-o să funcţioneze? Şi mai sunt şi taxele! Ce...

Bridget mi-a luat faţa în mâini şi am tăcut.

— Respiră.

I-am ascultat sfatul şi am inspirat adânc.

— Chiar crezi că m-aş descurca? am şoptit.

— Da! Sigur că da! N-am niciun dubiu! Trebuie să faci asta. Bee, poţi să faci orice. Şi dacă vrei, o să te ajut cu taxele şi restul documentelor.

Încrederea lui Bridget în mine nu avea limite. Chiar trebuia să nu mă mai uit la fratele ei de parcă voiam să-l scald în unt topit.

— Ai face aşa ceva?

— Bineînţeles, Cartofior. Pentru mine e distractiv să fac chestii d-astea. O iubesc pe Stacy, dar sunt sigură că registrele ei pot fi îmbunătăţite. Putem să vorbim cu ea despre asta la următoarea cină. O să fie încântată.

Stacy ne chema la cină cam o dată pe săptămână. Nu ştia să gătească, dar ştia locurile cele mai bune de unde să comande mâncare.

Bridget a tresărit, fericită, apoi şi-a frecat palmele.

— Mereu am vrut să-i organizez biroul.

În timpul ăsta, eu mă jucam cu cordonul rochiei de vară.

— Ce s-a întâmplat?

— Părinții mei n-o să fie deloc fericiți.

— Bee, familia ta nu e foarte OK. Felul în care te tratează nu este absolut oribil, doar oarecum nasol. Asta e aproape și mai rău, pentru că e greu să punctezi toate felurile în care te pun la pământ.

— Știu, spun eu și inspir adânc.

— Chiar știi? a întrebat Bridget, în timp ce ușa glisantă din spate s-a deschis.

Felix stătea acolo, în blugi și tricou, îmbrăcat ca-n ziua când ne-am întâlnit. M-am uitat la el, s-a uitat la mine și zâmbetul i s-a transformat într-o încruntătură.

— Ești bine?

Inspir din nou adânc. Da, *eram* bine, cu excepția faptului că Felix mă citea ca pe o carte deschisă. Nu aveam nevoie de aprobarea părinților mei. O aveam pe a lui Bridget. Și a lui Stacy, iar asta m-a făcut să zâmbesc.

— Da, sunt bine.

A zâmbit și mintea mi-a plutit în trecut. Gura lui pe alunițele de sub claviculă. Buzele mele pe interiorul coapsei lui, gustându-i semnul din naștere.

— Mama a cumpărat patru duzini de stridii Valley Pearls. Bee va trebui să cronometreze, a spus Bridget, pe post de salut.

În câteva săptămâni, Felix urma să participe la o competiție de desfăcut stridii, iar Christine voia să exerseze. Evenimentul avea loc în fiecare an în Tyne Valley și se pare că era important.

— Serios?

— Familia ta s-a tot lăudat cu tine. Le-am spus că nu cred că poți să desfaci stridii așa repede cât susțin fără să te înjunghii.

— M-am descurcat bine anul trecut, a zis el, ridicând un colţ al gurii.

— Tata i-a dat deja toate detaliile. Mama spune că lucrezi curat, dar nu destul de repede. Eu una cred că e doar o scuză. Încearcă să ne dea într-o singură noapte mâncare cât pentru două săptămâni.

După stridii, am mâncat homar fiert, apoi două feluri de desert: prăjitură cu căpşune (preferata mea) şi plăcintă cu afine şi piersici (preferata lui Bridget).

— Fără doar şi poate. Ar fi bine să începem. Crezi că poţi să ţii pasul, Lucy? Cronometratul e o treabă importantă.

S-a uitat la mine şi ochii îi licăreau ca un semnal de avertizare.

— Nu poţi să-ţi iei privirea de la mine nici măcar o secundă.

Am ignorat valul de căldură care se mi răspândea în piept şi mi-am dat părul peste umăr.

— Poţi să fii moluscamente sigur că n-o să fac asta!

Bridget şi Felix au mormăit.

— Ce e? Mi s-a părut o glumă reuşită.

— Glumele tale cu stridii sunt teribile, Bee. Opreşte-te, te rog, a zis Bridget, ridicând cocenii împrăştiaţi şi aruncând cu unul spre capul fratelui ei.

— Şi *tu* nu mai flirta cu prietena mea.

Am stat lângă Felix în bucătărie, cu cronometrul pregătit. Am observat cicatricea mică de pe încheietură.

— Cineva mi-a distras atenţia, dar a meritat, a spus, arătând spre semn.

— Înseamnă că era drăguţă, a intervenit Bridget.

— Cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată, a zis el, şi mi-a zâmbit.

Pericol. Pericol. Pericol.

L-am privit pe Felix desfăcând trei duzini de stridii. M-am uitat la mâinile lui bronzate și i-am trasat cu privirea tendoanele de pe antebrațe. Am auzit mormăielile pe care le-a scos. După ce a terminat, mi-a dat o stridie și când ni s-au atins degetele, senzația m-a cutremurat. Am fost atât de emoționată, că am vărsat o tavă cu gheață și cochilii pe rochie, apoi am alergat la etaj ca să fac un duș înainte de cină. Trebuia să mă adun.

Încă o noapte.

Tocmai încuiasem ușa de la baie când mi-am dat seama că îmi împachetasem deja gelul de duș în valiză. Mi-am pus un prosop pe mine, am deschis ușa, am luat-o spre hol și am intrat direct într-un perete solid. Un perete care mirosea a ocean, vânt și pin. Pentru o clipă, am înghețat.

Felix și-a pus mâinile pe umerii mei.

— Ești bine?

— Da. Bine. Mersi, am zis eu, în timp ce mă uitam la pieptul lui.

A râs și sunetul mi s-a prelins până la degetele de la picioare, cald ca whiskyul lui Ken. Palmele lui aspre au coborât pe brațele mele, încingându-mi pielea. Îmi amintesc c-am simțit aceeași atingere peste talie și coapse, desfăcându-mi picioarele.

Și-a oprit mâinile pe coatele mele, iar degetele mele și-au găsit drumul spre stomacul lui. Mi-am ridicat bărbia, în timp ce el și-a lăsat capul în jos. Privirile ni s-au intersectat. M-am uitat hipnotizată la acele ape albastre și la pata căpruie. Felix s-a apropiat, sau poate că eu am făcut asta, până când toată partea din față a corpului meu era lipită de el. Mi-am îndreptat buzele spre ale lui. Sau poate că el a făcut asta.

— Vrei? a șoptit el.

De jos a răsunat râsetul zgomotos al lui Ken. M-am îndepărtat de Felix și m-am dus repede înapoi în baie, în

timp ce din boxe răsuna *Money City Maniacs* de la Sloan. Felix a venit după mine.

— N-ar trebui să fii aici.

— Serios?

S-a uitat în jos – îl ţineam de curea. Eu îl trăsesem în baie. I-am dat drumul imediat. Dar în loc să plece, Felix a închis uşa şi a dat drumul la apa caldă. Baia a început să se umple de aburi.

— N-ar trebui să fii aici. Avem nişte reguli, i-am spus când s-a apropiat.

— Ştiu asta.

S-a uitat la buzele mele, apoi la cele trei aluniţe de sub claviculă.

— Altfel lucrurile ar fi foarte diferite.

Îmi trag prosopul mai sus. Nu trebuia să mă uit ca să ştiu că mă înroşisem toată.

— Serios?

— Da. Pentru că te-aş săruta acum.

Privirea lui s-a oprit din nou la buzele mele.

— Şi cred că mi-ai răspunde la sărut. Cred că era cât pe ce să mă săruţi pe hol. Cred că te gândeai la asta şi ieri, pe plajă.

— Şi dacă aş fi făcut-o? am întrebat ridicând bărbia sfidător.

Părul lui Felix începuse deja să se onduleze din cauza aburilor şi făceam eforturi să nu-l ating. Privirea i se plimbă mai jos.

— Mi-ai răspunde la sărut şi ţi-aş da jos prosopul, apoi te-ai întoarce ca să te ţii de chiuvetă.

S-a uitat la oglinda de lângă chiuvetă. O picătură de condens aluneca pe ea.

Inima îmi bătea cu putere. Între noi erau doar câţiva centimetri de aer umed şi în viaţa mea nu fusesem atât de excitată.

— Sper că în punctul ăsta deja nu mai eşti îmbrăcat.

Felix a zâmbit în colţul gurii.

— Am doar şosete.

Am râs, dar a ieşit un sunet slab şi nervos. Abia îmi simţeam picioarele. Pielea îmi devenea alunecoasă de la aburi.

— Vrei să ştii ce s-ar întâmpla în continuare?

Şi-a muşcat buza de jos.

— Da.

— Ţi-aş trage şoldurile spre mine şi mi-aş strecura mâna între coapsele tale, apoi te-aş săruta între umeri. Şi când ai fi aproape de orgasm, ţi-aş spune să ştergi oglinda aburită, ca să ne privim în ea.

I-am mângâiat corpul cu privirea şi am dat la o parte o muscă de pe blugi.

— Dacă e să facem asta, o să se întâmple o singură dată.

Privirea lui Felix a luat foc, dar n-a spus nimic.

— Wolf? Trebuie să ne scoatem dorinţa asta din sistem, da? Doar de data asta.

— De acord, dar am o condiţie.

Am încuviinţat cu un aer serios, dar îmi ţineam coapsele strânse.

— Să auzim.

S-a apropiat de mine şi mi-a şoptit la ureche.

— Când o să termini, vreau să-mi spui Felix.

S-a dat în spate şi mi-a dat prosopul jos. Şi-a plimbat privirea peste corpul meu. S-a uitat la roşeaţa de pe piept, la curba sânilor, la stomac şi mai jos. A înghiţit în sec, apoi şi-a plimbat degetul peste un sfârc roz întărit.

Ne-am privit trei secunde, apoi Felix m-a sărutat şi mi-a luat faţa în mâini. Sărutul era disperat. Mi-am plimbat limba peste buza lui Felix şi l-am auzit cum a

gemut. L-am prins de cămaşă şi am tras stângaci de ea. Râsetul lui avea gust de sare şi Tic Tac. S-a dat în spate şi şi-a dat-o jos. Am văzut fâşia îngustă de păr negru care se întindea între buric şi talia pantalonilor, după care m-a sărutat din nou, plimbându-şi mâinile peste umerii mei. Apoi m-a întors spre chiuvetă. A şters oglinda aburită şi privirile ni s-au întâlnit în ea. Ne-am uitat unul la celălalt în timp ce şi-a desfăcut blugii. I-am auzit căzând pe podea, după care am auzit c-a desfăcut un prezervativ.

Şi-a plimbat mâna peste coastele mele.

— Eşti sigură în legătură cu a doua regulă? a întrebat, în timp ce degetele i se plimbau peste şoldurile şi stomacul meu.

Apoi mai jos.

— În momentul de faţă, habar n-am care e.

Am simţit un genunchi între picioare, care le-a îndepărtat.

— Eşti sigură că nu vrei să facem asta din nou?

Am simţit apăsarea uşoară a unui deget şi toate senzaţiile din corp s-au strâns între coapse. Am închis ochii. Mă simţeam plină şi greoaie şi nu mai eram sigură de nimic.

— Da, i-am spus.

L-am simţit pe Felix fierbinte şi tare pe spatele meu când şi-a lipit buzele de ureche.

— Mai am o condiţie, a spus, în timp ce a continuat să mă mângâie mai intens.

— Care?

— Uită-te la mine.

Îl clipa în care mângâierile lui au încetat, am deschis ochii şi l-am privit în oglindă.

— Şi ţine-te bine, Lucy.

CAPITOLUL 13

În prezent
Şapte zile până la nunta lui Bridget

Când mă trezesc, Bridget e încă în camera ei. O aud prin uşă cum sforăie uşor. Când locuiam împreună, dormea mai mult în weekend şi eu îmi beam cafeaua, ascultându-i pe fundal sforăitul delicat. Iniţial, mi s-a părut foarte amuzant, dar după câteva luni, nici nu l-am mai observat. Sunetul a devenit o normalitate pentru dimineţile de sâmbătă. Nu mi-am dat seama până acum, dar mi-e dor de sunetul ăla. De rutina noastră. Sesiunile ei de călcat de duminică seara. Plimbările săptămânale până acasă la mătuşa mea. Măştile faciale, mâncarea thailandeză şi un film – ani la rând, aşa ne-am petrecut serile de miercuri. Mi-e dor de bananele pisate pe pâine prăjită pe care mă ruga să i le fac când nu se simţea bine. Ştiu, foarte scârbos. Mi-e dor să fie cineva acasă când mă întorc.

Am nevoie de mult aer în plămâni şi cafeină în vene, aşa că-mi fac o cafea şi ies pe verandă.

Felix stă afară, cu o cană de ceai, o carte şi picioarele ridicate peste braţul unui scaun. E desculţ. Poartă pantaloni de trening şi un tricou. O altă versiune a lui Lucy se îndepărtează de mine şi se aşază în poala lui. Partea

din mine care urlă *mai mult* de fiecare dată când sunt aproape de el n-a dispărut peste noapte, așa cum speram.

— Scuze, nu știam că ești aici.

Mă întorc înapoi în casă.

— Rămâi, spune Felix, ridicându-și privirea din carte.

Privirea lui e fatală în lumina zilei. Îmi admiră părul. Mi-am desfăcut codițele și acum se revarsă în valuri până sub claviculă. Apoi se uită la cămașa de noapte pe care o port, care se pare că e transparentă în soare. Înghite cu noduri.

— Cred că mă descurc să fiu în aceeași cameră. Sau pe aceeași verandă.

Având în vedere cum am ajuns lipiți în baie aseară, nu știu ce să spun. Dar e mai bine ca Felix să nu știe asta. Așa că mă cuibăresc în locul meu obișnuit de la capătul canapelei și încerc să port o conversație normală, ca între adulți. N-ar trebui să fie așa complicat.

— Ce citești?

Nu e aceeași carte pe care o avea la aeroport.

Felix o ridică. *Mândrie și prejudecată*. Glumește?

— Ce e?

Dacă nu l-aș cunoaște pe Felix, aș presupune că îmi întinde o capcană. Doar că nu știe că gradul lui de sex-appeal combinat cu un roman scris de Jane Austen e de-a dreptul pornografic.

Își coboară picioarele de pe scaun și se întoarce spre mine. Se simte așa de bine în pielea lui. E evident din ușurința cu care se mișcă. Îmi amintesc a doua vară când am vizitat Insula Prințului Edward. Felix își etala încrederea ca un frac alb. Era foarte vizibilă. M-am întrebat dacă se prefăcea. Dar postura lui încrezătoare nu era de fațadă. Așa era Felix. Autentic. Puternic. Real.

— Ai mai citit-o.

— Am citit-o de mai multe ori. Am luat-o ieri, când împachetam.

— Cum a fost thrillerul?

Privirea lui e aşa de vinovată, că deja râd înainte să-mi răspundă.

— Nu l-am terminat.

— Ştiam eu.

Preferata lui e *Marile speranţe* şi nu-i plac cărţile sângeroase.

— Mi-a dat-o Joy, a spus că trebuie s-o citesc.

Nici măcar n-am clipit când am auzit numele fostei lui Felix. Sunt o campioană.

— Şi?

— N-a fost rea, doar că nu era pe stilul meu.

— Eşti un mincinos. Ai urât-o.

Îmi place că-i ştiu gusturile literare aproape mai bine decât oricine altcineva.

— Atâţia oameni morţi. Şi diferite rămăşiţe umane ascunse prin dulapuri, sertare de şosete şi căzi.

Felix emană masculinitate – are maxilarul tăios acoperit cu barbă, umerii laţi. Până şi degetele lui sunt foarte masculine, boante la capete. Aşa că atunci când se cutremură, contrastul cu înfăţişarea lui e atât de puternic, încât mă amuză şi mai tare.

— Aşa că acum îţi alini mintea cu Elizabeth şi Darcy.

Îmi aruncă jumătate de zâmbet, iar inima îmi tresaltă când îi văd gropiţa. Ştiam că era acolo, ascunsă sub barbă, dar uitasem cât de mult o ador. Aş putea să mă pierd în colţişorul ăla şi să nu-mi mai găsesc drumul înapoi. Ar fi o moarte plăcută.

— M-ai prins.

„Așa e. Te-am prins", mă gândesc. Urmează o clipă de tăcere și îi caut în priviri un semn că vara trecută a însemnat mai mult pentru el, că nu doar eu am fost afectată, însă nu văd decât o licărire jucăușă.

— Cred că sora ta și-a perfecționat abordarea ca să te simți vinovat. Ce ți-a spus ca să te răzgândești și să stai?

— N-a spus nimic. Am venit pentru că vreau.

— Ești îngrijorat pentru ea?

— Bridget n-a avut niciodată nevoie să-și facă cineva griji pentru ea.

— Știu, dar tocmai asta e ciudat, nu-i așa?

Arăt spre mine, spre el și apoi spre verandă.

— Nu ar trebui să fim aici. A ratat proba finală a rochiei de mireasă. Eu am anulat petrecerea de burlăcițe pe care trebuia s-o organizez în seara asta.

Era ceva simplu, iar Bridget îmi dăduse ordine clare pentru ce voia. Locuri în față la un meci Jays, apoi cina la The Old Spaghetti Factory cu un grup mic dintre prietenele ei.

— Nunta noastră o să fie foarte șic, așa că vreau să beau bere și să port blugi scurți la petrecerea burlăcițelor.

O așteptase cu nerăbdare luni întregi.

— Nu e în apele ei, îi spun lui Felix.

— Așa e.

Ia o gură de ceai. Bea Earl Grey cu o lingură de miere și puțină lămâie. Și el, și Bridget preferă ceaiul în locul cafelei de dimineață.

— Am încercat să vorbesc cu ea când veneam să te luăm de la aeroport, dar nu mi-a spus nimic. Ție ce ți-a spus până acum?

— Nu prea multe. Că i s-a făcut dor de casă. E stresată. Ieri a avut o cădere nervoasă și a spus ceva despre

lucruri care-i alunecă printre degete, dar nimic nu avea sens. Doar o știi, ține problemele în ea până când reușește să le rezolve.

Felix încuviințează și se uită la cană, apoi la mine.

— Crezi că a făcut el ceva?

— Miles?

Inspir adânc și analizez din nou întrebarea. Dacă știu un lucru despre Miles Lam, e că e îndrăgostit iremediabil de Bridget Clark. Și-l plac. A fost un partener bun în mod constant. O venerează, îi susține cariera, face curat. A organizat o excursie surpriză în Australia pentru aniversarea lor. A rugat-o să-și ia liber de la muncă, fără să-i zică unde mergeau. Astfel, s-a asigurat că Bridget n-o să înceapă cu planurile excesive legate de vacanță, cum face de obicei. Câștigă foarte bine, dar nu se laudă cu asta. Și mi-a suportat o mulțime de lucruri.

Odată, după două pahare de vin, i-am spus că mi-a furat prietena și că eram geloasă că petrecea mai mult timp cu ea decât mine. Trebuia să fie o glumă, dar a ieșit pe un ton amar. Miles a spus că era singura reacție logică pe care puteam s-o am, având în vedere că trebuia s-o împart pe cea mai tare femeie de pe planetă, după care mi-a mai turnat vin.

— Cred că e legat de el, dar nu cred că Miles ar înșela-o.

— Nici eu, spune Felix.

Relația dintre Bridget și Miles a evoluat într-un ritm rapid. Totul s-a întâmplat exact cum credeam c-o să se întâmple, și anume Bridget s-a îndrăgostit repede și iremediabil. Când s-a întors acasă după a treia întâlnire, mi-a spus că el e alesul. Miles a fost și el la fel de fermecat de ea. Relația lor a fost un drum direct către căsătorie, casă și copii.

Mătușa mea a avut iubiți, dar niciodată nu s-a căsătorit. N-a vrut. Stacy credea că cel mai bine e să-ți găsești singur drumul spre fericire, iar al ei nu includea un partener. Dar a fost fericită când Bridget l-a întâlnit pe Miles și încântată că al patrulea membru al familiei noastre se descurca în bucătărie.

— Dacă n-o să te căsătorești cu el, o s-o fac eu, i-a spus Stacy lui Bridget după ce Miles ne-a gătit cotlet de miel cu mămăligă și ierburi aromatice.

Nu cred că glumea.

— Nu știu ce altceva ar putea să fie. Bridget a fost obsedată de nuntă de când s-au logodit, iar acum nu vrea să vorbească despre asta. Vrea să exploreze insula și să facă tot felul de lucruri turistice, de parcă e prima oară când venim aici.

Fața lui Felix are o asimetrie care mă captivează. Zâmbetul strâmb și singura gropiță. Pata căpruie. În clipa asta, a ridicat o sprânceană.

— Serios?

— Evident că nu mă refer și la treaba aia, îi spun râzând.

— Bineînțeles că nu. Oricum, nu sunt sigur că mai rezist trei runde într-o noapte, spune el cu o licărire în ochi, cum avea și în trecut.

Aproape că îmi scuip cafeaua. E amuzant, deși nu cred că vorbește serios. Felix râde de râsul meu și, pentru o clipă, totul pare fantastic.

Dar apoi ni se intersectează privirile și zâmbetul îi dispare.

Simt cum energia dintre noi se schimbă, ca mirosul ploii în depărtare. Corpul lui Felix frige, însă greutatea privirii lui e cea care mă face să gâfâi. Mereu a existat o încărcătură între noi, dar nu e adrenalina obișnuită a dorinței sau un schimb de priviri plin de subînțeles.

E ceva mai profund decât înainte. Captivant ca o vrajă. Orbitor.

Dintr-odată, simt cum adevărul îmi scapă de pe buze.

— Mi-a fost dor de tine.

— Serios? întreabă Felix, surprins.

— Bineînțeles. Vreau să...

Se deschide ușa glisantă și Bridget iese în papuci, cu un zâmbet larg și un halat uzat, care atârnă de un cârlig din dormitorul ei de când era adolescentă.

— Știam eu că n-o să poți sta departe, Wolf.

Se uită când la mine, când la el. Felix e cu ochii pe mine, iar eu rămân cu gura deschisă în mijlocul a ce trebuia să fie o scuză pentru cum m-am purtat anul trecut.

— Ce am întrerupt? De ce vă purtați ciudat?

— Nu ne purtăm ciudat.

Îl analizează pe Felix, din nou pe mine și iar pe Felix.

— Ba da.

Ne fixează cu privirea, ca o pisică, dar înainte să mai spună ceva, Felix se ridică.

— Trebuie să plec.

— Poftim? spune Bridget, atentă acum la fratele ei. Credeam că putem să mergem pe plajă în dimineața asta, să-i găsim un rulou de homar lui Bee, și după-amiază să mergem la Green Gables Heritage Place.

— Nu pot. N-o să stau până diseară. M-am oferit să preiau o tură la restaurant.

— Încă mai faci asta? îl întreb.

— Nu chiar, dar le-am spus c-o să fiu în zonă dacă au nevoie de ajutor. În plus, mi-ar prinde bine să mai exersez.

Se referă la desfăcutul stridiilor. Competiția e mâine-seară.

— În cazul ăsta, o să trecem pe acolo la prânz, spune Bridget.

Felix încuviințează, în timp ce-și freacă ceafa.

— Super.

Când se întoarce să intre în casă, îmi aruncă o privire întrebătoare peste umăr.

După ce intră, Bridget se întoarce spre mine.

— Vă purtați ciudat.

— *Noi* ne purtăm ciudat? încerc eu să-i distrag atenția.

— S-a întâmplat ceva vara trecută?

Mă simt îngrozitor de vinovată. Nu-mi place să o mint pe Bridget, dar nici nu e momentul să-i spun adevărul.

— Bineînțeles că nu.

— Teoria familiei Clark e că Wolf s-a dat la tine și l-ai refuzat.

— Serios?

— Da. Asta ar explica de ce nu se ține după tine ca de obicei.

Îmi dau ochii peste cap.

— Familia Clark ar trebui să se mute pe o insulă mai mare, ca să aibă și alte subiecte de bârfă.

CAPITOLUL 14

În prezent

Bridget decide că nu are răbdare pentru turiștii de la Green Gables și, cum are poftă de un cappucino cu lapte de ovăz, mergem cu Mustangul până la Summerside. E cel mai mare oraș de pe insulă, după Charlottetown, ceea ce înseamnă că e tot mic. Nu are nici 15 000 de oameni. O sun pe Farah din mașină ca să văd ce face și atât ea, cât și Bridget se răstesc la mine și-mi spun să mă relaxez. Termin conversația repede și îi trimit mesaj cu toate lucrurile pe care mi le-am amintit de dimineață în duș.

Când mă uit pe geam și văd verdele și roșul, îmi amintesc prima oară când am venit aici cu Bridget. M-am îndrăgostit definitiv de insulă, atât de frumusețea locului, cât și de cât de primitori sunt oamenii. Atunci m-am îndrăgostit și mai mult de prietena mea. Erau atâtea lucruri pe care nu le știam despre ea. Îi plăcea să se dea cu paddleboardul, avea reacție alergică la fiecare mușcătură de țânțar, știa să citească muzică și să tricoteze fulare. Accentul ei era mai puternic când era aici.

Pare mai binedispusă decât ieri. Cearcănele i-au dispărut aproape de tot. Cine știe, poate mi-am făcut griji degeaba. Poate că nu mințise și chiar îi era dor de casă. Când ne-am întâlnit prima oară, îi era dor cu disperare de familia ei și de insulă. Se gândea chiar să se mute înapoi

acasă. Poate că acum nu are nevoie decât de ocean şi odihnă.

După ce mergem la cafeneaua din centru, Bridget mă duce în ce poate fi descris ca fiind Turul Nostalgiei, marca Bridget Clark. Trecem pe lângă fostul ei liceu şi pe la spitalul unde a făcut voluntariat în adolescenţă. Voia să fie doctor, dar a trebuit să-şi schimbe planul, pentru că leşina când vedea sânge. Vizităm casa în stil colonial cu două etaje, unde a stat familia Clark înainte ca părinţii ei să cumpere Summer Wind şi casa unde încă mai locuiesc părinţii primului ei iubit. Parchează pe trotuarul opus şi ne lăsăm în jos pe scaune, în timp ce-mi arată casa din copac unde s-au pipăit.

— Unde e acum? o întreb, în timp ce spionăm casa familiei MacDonald.

Încerc să-mi dau seama dacă valul ăsta de nostalgie o să mă aducă în ipostaza de a o convinge să nu-i scrie fostului ei după ce dă iama-n whisky. De obicei, prietena mea cea mai bună e foarte previzibilă, dar acum nu ştiu în ce direcţie o să ne ducă comportamentul ăsta ciudat.

— Locuieşte tot aici, aproape de Miscouche.

— E drăguţ? Singur?

— Cred c-a divorţat. E un tip masiv. Are barbă.

— Aşa sunt o treime din bărbaţii de pe insulă. Te gândeşti să îl contactezi?

— În niciun caz! Nu avem nimic în comun. Şi nu cred că Miles ar fi încântat să-l contactez pe iubitul meu din liceu cu doar câteva zile înainte de aşa-zisa noastră nuntă.

— Aşa-zisa?

— Mi-am ales prost cuvintele.

Se ridică şi porneşte maşina, motorul Mustangului punând punct conversaţiei.

Aș vrea s-o oblig să-mi spună totul, dar o cunosc pe Bridget și, dacă sunt prea insistentă, o să atace.

N-a trecut mult de la ultima noastră ceartă. Era una dintre puținele seri din ultimul timp când eram doar noi două, fără să lucrăm la planurile de nuntă. Adusesem ceapă caramelizată și sos de Brie, ambele făcute de mine, împreună cu o baghetă și niște vin. Bridget însă nu a gustat nimic, în ciuda faptului că sosul era un triumf personal. Și-a turnat vodcă cu sifon, în timp ce a bălmăjit ceva despre fotografii și „încrederea în sine", la care am pufnit. Bridget n-a avut niciodată nevoie de ajutor ca să se simtă încrezătoare. I-am ținut un discurs despre standardele nerealiste de frumusețe și, în timp ce o certam, s-a înroșit la față. Când Bridget se enervează, arată ca un înger iritat, iar uneori e destul de simpatică cât să-mi dispară toată furia, dar nu și în noaptea aia.

— Dacă trebuie să arăt ca un băț ca să merg la altar, n-o să mă căsătoresc niciodată, i-am spus, cu mâinile-n șold.

Oricum nu voiam să mă căsătoresc. Mă atrăgea mult mai mult independența mătușii mele, decât traiul în comun și monoton al părinților mei.

— Ba n-o să te căsătorești niciodată pentru că asta ar însemna că ar trebui să-ți pese de cineva mai mult decât îți pasă de slujba ta, mi-a aruncat Bridget.

Am privit-o uimită, afirmația ei prăbușindu-se între noi ca o grenadă. Cu toate că preferam relațiile ocazionale, am avut o relație lungă cu Carter. Care se despărțise de mine cu un an în urmă, din cauza jobului meu.

Bridget și-a cerut scuze repede și m-a luat în brațe.

— N-am vorbit serios. Îmi pare rău, Carter era un cartof. Și ai dreptate, dietele sunt prostești, mi-e dor de carbohidrați. Dă-mi să încerc sosul ăla.

Dar adevărul afirmației ei mi-a rămas întipărit în minte. Mi-ar plăcea să cred că s-a despărțit de mine pentru că nu era destul de sigur pe el ca să fie cu o femeie concentrată pe carieră, dar unele lucruri de care m-a acuzat au părut adevărate. Întârziam mereu. Eram mereu pe telefon și verificam conturile In Bloom de pe rețelele de socializare. Anulam planuri dacă cei de la locație stricau accidental piesa centrală sau dacă buchetele se ofileau pe neașteptate.

După cearta noastră, Bridget a început să mănânce din nou pâine și brânză. Asta a fost una dintre puținele dăți când am reușit s-o fac să se răzgândească. De obicei, certurile noastre se terminau cu mine frustrată și spunând ceva de genul „nici nu știu de ce am început să ne certăm".

Nu vreau să port acum discuția asta cu Bridget, dar nici nu pot să ignor faptul că ceva nu e în regulă. Am emoții că weekendul o să treacă și eu n-o să aflu nimic.

— Dacă ai vreo problemă, poate că o să te ajute să vorbești despre asta. N-o să te judec. N-o să-ți spun ce să faci. Sper că știi că poți să vorbești cu mine despre orice.

Știu că nu-i place să primească sfaturi, dar uneori, mi se pare că o deranjează în mod special cele pe care i le dau eu.

Bridget e distrasă, pentru că e atentă la drum, așa că sunt surprinsă când spune:

— Știu, Bee. Am încredere în tine mai mult decât în oricine altcineva.

Dar nu-mi spune nimic altceva.

Vinovăția umple tăcerea care urmează. Sunt o ipocrită. Sunt atâtea lucruri pe care nici eu nu i le-am spus.

Când ne întoarcem spre Shack Malpeque, vorbesc prin mesaje cu Lillian, contactul meu de la Cena

Restaurant Group. Asta până când Bridget întinde mâna și-mi ia telefonul.

— Toată dimineața ai stat pe telefon. Ce zici să te deconectezi puțin?

Încercam să stabilesc o oră nouă pentru întâlnirea noastră de săptămâna viitoare, ca să discutăm despre contract. E o ocazie importantă și mi-e teamă c-am început cu stângul relația cu Lillian. În plus, Bridget n-are de ce să comenteze. Și ea a stat toată ziua pe telefon, probabil cu Miles.

Bridget găsește ultimul loc de parcare liber de la Shack Malpeque. Restaurantul are vedere spre un golf de un albastru strălucitor, ca în ziua când l-am întâlnit pe Felix. Văd o barcă la flotoare și doi fermieri care inspectează plasele. Parcarea e plină, ca și veranda cu vedere spre apă. Însă spre deosebire de golf și bărci, nu era aici acum cinci ani, iar clădirea e mai aranjată decât în trecut. E proaspăt dată cu o vopsea albastru marin și în ferestre sunt ghivece cu sporul casei roșu.

Dar când intru, e ca și cum pășesc înapoi în trecut. Dintr-odată, am douăzeci și patru de ani din nou, Bridget a pierdut avionul și tocmai m-am certat cu părinții mei, pentru că voiam să renunț la postul din PR ca să lucrez pentru mătușa mea.

Bridget mă trage de cot și mă readuce la realitate.

— Ce bine! Uite că sunt locuri la bar.

Arată spre scaunele unde lucrează Felix.

Acesta are capul plecat și părul îi cade pe frunte. Antebrațul i se încordează cu fiecare mișcare a cuțitului. Când își ridică fruntea, privirile ni se întâlnesc. Pentru o fracțiune de secundă, Felix mă privește ca în trecut, cu pasiune, și inima îmi tresare. Dar apoi Bridget se așază lângă noi și flacăra dispare.

Bridget își comandă midii, iar eu homar și tacos de creveți cu cartofi prăjiți. Vorbim toți trei despre vacanțele din trecut, în timp ce Felix desface stridie după stridie. Turnee de Trivial Pursuit câștigate și pierdute. Anul în care Zach a adus o diagramă despre cum să reproducem farul Panmure Island la scară pentru competiția de construit castele de nisip. Nu flirtează, cum face de obicei. Nu mă tachinează și n-are nicio licărire în ochi. Dar când ni se intersectează privirile, simt un fior. Dorință, pasiune și ceva mult mai periculos.

Bridget o imită pe bunica ei, care a încercat, și a eșuat, să mă învețe un dans country – „Lucy, tu n-ai două picioare stângi, ci trei" – și Felix râde. Sunt uimită de conexiunea dintre ei, pentru că eu n-am avut niciodată așa ceva cu fratele meu. Poate pentru că Lyle e cu șase ani mai mare sau poate pentru că nu avem interese comune. E dentist, ca mama, și atlet. Cu toate că-l iubesc, mi se pare puțin plictisitor. Soțul lui, Nathan – un agent imobiliar vorbăreț, obsedat de Harry Styles – e cel mai interesant lucru la el. Dar, spre deosebire de părinții noștri, Lyle mă susține în mod deschis.

Stacy era convinsă că ea era motivul pentru care părinții mei nu erau de acord cu meseria pe care mi-am ales-o, de decorator floral. Credea că motivul nemulțumirii lor era relația dificilă pe care o avea cu mama și nu faptul că voiau să am siguranța locului de muncă, așa cum susțineau. Eu cred că era puțin din ambele. În timp, au acceptat reticenți cariera pe care mi-am ales-o, dar nu sunt entuziasmați și nu încearcă să-și ascundă anxietatea. Încerc să-i calmez, dar n-am reușit niciodată să-i liniștesc complet. Când am nevoie de încurajare, apelez la Bridget.

Când trece aglomerația de la prânz și fostul șef al lui Felix îi spune să ia o pauză, Bridget și cu mine ne mutăm pe verandă, în timp ce el își pune ceva de mâncare. Îi mai trimit lui Lillian un mesaj despre întâlnirea noastră.

Luni seara poți?

Dacă ne întoarcem luni, pot să mă întâlnesc cu ea mai târziu. Altfel, va trebui s-o amân pe săptămâna viitoare, ca să am destul timp să mă pregătesc pentru nunta lui Bridget de sâmbătă. Asta dac-o să mai fie o nuntă. Simt un nod în gât și îmi frec umărul.

Închid ochii și încerc să mă bucur de briză, de huruitul motoarelor bărcilor și de amețeala dată de bere. Bridget are și ea aceeași stare. Stăm așa până îi sună telefonul. Se încruntă când vede numele de pe ecran, apoi se uită la mine.

— Răspunde. N-am nicio problemă să stau un pic aici singură, îi spun.

Iese pe verandă și se îndreaptă spre plajă, destul de departe cât să n-o aud. Stă cu fața spre apă, așa că nu pot să-i văd nici expresia. Încerc să-i citesc limbajul corpului, când Felix pune o duzină de stridii pe masă și un coș cu inele de ceapă.

— Asta ca să nu fii nevoită să te uiți la mine cum mănânc, spune el, mușcând din sendvișul cu roșii și brânză.

Doar că îmi place să-l văd când mănâncă. Până și felul în care mestecă e sexy. Sunt groaznică.

— Vorbește cu Miles? spune Felix, care se întoarce să se uite la Bridget.

— Nu știu sigur, îi zic, după ce o analizăm puțin.

Mă întorc din nou spre Felix și urmează o pauză încărcată.

— Voiam să-mi cer scuze.

Își pune sendvișul jos și se concentrează doar la mine. Adrenalina asta pe care o simt când am parte de toată atenția lui... e unică.

— Asta încercam să spun de dimineață pe verandă.

Felix nu se mișcă, dar îmi analizează expresia, așteptând să continui.

— Îmi pare rău pentru cum am plecat anul trecut. Te-ai purtat atât de frumos cu mine și n-am avut ocazia să-ți mulțumesc așa cum trebuie. Sau să-mi iau la revedere. Așa că îți mulțumesc acum.

Mă studiază o clipă, iar privirea îi devine mai blândă.

— Cu plăcere, Lucy.

Mă simt bine acum că am lămurit lucrurile.

— Îți sunt datoare.

— Așa e. Cu un mic-dejun, dacă-mi amintesc bine, zice el, în timp ce pe față îi apare un zâmbet.

Mă uit peste umărul lui și o văd pe Bridget, care se îndreaptă spre noi.

Felix îmi urmărește privirea și spune:

— Poți să mă plătești mai târziu.

CAPITOLUL 15

În prezent

Stau într-un scaun Muskoka, lângă focul de tabără de la Summer Wind, dar în loc să admir apusul care învăluie stâncile într-o nuanţă spectaculoasă de roşu, conversez prin mesaje cu Lillian despre întâlnirea noastră, departe de replicile critice ale lui Bridget. O să transformăm micul-dejun scump în cocktailuri scumpe luni seara.

Abia aștept, Lucy. Hai să facem asta odată!

Ce veste bună! Chiar grozavă. Aş putea să-mi dublez afacerea într-un an. Dar aud vocea aia tăcută, care se întreabă dacă pot să fac faţă acestui lucru. Vreau asta? Pentru cine vreau să am succes?

Mă uit spre orizont, unde soarele apune rapid. Când o să dispară, o să ia şi căldura cu el.

„Trăieşte-ţi viaţa pentru tine, nu pentru altcineva." Ăsta era unul dintre sfaturile înţelepte ale mătuşii mele. Dar dacă nu ştiu ce vreau? Sau cum arată o viaţă plină? Aş vrea s-o pot întreba.

Mă întorc melancolică în casă, dar apoi Bridget intră în bucătărie. Îmi spune că Felix o să se întoarcă acasă în curând cu stridii. Trebuie să exerseze pentru

competiția de mâine-seară și l-a invitat pe Zach să ne ajute să le mâncăm. Poartă pantaloni scurți și maiou, cu o pată de muștar pe sânul stâng.

— Ai o pată de muștar pe sânul stâng!

Se uită și ridică din umăr.

— Nu e mare lucru. O să stăm doar cu Wolf și Zach.

Pe Zach l-am întâlnit prima oară când am venit pe insulă. S-a prezentat ca viitorul soț al lui Bridget și, când ea n-a fost atentă, a ridicat repede din sprâncene, semn că știa ce se întâmplase între mine și Felix. Sunt parteneri de afaceri, dar sunt de nedespărțit de când erau în scutece. Zach e practic al treilea frate Clark, iar Felix îi spune tot.

Bridget scoate whisky-ul din dulap.

— Abia aștept să mă distrez puțin. N-am mai stat toți patru de ani întregi, e o ocazie specială.

— Așa e.

O privesc cum toarnă două pahare generoase.

Pentru o clipă, mă întreb cum ar fi dacă mi-aș petrece toate serile aici, cu oamenii ăștia. Să beau cu prietena mea cea mai bună. Să am frigiderul plin. Să-l aștept pe Felix să se întoarcă acasă cu fructe de mare. Ar fi o viață frumoasă.

Bridget ridică paharul spre mine tocmai când se deschide ușa de la antreu. Intră Felix cu mai multe cutii cu stridii. Ne privim și inima mea cântă de fericire.

Felix e acasă.

Dau din cap, pentru că niciodată n-o să-mi petrec serile așa. Între noi doi nu poate să fie niciodată mai mult. Nu *vreau* ceva mai mult. E fratele prietenei mele celei mai bune. Locuiește pe Insula Prințului Edward, în timp ce viața mea e în Toronto. Se știe că Felix are obiceiul să se culce cu turiste, iar eu sunt doar una dintre ele. Am venit aici doar ca s-o susțin pe Bridget. Ar trebui să-mi repet asta în fiecare oră. Să-mi tatuez pe frunte, ca să nu uit.

— Ce se întâmplă aici? Lucy arată ca şi cum are rău de mare, iar tu arăţi ca şi cum pui ceva la cale, îi spune lui Bridget, după ce se uită la paharele noastre, apoi din nou la noi.

Ea se uită spre mine întrebătoare. E felul ei tăcut de a se asigura că sunt bine.

Încuviinţez.

— Sărbătorim, spune Bridget, îndreptându-şi atenţia spre Felix.

Mai scoate un pahar, îl umple pe jumătate cu whisky şi i-l dă.

— Ce anume?

Felix priveşte sceptic paharul foarte mare cu whisky. Barba e mai închisă la culoare decât ieri. Sunt curioasă cum ar fi să-l văd în fiecare zi, să văd cum îi creşte barba. Trebuie să mă potolesc cu toate gândurile astea.

Iau o gură lungă de whisky. Poate beau până uit de toate.

— Tu, cu mine, Bee şi Zach. Suntem din nou împreună toţi patru.

Eu şi Felix ne uităm unul la celălalt.

Bridget ciocneşte paharul cu noi.

— Noroc.

Îi sună telefonul şi se încruntă la ecran. Scrie furioasă, bombăne, apoi pune dispozitivul pe masă cu atâta forţă, că verific dacă a spart ecranul. N-a făcut-o, dar văd numele lui Miles la ultima conversaţie şi următorul mesaj:

Asta e nebunie curată. Ar trebui să vorbim față-n față.

Mă uit la Bridget.

— E-n regulă.

— Păăăi...

– Nu vreau să vorbesc despre asta acum.

Felix se apleacă şi se uită la ecran.

– Nu vă mai uitaţi la telefonul meu, zice, şi-l ia.

– Nu-mi place când familia Clark se distrează fără mine, spune Zach din uşă.

– Ce sincronizare, şopteşte Felix, în timp ce Zach traversează sufrageria.

E un bărbat înalt, de culoare, cu părul tuns scurt şi îmbrăcat într-un tricou polo şi pantaloni khaki. E atât de scandalos de chipeş, că simplul gând că el şi Felix se plimbă pe insulă împreună ca doi tipi singuri mă face să vreau să-i pun la colţ.

Îi dă lui Felix o pungă cu alune şi o sticlă de whisky „pe post de provizie", apoi întinde braţele spre Bridget.

– A trecut prea mult timp, spune ea.

– Asta e doar vina ta.

Apoi mă salută scurt.

– Lucy.

– Mă bucur să te văd din nou.

– Şi eu, spune Zach, care mă priveşte fără clipească.

– Când ai fost acasă ultima oară? o întreabă pe Bridget, în timp ce ne strângem în jurul insulei din bucătărie.

– Am fost o săptămână de Crăciun.

– Aşa e, spune el, de parcă abia şi-a amintit.

Felix îşi dă ochii peste cap. Zach are un punct sensibil pentru Bridget dinainte de clasa a şaptea, când s-a maturizat, şi nu e deloc subtil.

– Wolf şi cu mine v-am distrus pe tine şi pe Miles la Trivial Pursuit.

Bridget se uită pe geam şi Zach scânceşte. E evident că Felix i-a spus puţinul pe care-l ştim despre situaţia lui Bridget.

— O să fii soţia mea, Bridge, spune Zach după un minut.

— Evident, răspundem eu şi Felix în acelaşi timp.

În cameră se aşterne liniştea pentru o clipă, apoi toată lumea izbucneşte în râs, până şi Bridget.

— Vorbesc serios, spune Zach după ce ne liniştim.

— Ştim, spunem la unison eu şi Felix.

Mă uit la el şi văd că zâmbeşte. Nu chiar la mine, dar măcar în direcţia mea.

— Nu cred că pe Lana ar deranja-o, Bridge. Are o gândire destul de liberală, spune Zach.

— Cine e Lana? întreb eu.

— Noua lui iubită.

— Nu e chiar atât de nouă, dar clar e cu mult peste nivelul meu.

— Lana ştie c-o placi pe Bridget?

— Bineînţeles. Dar nu o plac pur şi simplu. Să o iubesc pe Bridget Clark e un stil de viaţă.

— Abia aştept s-o întâlnesc, spune Bridget. Wolf mi-a spus că e asistentă?

— Cea mai bună din Montreal. O să vină aici în septembrie, de probă. O să vedem dac-o să mă mai iubească după ce o să stea cu mine o lună.

— Bineînţeles că da. Sper c-o să-i placă PEI. Nu cred că mulţi oameni din alte locuri pot să-şi imagineze cum e să stai aici după Ziua Muncii, spune Bridget.

Insula Prinţului Edward e plină de turişti vara, dar aşa cum oamenii „din alte locuri" vin şi pleacă odată cu vremea bună, la fel se întâmplă şi cu multe afaceri, care se închid în afara sezonului.

— E mai bine după Ziua Muncii, spune Zach, iar Felix încuviinţează.

Îi torn un pahar de whisky lui Zach, în timp ce Felix aranjează stridiile pe masă. Zach îi arată lui Bridget poze cu iubita lui.

— Pot să te ajut cu ceva? îl întreb pe Felix.

O să fiu cea mai normală versiune a mea şi o să fiu cât mai puţin atrasă de el, chiar dacă e ultimul lucru pe care o să-l fac.

Se uită la mine.

— Vrei să te ocupi tu de lămâi? Şi să iei sosul picant din dulap?

Tai lămâile felii când Felix spune:

— Mânuieşti haotic lama aia.

— Ba pardon, mă descurc mai bine. Cel puţin nu e cuţit de friptură.

— O să-ţi tai degetele. Îţi aminteşti ce ţi-am arătat?

Tonul lui e jucăuş şi se prelinge de pe buzele sale direct între coapsele mele.

Încuviinţez.

— Dar nu pot să tai ca tine.

— Ia încearcă aşa.

Îşi pune mâna peste a mea şi sper că nu-şi dă seama că tremur.

— Trebuie să te protejezi.

Îmi ajustează strânsoarea, apoi se dă în spate, mulţumit.

— Nu mai tot dezvălui secrete! îl atenţionează Bridget. Wolf, eşti gata odată? Mor de foame.

Felix se uită la mine.

— E rândul tău.

Potrivit tradiţiei familiei Clark, sunt cea mai nouă invitată, aşa că trebuie să mă ocup de cronometrare. E o formă anume de agonie, să stau în faţa lui Felix şi să mă uit la mâinile lui rapide, în timp ce încerc să nu mă

gândesc la alte lucruri pe care pot să le desfacă. În seara asta e răcoare, dar după prima rundă, mi-e așa cald, că trebuie să-mi dau jos puloverul roz pufos pe care mi l-am pus peste rochia albă.

— Ți-ai pierdut îndemânarea, îi spune Zach lui Felix. Două minute și 45 de secunde? Patetic.

— N-ar fi trebuit să beau whisky. Hai s-o luăm de la început.

E la jumătatea următoarei serii și Zach îl sâcâie atât de tare, că nu știu cum de reușește să obțină un timp mai bun.

— Două minute și 29 de secunde, spun eu.

Bridget se strâmbă.

— Ți-ai ieșit din mână.

— Așa se pare.

— Și asta cu penalizări.

— Poftim? întreb eu.

— Juraţii adaugă timp în plus pentru orice greșeală, ca de exemplu dacă rămân bucăți de cochilie sau nisip, îmi explică Felix.

Bridget îi face semn, iar acesta îi dă cuțitul. Se apleacă spre tavă, analizând stridiile. O împunge pe fiecare cu cuțitul și se strâmbă.

— Asta nu e tăiată complet de mușchi. Și este praf în două dintre ele, niște bucăți de cochilie în alta... Asta înseamnă 12 secunde în plus, pentru un timp total de...

Arată spre Zach, de parcă au jucat jocul ăsta de multe ori.

— Două minute și 40 de secunde.

— Nu e destul de bine, spune Felix, care-și trece mâna prin păr.

— Ce timp trebuie să scoți? întreb, după ce realizez cât de puține știu de fapt despre această parte a vieții lui Felix.

– Un minut şi 30 de secunde. Cel mult 40.

– Dacă o să le desfacă curat, ar trebui să ajungă în top cinci, spune Zach.

– Lucrez foarte curat, zice Felix, uitându-se la mine.

Nu ştiu ce spune asta despre mine, dar mi se pare că aceste trei cuvinte sunt foarte încărcate sexual.

Mâncăm tava cu stridii, apoi Felix scoate o altă cutie din frigider, alege 18 şi le aranjează pe suprafaţa de lemn. După ce e mulţumit de cum arată, mă priveşte. E atât de concentrat pe mine, de parcă nu mai e nimeni altcineva în cameră. Încuviinţează şi număr de la trei.

Simt că Zach se uită la mine în timp ce-i privesc prietenul cel mai bun. Felix desface stridiile şi luăm pauză pentru înc-o rundă de băut şi mâncat. Când Bridget iese afară cu telefonul, iar Felix se duce la baie, Zach se întoarce spre mine şi spune:

— Care e treaba cu voi doi?

— Ce vrei să spui?

Se uită în ochii mei. Ştie că vorbesc prostii.

— Nu e nicio treabă între noi doi, Zach.

— Asta spune şi Wolf, dar nu cred că e adevărat. Tu eşti singură. El e singur.

Trebuie să-mi controlez expresia când îl aud.

— De unde ştii că nu ies cu nimeni?

— Am modalităţile mele.

Ridic sprâncenele, iar Zach ridică din umeri, apoi continuă:

— De la Bridget.

Înainte să-l iau la întrebări, adaugă:

— Şi am văzut felul în care vă priviţi. E atât de evident.

Nu-mi dau seama ce i se pare lui atât de evident.

— Nu e nimic între noi. E aceeași situație ca întotdeauna.

— Nu-mi dau seama dacă mă minți sau te minți pe tine însăți, pufnește el.

Îi pun o întrebare despre pereții exteriori, știu că așa o să-i distrag atenția. Zach are mai multe hobby-uri și interese decât orice persoană pe care o cunosc. Îmi povestește despre biodiversitatea în mediul urban când Felix se întoarce în bucătărie și privirile ni se intersectează.

— Vezi, la asta mă refer! Mai că vreau să-mi fac eu un duș rece, șuieră Zach.

Trivial Pursuit vine înainte de al patrulea pahar de whisky al lui Bridget și după ce îl ține pe Zach de obraji și bălmăjește un „Mi-a fost așa dor de tine".

Zach e cu mult înaintea noastră. E campionul actual și are o plăcere bolnavă să îi facă pe ceilalți să se simtă foarte prost. Când obține o a patra felie de plăcintă și aleargă prin cameră cu brațele ridicate, Bridget aruncă cu perna în el.

— Ești o enciclopedie supradimensionată.

Felix se aruncă pe canapea, între noi, și își pune brațul după umărul ei.

— Doar trebuie să te impresionez cumva, Bridge. Spune-mi, nunta asta a ta o să mai aibă loc sau nu? Nu vreau să te simți presată, dar Lana și cu mine ne-am rezervat deja camera și vreau să mă vadă în costum.

Bridget se încordează și roșește în timp ce se uită la joc.

Felix și cu mine ne uităm unul la celălalt și, după expresia lui hotărâtă, îmi dau seama că s-a săturat s-o tot lase în pace.

— Ce încearcă Zach să spună e că ai invitați care vin tocmai din Australia în câteva zile și, dacă n-o să te miști

căsătorești, ar fi drăguț din partea ta să-i anunți pe toți cât mai repede.

— Nu vreau să vorbesc despre nuntă, zice Bridget, care-i aruncă o privire tăioasă lui Felix.

Acesta se apleacă spre ea, cu mâinile pe genunchi, și o privește în ochi.

— Ai pus-o pe Lucy să renunțe la tot ca să vină pe insulă. Eu stau aici pentru că m-ai rugat să fac asta. Din respect pentru noi, ar trebui să ne spui de ce ne-ai chemat.

Felix nu ridică vocea, dar vorbește cu o forță tăcută. Nu l-am auzit niciodată vorbindu-i așa lui Bridget sau oricui altcuiva.

Cei doi se privesc, fără să spună nimic.

— Doar ne facem griji pentru tine, atâta tot. Mai e doar o săptămână până la nuntă. S-a întâmplat ceva între tine și Miles?

— Nu pot să mă relaxez și eu, măcar o dată? Nu am voie să fac ceva spontan?

— Bineînțeles că ai voie, doar că e evident că ce se întâmplă acum nu are de-a face cu asta. Dacă e vreo problemă, te-am putea ajuta să găsești o soluție. Nu trebuie să-ți rezolvi toate problemele de una singură.

Ochii i se umplu de lacrimi și-i fac semn lui Zach să se ridice de pe canapea.

— Spune-ne ce se întâmplă, Bridge, îi zic, în timp ce-mi pun brațul în jurul ei. Sau pot să le zic huliganilor ăstora doi să plece, ca să vorbești cu mine. Îmi fac griji pentru tine.

Mă privește și dă din cap, cu ochii în lacrimi.

— Nu pot. Nu sunt pregătită să vă zic.

CAPITOLUL 16

În prezent

O privesc pe Bridget, iar respingerea mă rănește. Atât de mult, că mă lasă fără cuvinte.

— Asta nu pentru că n-am încredere în tine, Bee.

— Sigur, spun eu, înghițind cu noduri.

Oftează, apoi mă pupă pe obraz.

— Mă duc la culcare.

O privesc uimită în timp ce urcă scările. După ce dispare, mă ridic.

— Mă duc să curăț bucătăria.

Până o să dispară toată suferința asta.

Felix se ridică și el.

— Mă duc să vorbesc cu ea.

Zach mă ajută și el la spălatul vaselor. Bridget și Felix vorbesc destul de tare cât să auzim că se ceartă, dar cuvintele sunt înfundate și nu deslușim decât câteva.

Felix: „Glumești."

Bridget: „Aș vrea eu."

Nu durează mult până când cearta se oprește, dar niciunul dintre ei nu coboară. Clătesc ultimele vase și mă uit pe geam, la fâșia argintie pictată de lună pe apă.

— Mă sperie un pic tăcerea asta. Crezi că Bridget curăță locul crimei? spune Zach.

— Nu i-am auzit niciodată certându-se. Felix e așa de echilibrat mereu, nimic nu pare să-l deranjeze.

Zach se uită la mine.

— Ce e?

— I-ai spus Felix. Nimeni nu-i spune așa.

Nu zic nimic.

— Interesant. Dar să știi că nu e chiar atât de detașat pe cât crezi. Are și el sentimente.

— Știu, îi spun, încruntându-mă.

Zach mă privește îndelung, dar nu spune decât:

— Bine.

Vocea morocănoasă a lui Felix ne întrerupe.

— O să ies să mă plimb.

Deja când mă întorc, a ieșit pe ușă.

— Cred c-a luat sticla de whisky, spune Zach.

Mă uit pe geam și-l văd pe Felix îndreptându-se spre apă, până dispare.

Peste 20 de minute, când încă nu s-a întors și Zach aranjează sufrageria pentru culcare, îmi trag puloverul pe mine, iau o pătură din cufăr și ies în noapte.

Plaja e goală, dar cerul e plin de stele, o pelerină strălucitoare de diamante peste o mare întunecată. Merg pe țărm. Aerul e înăbușit, dar e mai frig decât mă așteptam și mă zgribulesc.

Mă gândesc să mă întorc, dar apoi îl văd în depărtare, tricoul alb strălucindu-i sub lumina lunii. Pe măsură ce mă apropii, îl văd că ia o gură din sticlă, se șterge cu dosul mâinii și, fără să se uite la mine, spune:

— Hei.

Vocea lui e aspră.

— Văd că încă mai ai două mâini, spun eu.

— Am fost la limită, pufnește el.

Când mă apropii, văd că are maxilarul încleștat. Mai ia o gură.

— Ia asta, e frig, îi zic, dându-i pătura.

O ia, dar în loc să și-o pună pe umeri, îmi dă sticla de whisky și întinde pătura pe nisip, apoi o aranjează până e mulțumit de cum arată.

După care se uită la mine. Ne privim, fără să clipim, apoi Felix întinde mâna. Timpul se oprește în loc în timp ce mă uit la palma lui. Pulsul mi-o ia razna.

— Ia loc, Lucy.

Vocea lui e aspră, obosită după cearta cu Bridget. Știu cât efort presupune să te cerți cu ea.

Ezit, dar îl iau de mână. Când îmi atinge încheietura, sunt sigură că poate să-mi simtă bătăile inimii, care sunt niște bufnituri greoaie și neîncetate.

Mă trage puțin mai aproape.

— Cred că putem să împărțim o pătură, spune el.

Așa că mă așez lângă Felix și-mi strâng genunchii în brațe.

Privim golful în tăcere, cu sticla între noi. Felix e cald, iar aerul rece nu mai pare așa înțepător. Briza se simte ca niște dulci nimicuri șoptite pe obraz.

Felix îmi întinde sticla. Îi susțin privirea când mă întind după ea și iau o gură. Și el face la fel când i-o dau înapoi. Ce se întâmplă între noi e ciudat de intim.

— Ai aflat ceva de la Bridget? îl întreb, după ce ne mai dăm sticla de whisky de câteva ori.

Felix nu spune nimic pentru mult timp și deja am dubii dacă am pus întrebarea cu voce tare.

— I-a fost foarte dor de casă, spune el într-un final.

— Cred c-ați vorbit cam o oră. Care e treaba cu mesajul de la Miles? Nu ți-a spus nimic?

E destulă lumină cât să-l văd că mă privește atent.

— Își face griji pentru tine.

— Mereu își face griji pentru mine.

— Nu. Nu cred că și-a mai făcut vreodată atâtea griji pentru tine ca acum.

— Același lucru pot să-l spun și eu despre ea.

Felix mai ia o gură de whisky și spune:

— E cazul să-mi fac și eu griji pentru tine?

Asta mă ia prin surprindere. Vrea să-și facă griji pentru mine? E cazul să-și facă cineva griji pentru mine?

— După cearta cu Bridget, ar trebui să te întreb același lucru. De ce vă certați?

Felix mă privește îndelung înainte să răspundă.

— Din cauza secretului ei, pe care vrea să i-l păstrez.

Mai iau o gură de whisky, deși încep să mă simt amețită.

— Spune-mi cum ești tu.

— Sunt bine.

Îmi analizează fața și simt că mă soarbe din priviri.

— Lucy, spune-mi adevărul. Povestește-mi ce se întâmplă la florărie. Povestește-mi despre Farah și poezia la care lucrează. Povestește-mi despre flori.

Pare puțin disperat și cuvintele îi curg unele după altele.

— Felix Clark, ești cumva beat?

Nu cred că l-am văzut nici măcar amețit până acum, pentru că rezistă la băutură.

— Poate puțin, spune cu un zâmbet care e clar amețit. Dar chiar vreau să știu, Lucy. Vorbește cu mine.

Îi studiez trăsăturile frumoase, felul în care luna se reflectă în obrajii lui şi ascunde adâncimile de sub ei. Ştiu că pot să am mai multe probleme dacă vorbesc cu Felix decât dacă îl sărut, şi cu toate astea, o fac.

— Farah scrie elegii.

— Poezii despre morţi, spune el, zâmbind.

— Da, dar mie mi se par cam sexy. Am auzit-o recitând versuri despre corpul rigid şi nectarul îndulcit.

Felix se întinde pe pătură, cu mâinile sub cap şi bicepşii încordaţi.

— Ce altceva?

Mă întind lângă el şi privim stelele.

— Cred că s-a săturat de mine. Am petrecut mult timp fie la florărie, fie făcând aranjamente pentru evenimente.

— Cât de mult timp?

— Tot timpul.

— Îţi place în continuare ce faci?

Privesc stelele şi simt un nod în gât, atât din cauza întrebării, cât şi a momentului. Sunt aici, în locul meu preferat, cu unul dintre oamenii mei preferaţi. Aş vrea să nu-l plac aşa mult.

— Nu ştiu. Îmi place o mare parte din ce fac. Îmi plac părţile creative. Îmi place să lucrez cu flori, dar nu-mi place tot ce vine la pachet cu asta. Gestionarea oamenilor, strategiile de afaceri, foarte multe e-mailuri. Am devenit decorator floral pentru că nu-mi suportam jobul de la birou, dar încep să mă aflu în spatele unui birou din ce în ce mai mult.

Privesc un satelit care licăre în timp ce se îndreaptă spre Carul Mare.

— Uneori îmi fac griji că, pe măsură ce am înaintat în vârstă, mi-am micşorat lumea în loc s-o măresc.

Culesul florilor, făcutul coroanelor florale, plimbatul prin grădina mătușii mele, toate astea erau pasiunile mele, dar acum că Stacy a murit, pasiunea mi-a devenit meserie și meseria îmi ocupă toată viața.

Îl simt că mă ia de mână și pentru o clipă, toată inima mea se află între palmele noastre. Mă strânge o dată, apoi îmi dă drumul. Vreau imediat să-l simt din nou.

Mai mult, Felix, șoptește inima mea.

— Povestește-mi despre ferma ta.

Ferma ta. Felix e singura persoană care știe despre ea și îmi place cum a spus-o, de parcă e ceva real.

— Nu există nicio fermă, îi spun, și mă uit la el.

Nu m-am mai gândit la ea de atâta timp. Nu are rost să visez la lucruri care nu se vor materializa niciodată. Am prea multe chestii reale de care trebuie să mă ocup.

— Nu încă. Haide, Lucy, descrie-o.

Felix poate să-mi pronunțe numele într-o mie de feluri diferite. Un *Lucy* care vibrează în spatele gâtului, plin de dorință. Un *Lucy* care sună ca ploaia de vară. Un *Lucy* amuzat. Un *Lucy* care e mai degrabă ușurare decât nume. Un *Lucy* care e uimire. Acest *Lucy* e o comandă delicată.

Dintr-odată, toate amintirile dau năvală. Chestia pe care mi-am dorit-o în secret atâta timp, o fermă de flori.

— Nu m-am prea gândit la ea, dar mereu mi-am imaginat o seră.

— Ce altceva?

La început mi-am imaginat o grădină mică, dar care s-a mărit de fiecare dată când mă gândeam la ea. Astfel, s-a transformat într-un teren cu pământ bogat în nutrienți, undeva în afara orașului, cu destulă floră cât să ofere provizii toată vara pentru un stand la piața fermierilor. Apoi s-a transformat într-o fermă cu flori cât vezi cu ochii. Floarea-soarelui care se rotește după lumină. Râuri

de salvie albastră. Mărăriţe roz delicate, legănându-se în briză.

Mă uit din nou la stele şi le zâmbesc.

— Un câmp cu pământ bogat în nutrienţi. Floarea-soarelui. Salvie. Mărăriţe.

— Dalii, spune el.

Nu e o întrebare, pentru că ştie.

— Dalii, repet eu.

— Spune-mi mai multe, Lucy. Povesteşte-mi tot.

CAPITOLUL 17

Ziua Recunoștinței, cu trei ani în urmă

Am devenit proprietara florăriei In Bloom la 00.01, pe întâi ianuarie. Eu și Stacy am organizat o petrecere acolo, de Revelion, iar prietenii și clienții au venit și au plecat după bunul lor plac. La miezul nopții, a ținut un discurs pe care l-a terminat cu o plecăciune, după care mi-a dat cheile și a spus:

— Ce e al meu e și al tău acum.

Am sperat c-o să mă întorc pe insulă vara, dar nu eram destul de încrezătoare cât să plec de la florărie. Bridget ieșea cu Miles, așa că s-a întors cu el acasă. Cum nu voia să ratez complet excursia noastră din acel an, m-a convins să vin și eu pentru câteva nopți în weekendul lung de Ziua Recunoștinței, la începutul lui octombrie.

Nu mai fusesem pe insulă toamna, iar Bridget mi-a spus să-mi iau ochelarii de soare, o pălărie și puloverele groase. Era o toamnă însorită, dar putea să se facă frig. Când îmi împachetam hainele, m-am gândit c-o să-l văd pe Felix din nou. Trecuse un an și jumătate de când îl văzusem ultima oară și voiam să arăt bine, dar să nu pară c-am depus vreun efort pentru asta. Nu că aveam să repetăm ce se întâmplase ultima oară când am venit în vizită. Evitam holurile înguste, nu mă uitam la mâinile lui și clar nu intram în băi pline de aburi. Îmi țineam hainele

pe mine, și prosopul, oricât de sugestiv i-ar fi strălucit ochii și indiferent ce ar fi spus.

În plus, tocmai terminasem o relație de patru luni cu un pompier și era posibil ca Felix să fie și el cu cineva. Lucrurile pe care le știam despre el de la Bridget nu includeau viața lui personală. Ce știam era că-și cumpărase un bilet ieftin de avion spre Lisabona și plecase cu un rucsac în spate. Era prima lui călătorie în străinătate, o vacanță scurtă înainte ca el și Zach să înceapă să lucreze la planurile de design pentru Salt Cottages. Avionul nostru a aterizat vineri dimineață, al lui Felix urma să aterizeze în noaptea aia.

Cu cinci minute înainte ca Bridget și cu mine să plecăm spre aeroport, am scos din valiză lenjeria din dantelă, după care am pus-o apoi din nou în bagaj. Nu strica să am o pereche în plus. Nu avea de-a face cu Felix. Eram hotărâtă să respect a doua regulă. Felix și cu mine nu o să faceam sex din nou. Excursia asta nu va fi ca ultima.

În clipa în care am păşit pe pistă, Bridget a fugit la baie, după ce refuzase să folosească toaleta din avion. Cât aştepta la rând, eu m-am dus direct la vaca Cows Creamery și am mângâiat botul roz al statuii.

Ken ne-a dus apoi la Summer Wind. Era o zi de toamnă perfectă. Drumurile erau pline de standuri cu dovlecei și frunzele galbene și portocalii care încă se țineau de ramuri străluceau în contrast cu cerul. Majoritatea turiștilor vizitau Insula Prințului Edward vara. Mergeau la Green Gables Heritage House, se îndopau cu homari, se plimbau pe plaja Cavendish, cumpărau bilete la *Anne of Green Gables – The Musical* și jucau golf. Dar zona arăta uimitor la începutul lui octombrie, așa că nu puteam să-mi imaginez un loc mai frumos sau o perioadă mai minunată. Mereu am fost fascinată de culorile insulei. Verdele ierbii, câmpurile neon de rapiță, nuanța arămie bogată a pământului și nisipului, fâșiile mov de lupin.

însă totul părea şi mai intens sub cerul albastru al toamnei. După înghesuiala din vară, când era sezonul de vârf, insula parcă începea să se dea mare cu farmecele ei.

„Sunt aşa fericită că trăiesc într-o lume în care există luna octombrie", spunea Anne Shirley, iar acum înţelegeam de ce.

Christine m-a întâmpinat cu aceleaşi îmbrăţişări strânse pe care i le-a dat şi lui Bridget şi mi-a spus să-mi duc bagajul în dormitorul lui Felix. Îşi cumpărase propria lui casă, pe partea de est a insulei, şi raftul lui nu mai era, însă în afară de asta, camera era neschimbată. Patul vechi cu stâlpi avea o pătură roşu cu albastru împăturită la capăt. Sub fereastră era un birou mic. Niciun obiect de artă. Mi-am despachetat lucrurile şi, odată cu ele, o amintire din ultima noapte petrecută aici. Presiunea şoldurilor lui Felix. Intensitatea ochilor lui, în timp ce mă privea în oglindă. Vârfurile părului, care se ondulau de la aburi. Săruturile lui cu aromă de Tic Tac.

Vreau să-mi spui Felix.

Am dat toate gândurile la o parte, apoi m-am dus la baie şi m-am spălat cu apă rece. Trebuia să mă adun înainte să vină.

Bridget şi cu mine tocmai ne întorseserăm de la plimbarea de pe plajă când Christine ne-a spus:

— Am veşti proaste. Zborul lui Wolf a fost anulat din cauza unor probleme mecanice. Primul pe care l-a găsit a fost miercuri dimineaţă.

Am simţit un gol în stomac. Bridget şi cu mine plecam marţi. Am încercat însă să nu fiu dezamăgită. Ar trebui să sărbătoresc. Faptul că Felix nu ajungea însemna că puteam să trec fără probleme de weekend. Era un lucru bun. Chiar grozav.

— Fratele tău se vede cu cineva? am întrebat-o pe Bridget, în timp ce mă dădeam cu tuş sâmbătă seară.

Zach dădea o petrecere şi ne invitase. Acum că ştiam că nu aveam să-l văd pe Felix, voiam să aflu detaliile.

Bridget îşi prindea părul într-un coc mai puţin ciufulit. S-a oprit şi m-a privit atent.

— De ce?

— Pentru că mi-am propus să mă îndrăgostesc nebuneşte de el şi vreau să mă asigur înainte că am undă verde, i-am zis.

Deşi glumeam, faţa mi-a loc foc.

— Şi pe lângă asta, sunt curioasă.

Bridget m-a fixat cu privirea. Îi plăcea să facă asta, dar apoi şi-a dat ochii peste cap.

— Mie nu mi-a zis nimic de o iubită. Dacă ar avea pe cineva, clar i-ar spune lui Zach, iar Zach ar vrea să bârfească despre asta cu mine. Aşa că, dacă nu are pe cineva în secret, tot n-a mai avut o relaţie serioasă de la...

— Joy, am terminat eu.

Bridget a evitat să-i spună numele. Înainte ca Joy să se despartă de Felix, fusese prietena cea mai bună a lui Bridget, iar acum devenise un punct dureros. Fuseseră nedespărţite încă de la grădiniţă, după care au trecut prin perioada Cercetaşelor şi a Ghizilor. Au făcut patinaj, apoi hochei. Felix fusese fratele mic enervant, până când n-a mai fost aşa enervant. Joy avea o pasiune secretă pentru el şi au devenit iubiţi.

— Exact, a răspuns ea exploziv. Ce cartof putrezit.

Zach locuia într-o căsuţă albastră veselă din Summerside, care aparţinuse bunicii lui înainte ca aceasta să se mute într-un cămin pentru bătrâni. Am fost

întâmpinate de un şifonier plin pe hol, o grămadă de cărţi, balerini, adidaşi şi un Zach zâmbitor.

— Ia te uită, preferata mea din familia Clark, a spus el, luând-o pe Bridget în braţe. Şi Lucy! Bun-venit.

Zach ne-a dat instrucţiuni să facem turul casei. M-am abţinut să zâmbesc atunci când am văzut amestecul de mobilă – piese de lemn închis la culoare şi lustruit pe care probabil că le-a moştenit de la bunica lui şi alte lucruri, precum televizorul enorm, reprezentativ pentru un *tip* de douăzeci şi cinci de ani.

Restul invitaţilor erau în bucătărie, unde se înghesuiseră cam douăzeci de oameni. Zach stătea lângă frigider şi vorbea cu o femeie cu părul lung, blond-căpşună.

Am simţit-o pe Bridget încordându-se lângă mine.

— Ea e...?

— Da, ea e...

— Joy.

Dacă aş fi privit-o cu atenţie pe Joy, aş fi observat că trăsăturile ei erau delicate şi unghiulare, dar gura era rotundă şi dulce. Aş fi observat că se dăduse cu un luciu de buze roşu cireaşă şi că bretonul îi cădea perfect deasupra genelor. Aş fi invidiat-o pentru felul în care era seducătoare purtând doar un pulover Fair Isle şi blugi. Doar că nu mă uitam la ea cu adevărat. Mă uitam la prietena mea cea mai bună, care devenise albă ca varul la faţă.

Pe măsură ce Joy şi Felix s-au maturizat şi relaţia lor a devenit mai serioasă, Joy aproape că făcea parte din familie. Se vorbea despre clopote de nuntă, copii şi mătuşa Bridget. A avut loc o petrecere cu o cerere în căsătorie surpriză. S-au făcut *planuri*.

Bridget a inspirat adânc.

— Vrei să plecăm? Nu m-ar deranja, îi spun.

Bridget s-a uitat la Zach şi Joy, dând din cap.

— Nu, mă descurc.

Ne-am dus spre ei şi Bridget a spus, cu o voce nesigură:

— Bună, Joy.

Aceasta s-a întors spre noi şi am rămas mască. Ochii ei aveau o nuanţă uimitoare de chihlimbar, ca toamna prinsă într-o sticlă. Culoarea lor mă ducea cu gândul la cocktailuri Old Fashioned, condiment de dovleac şi frunze care trosnesc sub tălpi.

— Joy, ea e Lucy, prietena cea mai bună a lui Bridget şi colega ei de apartament din Toronto, a spus Zach, când a văzut că Bridget nu zicea nimic.

În privirea lui Joy s-a citit că s-a simţit rănită, dar apoi a zâmbit. Dumnezeule, era şi mai frumoasă când zâmbea.

— Mă bucur să te cunosc, a spus ea, întinzând mâna.

— Tipic pentru Zach, mereu e înconjurat de cele mai frumoase femei din cameră, a spus un bărbat din spatele meu.

Când m-am întors, m-am trezit faţă-n faţă cu un roşcat voinic. Purta o căciulă, iar părul roşcat i se ondula spre ceafă.

A dat mâna cu Zach şi a pupat-o pe Joy pe obraz.

— Bună, Colin, a spus ea.

— Am mers toţi la aceeaşi şcoală, mi-a explicat Zach, în timp ce Colin a salutat-o pe Bridget.

Colin a arătat apoi spre Joy cu doza de bere.

— Am auzit că te-ai împăcat cu Wolf. El a venit?

Joy s-a înroşit imediat şi a dat din cap.

— Nu suntem împreună.

Colin şi-a frecat barba şi mi s-a părut uşurat.

– Scuze. Am auzit că vorbiți din nou și fratele meu mi-a spus că v-a văzut împreună la berăria Upstreet.

– Suntem doar prieteni, a spus Joy, care apoi s-a întors spre mine: Urmăresc In Bloom pe Instagram. Ador buchetul de nuntă pe care l-ai postat săptămâna trecută. Cel cu varza?

Am privit-o șocată. Mireasa dorise ceva unic, așa că i-am făcut un buchet cu kale, floare grasă, amarant, salvie și rozmarin. Până și Farah a fost impresionată.

– Era kale, i-am spus lui Joy.

– Așa, da. Și ierburile erau geniale. Ești așa talentată. Iar florăria ta arată incredibil. Vreau să trec pe acolo data viitoare când o să vin în Toronto.

Eram șocată. După tot ce-mi povestise Bridget, nu mă așteptasem ca Joy să fie așa.

Felix avea douăzeci și doi de ani când a cerut-o în căsătorie. El și Joy erau împreună de șapte ani, dar ea a rupt logodna la doar o săptămână după ce a acceptat. Bridget și cu mine tocmai deveniserăm colege de apartament atunci și țin minte c-a fost șocată de felul brusc în care Joy i-a dat papucii fratelui ei, dar a crezut că prietenia lor o să reziste. Supraviețuise momentului când Joy renunțase la hochei ca să se concentreze pe note. Supraviețuise mutării lui Bridget în Toronto și mutării lui Joy în Nova Scotia la școală. Dar nu i-a supraviețuit lui Felix, iar Bridget a fost devastată.

Despărțirea lui Joy de Felix și de Bridget ne-a apropiat. Începutul unei prietenii bune implică mereu un răufăcător. Al nostru a fost Joy.

„Trebuie să mă regăsesc" și „nu știu cine sunt". Asta i-a spus Joy lui Felix când i-a dat inelul înapoi, iar expresiile astea au devenit parte din vocabularul nostru. De exemplu:

– Poți să duci tu ce trebuie reciclat?

— Aș vrea, dar *trebuie să mă regăsesc.*

Am privit-o pe Bridget șocată, pentru că Joy era minunată.

— Mulțumesc. Primesc mult ajutor, mai ales de la ea, zic eu, arătând spre Bridget. Ea e motivul pentru care contabilul meu mă iubește.

— Ai noroc. Nimeni nu iubește tabelele mai mult decât tine, Bridge, nu-i așa?

Joy a privit-o pe Bridget cu un zâmbet timid.

Bridget însă nu i-a răspuns. A privit-o doar cu o expresie îndurerată, de parcă se străduia să nu plângă. M-a prins de braț și a zis:

— Trebuie să plecăm.

Apoi m-a tras în cealaltă parte a camerei, ca să ne luăm cidru dintr-o ladă cu gheață aflată pe masa din mahon.

— Ești bine?

— Da.

Dar evident că nu era.

— Nu-mi vine să cred că ea și Wolf sunt prieteni din nou. Noi am fost prietene primele și m-a abandonat de parcă n-am însemnat nimic. E clar că el a însemnat mai mult pentru ea.

— Sunt sigură că nu e așa și că i-e dor de tine. Ești cea mai tare. Doar că a trecut mult timp. Poate crede că n-ai fi interesată să aveți o relație.

— Chiar nu sunt.

— Serios? Pare de treabă.

Bridget s-a uitat pe lângă mine și a luat o gură de cidru.

— Nu mai pot să trec prin asta din nou.

M-am uitat în direcția în care privea. Zach și Joy erau prinși într-o conversație.

— Ce trădător, a mormăit ea.

Mi-am terminat băutura la fel de repede ca Bridget şi m-am oprit, pentru c-am observat că Bridget bea pahar după pahar. N-am mai văzut-o niciodată atât de afectată de o altă persoană.

— Joy ne-a frânt inima amândurora.

Asta îmi spusese în trecut. Dar abia atunci mi-am dat seama că în viaţa lui Bridget nu exista decât un singur fost care să conteze, şi anume Joy. Persoana care apărea în toate amintirile ei din copilărie. Femeia care îi fusese alături când purtase aparat dentar şi când îşi făcuse primul iubit. Cea care o văzuse când şi-a rupt braţul pe gheaţă, care o ajutase să iasă de pe teren şi care venise cu părinţii ei la spital. Prietena ei cea mai veche.

Peste o oră şi două pahare de cidru, Bridget mi-a respins sugestia să bea doar apă. Peste încă o oră şi un pahar de cidru, dormea pe grămada de haine de pe patul lui Zach.

Când s-a terminat petrecerea, Zach, Joy şi cu mine am ridicat-o pe Bridget, am convins-o să bea nişte apă şi am ajutat-o să se urce pe scaunul pasagerului din maşina părinţilor ei.

— Vreţi să vă urmez acasă? Pot să vă ajut să o duceţi în camera ei, a zis Joy.

Enervant. Un înger.

— Da, ar fi grozav.

CAPITOLUL 18

Ziua Recunoștinței, cu trei ani în urmă

Pregătirile de Ziua Recunoştinţei la familia Clark au început la scurt timp după micul-dejun. Bridget şi cu mine eram încă îmbrăcate în pijamale şi ne ocupam de piure. Ea purta un tricou de hochei şi colanţi găuriţi, iar eu o cămaşă de noapte cu mâneci lungi, acoperită cu flori. Pompierul cu care mă culcam atunci îi spunea moartea erecţiei.

Bridget curăţa cartofii, iar eu îi tăiam în bucăţi mari, cu cuţitul prea mare pe care mi-l dăduse Christine.

— Nu văd care e problema cu un cuţit de curăţat, i-am spus lui Bridget cât mama ei se ocupa de garnitură.

— Bun-venit în familia Clark, a spus Bridget.

Am zâmbit.

— Îmi place aici. Lăsând la o parte cuţitul.

Terminaserăm jumătate din cartofi când am auzit uşa de la hol deschizându-se. Parcă atomii din casă s-au rearanjat. Am ştiut că era Felix înainte să strige:

— La mulţi ani de Ziua Recunoştinţei!

M-am întors lent, iar pulsul mi-a luat-o razna.

Era Felix, care traversa sufrageria, cu un rucsac mare pe umăr. Avea părul mai lung decât ultima oară

când l-am văzut. Încă avea barbă, ceva mai mare decât înainte, și purta un pulover crem pe care sunt sigură că îl tricotase bunica lui. Bridget avea unul la fel. Blugii îi erau băgați în niște ghete gri uzate din piele întoarsă. Părea să se simtă confortabil și era puțin șifonat. Versiunea de toamnă a lui Felix.

— Wolf! au strigat la unison Christine și Bridget, îndreptându-se spre el.

Și-a lăsat rucsacul jos și și-a îmbrățișat mama, apoi sora. Nu puteam să-mi iau ochii de la el.

— Bună, Lucy, mi-a zis după ce i-a dat drumul lui Bridget.

Nu știu cum a reușit, dar mi-a pronunțat numele de parcă era un preludiu. Am inspirat adânc, emoționată.

— Bună, Wolf.

A ridicat o sprânceană, dar a continuat să zâmbească. Dumnezeule, era splendid.

— Cum ai reușit să ajungi acasă? a întrebat Bridget.

— Am găsit un zbor mai devreme. M-am gândit c-ar fi distractiv să vă surprind pe toți.

M-am întors din nou spre cartofi, însă mâinile îmi tremurau. I-am simțit căldura înainte să vorbească.

— Văd că nu ai exersat.

— Exersez acum. Mama ta e o dictatoare, i-am spus, uitându-mă peste umăr.

Privirile ni s-au intersectat și s-a produs un clic instantaneu.

Felix a chicotit.

— Chiar e. Pot să-ți arăt?

A arătat spre cuțit. I l-am dat, dar a dat din cap.

— Încearcă din nou.

Mi-a îndreptat mâna și am simțit un fior trecând din degetele lui spre baza spinării mele.

— Așa.

Felix s-a dat la o parte și s-a rezemat de masă, privindu-mă. Asta n-a făcut decât să-mi crească emoțiile și să-mi tremure și mai tare degetele.

— O să stai pur și simplu acolo, să mă privești de sus?

— Nu sunt mult mai înalt decât tine. Nu am cum să te privesc de sus.

M-am întors spre el.

— Umerii tăi parcă au trei metri lățime. Mă privești de sus.

— E adevărat, chiar asta faci, a spus Bridget, ridicând curățătorul de legume.

— Atunci o să mă duc să fac un duș, a pufnit Felix.

Ar fi trebuit să fiu atentă la cuțit, dar m-am uitat la Felix. Privirea lui dansa. Nu era neapărat fierbinte, dar sigur mă tachina.

— Nu prea cred, i-am șoptit și el a râs.

Pentru că nu avea să se mai întâmple așa ceva între noi. De data asta, avea să fie altfel. Nu conta că Felix arăta ca personificarea sexului.

— Cum vrei, a șoptit el.

Apoi m-a lăsat să mă ocup de cartofi și să mă gândesc la el făcând duș.

A stat pe lângă noi toată ziua, ajutând cu sosul de merișoare, aranjând masa cu Bridget, povestindu-ne despre hotelul la care stătuse în Lisabona, despre castelele pe care le vizitase în Sintra, lichiorul de cireșe și vinho verde. Când Bridget l-a întrebat de planurile pentru căsuțe, le-a descris cu detalii atât de vii, că puteam să-mi imaginez cum mă plimbam prin camere și pășeam pe verandă.

Felix avea un mod aparte de a picta imagini cu ajutorul cuvintelor, lucru pe care nu l-l observasem înainte. Părea dăruit față de ultima oară când îl văzusem, mai matur.

La cină am mâncat stridii la cuptor cu șuncă și sos Worcestershire (un preparat australian pe care Miles l-a prezentat familiei în vizita din acea vară), urmate de curcan, garnitură, dovleac, piure, fasole verde, nap zdrobit și varza de Bruxelles. A fost o cantitate absurdă de mâncare. Am mâncat porții în plus din toate.

La masă eram mai mulți decât de obicei. Două perechi de bunici, doi verișori și o mătușă, iar locul era mic. Eram foarte conștientă de prezența lui Felix lângă mine. Știam că ni se loveau coatele când mâncam. Că ni s-au atins degetele când mi-a dat lava cu curcan și un curent a trecut din degetul lui mic într-al meu. Nu mă puteam gândi la altceva decât la cât de bine mirosea, cât de cald îi era corpul lângă mine, cât de bine se potriveau corpul lui cu al meu. Când mi-a lovit din greșeală peste genunchi, aproape am sărit de pe scaun, iar asta l-a făcut să râdă încet.

Volumul sunetului din casa familiei Clark, numărul de voci care concurau să fie auzite și se suprapuneau în discuții vesele în contradictoriu și glume a făcut ca doar eu să aud când Felix mi-a șoptit la ureche:

— Te tulbur, Lucy?

— În niciun caz, i-am răspuns, concentrându-mă la farfuria mea.

— Hmmm, a zis el, gustând garnitura.

— Hmmm, i-am spus și eu, înfigând furculița într-o pâstaie.

Restul serii n-am vorbit decât puțin („dă-mi sosul", „dă-mi sarea"), dar l-am simțit privirea ațintită asupra mea când am strâns masa și am scos jocul Trivial Pursuit. Când Bridget s-a așezat la plan la mijlocul nopții și toți s-au

strâns în jurul ei cu paharele de whisky să cânte *Let it be*, m-am trezit holbându-mă la el şi el la mine. Felix avea o voce frumoasă, adâncă şi clară, şi privirile ne-au rămas împletite pentru restul cântecului.

Mă oferisem să-i eliberez vechea lui cameră, dar a spus că n-avea nicio problemă să doarmă pe canapeaua extensibilă din camera cu televizorul. M-am spălat pe faţă, m-am schimbat în cămaşa de noapte şi mi-am împletit părul, deşi încă îmi tremurau degetele. M-am întins, dar tot n-aveam stare. Chiar dacă Felix nu mai dormea în patul ăsta, puteam să jur că-i simţeam mirosul pe cearşafuri. Cred că m-am foit cam o oră. Mă simţeam ca un sparkler care nu se mai stinge. Sfârâiam şi luceam în întuneric, arzând încontinuu. Niciodată nu mai fusesem atât de frustrată sexual. Niciodată nu dorisem pe cineva aşa cum îl doream pe Felix. În casă era linişte, toată lumea se culcase de mult. M-am ridicat din pat şi m-am plimbat prin dormitor.

Chiar ar fi atât de greşit dacă m-aş strecura jos şi m-aş băga în pat lângă Felix? Nu era ca şi cum Bridget îmi spusese în mod explicit să nu mă culc cu el. Regula fusese să nu *mă îndrăgostesc* de el şi nu aveam de gând să fac asta. Însă n-aveam nicio problemă să-i simt buzele şi atingerile peste tot.

M-am dus la uşă, dar am ezitat. M-am întrebat dacă n-ar fi mai bine să mă întorc.

— La naiba cu asta, am şoptit.

Meritam un orgasm. Sau şapte.

Am deschis uşa şi m-am strecurat repede la parter. Am bătut aşa cum îmi arătase cu doi ani mai devreme. Cioc, cioc, pauză, cioc.

Felix tocmai îşi trăgea un tricou pe el când a deschis uşa. Era în pantaloni de pijama şi avea o expresie foarte surprinsă. Pentru o clipă, niciunul dintre noi n-a spus nimic.

Acum că eram aici, nu știam ce să fac în continuare.

— Am folosit bătaia noastră, am șoptit.

— Uitasem de asta, a zis Felix zâmbind. Te gândești la ceva anume, Lucy?

— Da. La tine.

Ne-am privit o fracțiune de secundă, apoi Felix m-a tras de talie și m-a sărutat cu disperare. Exact asta îmi dorisem, dar tot am fost șocată de cât de rapid a avut loc sărutul și genunchii au început să-mi tremure. M-a ținut mai strâns de mijloc și am gemut.

S-a retras puțin, gâfâind și zâmbind.

— Ne mutăm înăuntru?

Abia atunci mi-am dat seama că stăteam în ușă. M-am uitat peste umărul lui, la camera cu televizorul.

— Niciodată n-am fost în stare să refuz o canapea extensibilă.

Felix a râs și m-a tras după el, închizând ușa, după care m-a lipit de el. M-am topit la pieptul lui când ne-am sărutat din nou și îl mângâiam pe umeri. M-a prins de ceafă și mi-a înclinat capul, limba lui plimbându-se fierbinte peste a mea. Nu exista spațiu între noi, doar straturi de material și el, deja tare. Era ca sexul. Felul în care mă devora, felul în care mă frecam de el și corpul meu îl căuta înfometat. Mai fusesem sărutată de Felix, dar niciodată *așa*.

Și-a plimbat degetele peste una dintre împletiturile mele, apoi a aranjat-o după umăr. S-a concentrat pe dantela de la gât, desfăcând funda subțire de satin, însă cu mișcări foarte lente. Apoi m-a sărutat pe claviculă.

— Suntem de groază. Am spus că n-o să facem asta.

Am tresărit când i-am simțit dinții și apoi buzele urcându-se pe gâtul meu.

Pulsul îmi bubuia sub atingerea gurii lui.

— Putem să ne oprim, a spus Felix, care și-a apropiat din nou buzele de ale mele.

Dar nu m-a sărutat, ci a așteptat.

— Nu, vreau mai mult.

Mi-a mângâiat buza de jos și i-am supt degetul. A gemut.

— M-am gândit întruna la tine. La cum arăți goală. La sunetele pe care le scoți când ai orgasm. Sunt ca un pușți de 14 ani, am avut erecție din clipa în care am intrat pe ușă. Ești o minune.

Cuvintele lui au pus gaz pe foc. Felix a mai vrut să spună ceva, dar l-am oprit cu un sărut. Orele în care mă prefăcusem că nu voiam să-l simt lipit de mine dispăruseră. Sărutul a fost disperat. Buze lacome și limbi înfometate. Mâini înfășurate în jurul taliei. Șolduri care se legănau.

L-am zgâriat când i-am dat jos tricoul. Mi-am plimbat degetele peste părul de pe piept, peste umerii lui puternici, apoi l-am sărutat pe gât. Am tresărit când i-am simțit palma aspră peste coaste, șold, apoi pe coapsa mea.

— Poți să-mi faci o favoare? m-a întrebat.

— Sunt sigură că sunt puține lucruri cu care n-aș fi de acord acum.

Mi-a ridicat cămașa de noapte, apoi mi-a ghidat mâna spre tivul ei.

— Poți s-o ții?

— Pot s-o dau și jos.

— Nu, îmi place să-mi imaginez tot ce se ascunde sub ea, a zis el, îngenunchind.

Am râs, dar apoi m-am încordat toată când i-am simțit buzele pe coapsa mea interioară. M-a mușcat ușor, în timp ce barba lui mă gâdila și zgâria. Mi-a ținut

picioarele despărțite, a dat la o parte dantela lenjeriei și m-a gustat până am început să tremur.

— Dacă ai impresia că sunt destul de în formă cât să stau în picioare pentru asta, mi-ai supraestimat nivelul de fitness, i-am șoptit și am simțit cum m-a străbătut râsetul lui. Vorbesc serios, nu prea trec pe la sală, am adăugat, trăgându-l de umeri.

— Liniște, a spus el, ridicându-se cu un zâmbet pe buze.

M-a sărutat pe tâmple, obraji, în colțul gurii, în timp ce mi-a dat jos cămașa de noapte și am căzut împreună pe saltea. Arcurile au scos un zgomot puternic și am înghețat. Felix era pe mine, iar zâmbetele noastre se amestecau.

Nu s-a mișcat câteva secunde. Avea mâna peste coapsa mea și, de parcă a simțit cât de încordată eram, a spus:

— Ușa e încuiată, Lucy. Cel mai rău lucru care poate să se întâmple e să bată cineva în ea.

— Asta ar fi oribil.

Dar apoi degetele lui Felix s-au mișcat între picioarele mele, unde tot corpul tânjea să fie atins, și au fost urmate de gura lui. Când mi-a dat jos chiloții, mi-a pus piciorul peste umărul lui și mi-a spus cât îi plăcea gustul meu, am uitat de mine. Mi-am pus mâna peste gură când am terminat, dar Felix nu s-a mișcat. A rămas între picioarele mele, sărutându-mă, până m-am întins după el. S-a ridicat cu un zâmbet satisfăcut și a scos un prezervativ din ghiozdan. M-am întrebat câte o fi folosit în excursia lui.

— Îmi place să fiu pregătit, a spus când mi-a văzut expresia.

Și-a dat pantalonii jos și a rămas gol în fața mea, pielea strălucindu-i în lumina lunii.

Am rămas blocată când l-am văzut. Imaginea cu Felix gol-goluț era atât de extravagantă, că m-ar fi pufnit râsul dacă n-aș fi vrut să ating fiecare parte din el. Umerii lui erau enervanți, sculptați în mod intenționat, sau cel puțin asta am presupus. Nu credeam că poți să arăți ca Felix dacă nu petreceai timp la sală. Dar era sculptat și în alte locuri, mai puțin evidente. Zona de la subraț, de o parte și de alta a pieptului, era lucrată, ca și cum ascundea niște aripi sexy. Și avea liniile alea gemene care străbăteau diagonala de deasupra pelvisului.

M-am întins după mâna lui și s-a urcat peste mine. S-a aplecat peste pieptul meu și a părut să se piardă acolo. M-am foit sub el, dorind să-l simt în mine fix în momentul ăla. I-am spus asta printre gemete șoptite. S-a ridicat în genunchi între picioarele mele și și-a pus prezervativul, fără să-și mute privirea de la mine.

— Ridică-te un pic.

L-am ascultat și m-am ridicat pe coate. Felix mi-a dat jos unul câte unul elasticele cu care erau prinse împletiturile și și-a plimbat degetele prin părul meu.

M-am întins și părul mi s-a revărsat peste pernă, însă nu mi-am mutat privirea de la el. Învăluit în întuneric, m-a analizat, a înghițit o dată în sec, iar în clipa aia, am simțit că ceva s-a schimbat. Încărcătura dintre noi era în continuare acolo, dar în loc să fie o scânteie, era cumva mai apăsătoare. Felix m-a mângâiat, apoi mi-a tras șoldurile mai aproape, până când era lipit de mine. S-a lăsat peste mine, până când nasurile aproape ni s-au atins.

— Am uitat cât de bine e, i-am spus.

— Eu nu, a zis, sărutându-mă.

Ne-am privit, iar timpul a părut să stea în loc.

— Să nu te îndrăgostești de mine, Felix Clark. E regula numărul trei.

— Nici prin cap nu mi-ar trece așa ceva.

Felix a început să mă pătrundă, întinzându-mă lent, iar asta m-a făcut să gem. S-a oprit și mi-a dat o șuviță după ureche.

— Șșș, Lucy.

Nu s-a grăbit și m-a pătruns până când șoldurile i s-au lipit complet de ale mele. Nu se mișca, dar îl simțeam pulsând în mine.

— Ești bine?

— Vreau mai mult, i-am zis, înfășurându-mi brațele în jurul lui.

S-a retras aproape complet, apoi m-a pătruns din nou, în același ritm lent. Era cea mai plăcută tortură posibilă. Când s-a ridicat în genunchi, mângâindu-mă cu două degete, am tresărit surprinsă. De obicei corpul meu nu era pregătit așa de repede pentru o a doua rundă. Doar cu Felix puteam să fac asta. Cu cealaltă mână mi-a acoperit gura și mi-am ridicat șoldurile când am simțit fiorul neașteptat provocat de gest. Patul a scârțâit.

— Crezi că poți să nu te miști și să nu scoți niciun sunet? m-a întrebat.

Am șoptit că da, dar când a început să mă mângâie, i-am gemut în palmă. Felix a zâmbit, arogant.

În viața mea n-am simțit ceva atât de plăcut ca mâna lui peste gura mea, degetele lui între noi și ritmul pe care-l stabilise. Mă simțeam ca nisipul peste care se spărgeau valurile. Când mi-a îndepărtat picioarele și mai mult, pătrunzându-mă mai adânc, i-am șoptit numele în palmă.

— Ador când spui asta.

Și-a mișcat șoldurile în cerc. Senzația m-a făcut să închid ochii, iar Felix și-a mutat mâna de la buzele mele la unul dintre sâni. A luat sfârcul între degetul arătător și cel mare, iar eu mi-am mușcat buza de jos.

— Spune-l din nou, Lucy.

— Felix, am șoptit. Vreau mai mult.

După, am stat împleticiți și am încercat să ne revenim, în timp ce Felix mă săruta pe buze și pe obraji. S-a mutat pe salteaua de lângă mine, trăgându-mă după el și lipindu-mă de pieptul lui. N-a trecut mult până am adormit amândoi.

M-am trezit în clinchetul blând al clopoțeilor. Era un sunet drăguț, liniștitor, ca și cum stelele se trezeau la viață. Patul s-a mișcat, iar Felix și-a luat brațul de pe talia mea și piciorul dintre ale mele. A oprit alarma și s-a așezat pe marginea saltelei, stând cu spatele lui excepțional la mine.

— Cât e ceasul?

— Patru jumătate. M-am gândit că poate o să vrei să te duci sus înainte să se trezească lumea.

Vreau mai mult, Felix, țipa corpul meu.

S-a uitat peste umăr și m-am ridicat. Acum stăteam față-n față.

— Bine.

Felix m-a mângâiat pe obraz. Apoi peste buze și și-a apropiat gura de a mea.

— Mă bucur că te văd din nou. Mereu ne simțim bine.

Râsul meu a fost ceva între un horcăit și un hohot.

— Foarte bine.

— Mai bine de atât nu m-am simțit tot anul ăsta, a zis Felix zâmbind.

— Tocmai te-ai întors din Portugalia. Sunt convinsă că excursia până acolo a fost punctul culminant al anului.

Privirea i-a dansat într-un mod minunat.

— Lucy... Lisabona... E greu de spus care experiență e mai memorabilă.

– Dacă e așa, atunci trebuie să-ți faci un itinerar mai bun.

– Itinerarul ăsta e perfect pentru mine, a zis, apropiindu-și nasul de al meu.

Ne-am sărutat din nou și am pierdut noțiunea timpului, a sensului și a tot ce nu însemna buzele, mâinile și limbile noastre. Când ne-am separat într-un final, privirile noastre au rămas unite. Felix și-a pus palma peste obrazul meu, în timp ce degetele îi erau afundate în părul meu. Era un gest nou și tandru, care mi-a dat emoții.

– E totul în regulă între noi, nu-i așa? Putem să ne purtăm normal unul în preajma celuilalt? am șoptit.

Felix și-a luat mâna de pe fața mea și a zâmbit.

– Da, putem să ne purtăm normal.

CAPITOLUL 19

În prezent
Șase zile până la nunta lui Bridget

Când mă trezesc în vechiul dormitor al lui Felix, iar camera e luminată și ceasul arată ora zece și jumătate, prima reacție e să mă panichez.

O sun imediat pe Farah.

— Ar fi bine să fie important, Lucy. Acum pregătim livrările.

— Am dormit prea mult. Voiam să mă asigur că n-am ratat nimic.

O aud bombănind.

— Ai stabilit altă oră la care să te întâlnești cu Lillian și să vorbiți despre contractul cu restaurantul?

— Da, mâine-seară. O să mă întorc la timp.

— Minunat. Până atunci, vreau să te porți de parcă ești în vacanță. Bucură-te de ultima ta zi acolo. Uită de noi și, pentru sănătatea mea mintală și a ta, te rog frumos să te duci naibii.

Îmi închide și eu rămân cu ochii-n ecran. Nu cred că Farah mi-a mai zis să mă duc naibii până acum. Momentele în care își manifestă frustrarea fac parte din gama restrânsă de emoții pe care le permite celorlalți să le vadă.

Îi găsesc pe Bridget și pe Felix în bucătărie, stând unul în fața celuilalt, bând ceai și vorbind în șoaptă. Felix mă vede primul.

Am stat pe plajă aseară și am vorbit până am început să tremur. Aș fi stat acolo toată noaptea, dacă Felix n-ar fi observat. Aș fi stat lângă el până îmi clănțăneau dinții și îmi înghețau degetele. Ne-am spus noapte bună în bucătărie pe la două dimineața.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă, iar Bridget se întoarce pe scaun.

— Ești bine, Bee?

— Am dormit prea mult. M-am panicat că poate a luat foc florăria sau că tipul care livrează a anulat totul, sau a picat website-ul sau răcitorul s-a stricat peste noapte sau Farah a făcut toxiinfecție alimentară sau o mulțime de alte dezastre care ar putea să se întâmple înainte de 10 dimineața.

Felix și Bridget mă privesc îngrijorați. Acum se vede mai clar ca oricând că sunt frate și soră.

— Dar totul era bine? întreabă Bridget.

— Da.

Inspir adânc și afișez un zâmbet, însă Bridget vede foarte clar dincolo de el, pentru că se ridică și mă ia în brațe.

— Dragul meu cartof dulce. Hai să mănânci ceva. Wolf s-a oferit să facă micul-dejun.

— S-a oferit sau ai refuzat tu?

Mă uit la Felix, care se ridică deja de pe scaun.

— Puțin din fiecare, zice ea.

Nimeni nu s-a îmbrăcat ca să facă față zilei. Felix poartă pantaloni de trening, însă dacă te uiți mai bine la ei, vezi că sunt de-a dreptul obsceni, iar ea e în pantaloni scurți și un alt tricou al tatălui ei. Pe acesta scrie

PROFESOR DE ISTORIE. SUBSTANTIV. E CA UN PROFESOR NORMAL, DOAR CĂ MAI TARE.

— Nu mă deranjează să pregătesc micul-dejun, spune Felix, care se duce la cafetieră.

— Mă ocup eu de asta, îi spun.

Mă întind spre cutia cu filtre din mâna lui. Ni se ating degetele și, pentru o clipă, stăm pe loc și ținem cutia între noi. Cea mai mică bucată din pielea lui e lipită de cea mai mică bucată de piele a mea. E un gest inocent. O atingere neimportantă. Doar că inima mi-a luat-o razna, ca și respirația. Felix îmi mângâie degetul arătător, apoi dă drumul cutiei galbene. Totul se întâmplă atât de repede, că am impresia că mi-am imaginat faptul că m-a atins, dar e foarte posibil ca nici el să nu fi observat ce a făcut. Poate degetul lui m-a atins din voință proprie. Poate și corpul lui îl trădează, la fel cum face al meu. Dar acum sunt terminată și mi-l imaginez doar pe Felix gol, îngenuncheat în fața mea în camera televizorului. Vărs boabele de cafea peste masă și pe jos.

După ce curăț, îmi umplu cana, iar cu mâna liberă îmi frec inconștient zona dintre gât și umăr. Apoi văd că e cu privirea ațintită asupra mea. E mai aproape decât mă așteptam. Aș putea să mă întind și să-l ating. Mă uit automat să văd dacă Bridget a observat asta, dar nu e la masă.

— E la baie. Ce-ai pățit acolo? întreabă, arătând spre umărul meu.

— Am muncit 70 de ore pe săptămână.

— Vrei să te masez?

Într-o fracțiune de secundă trec de la nuanța mea naturală la un roșu intens și mormăi indecisă.

— N-o să te mușc.

Ochii îi strălucesc. Sunt ca niște raze de soare care mângâie valurile oceanului. Îl cunosc pe acest Felix. Se pricepe la flirtat. Îi vine natural. Sunt imediat atrasă spre el.

– E cunoscut faptul că mai muști, spun eu.

Își dă capul pe spate și râde.

– Mai bine altă dată, îi spun.

Mâinile lui Felix pe corpul meu sunt unul dintre lucrurile pe care mi le doresc cel mai mult și de care am nevoie cel mai puțin.

Bridget ne spune care sunt planurile pentru ziua de azi în timp ce mâncăm micul-dejun pregătit de Felix, omletă și șuncă. O să vizităm Green Gables Heritage Place în Cavendish și o să luăm prânzul la cafeneaua Blue Mussel din North Rustico. O să-mi comand bere, midii cu lime și supă cu fructe de mare. Bridget deja visează la desertul din fructe de mare. Apoi o să ne întoarcem să ne odihnim la Summer Wind, după care o să mergem până la Tyne Valley cu Zach, pentru campionatul de desfăcut stridii.

Dar când suntem pregătiți de plecare, Bridget e cu ochii-n telefon.

— O să rămân aici, zice ea.

— Ești sigură? o întreb, în timp ce mă uit la Felix.

— Ar trebui să ieși puțin din casă.

— Sunt bine, ne spune, deși nu o cred.

— Bridget, dar vreau să fac asta cu tine. De dragul vremurilor trecute, îi zic.

— Nu pot acum. Plecați fără mine, îmi spune, fixându-mă cu privirea.

— Serios? Nu cred c-o să apreciez la fel de mult ca tine explicația lui Lucy despre cum nicio interpretare de-a lui Gilbert Blythe n-o să fie niciodată mai bună decât a lui Jonathan Crombie.

— Jonathan Crombie a fost magic, spune Bridget.

— Haide, Bridget. O să fie distractiv. Putem să ne repetăm replicile preferate ale lui Anne și Diana. O să te las să fii Anne.

Când eram mică am citit *Anne de la Green Gables* de atâtea ori, că am reținut toate replicile.

Râde și, pentru o clipă, mi se pare c-am convins-o, dar apoi dă din cap.

— O să ne uităm la film mai târziu. Sigur avem DVD-ul undeva.

— Mai târziu e competiția de desfăcut stridii, îi spun.

Ecranul i se luminează cu un mesaj nou.

— Atunci o să ne uităm altă dată. Trebuie să mă ocup de asta. Mergeți voi doi.

Așa facem.

CAPITOLUL 20

În prezent

Felix e tăcut în mașină, doar mai bate din când în când cu degetele în volan. De obicei nu e agitat.

— Bridget chiar s-a purtat ciudat, nu-i așa?

Mă uit la el, dar nu cred că m-a auzit.

— Felix?

— Scuze, nu te-am auzit, spune el și se uită la mine.

— Am spus că Bridget s-a purtat ciudat.

— Cu mesajele?

— Da. Dar nu părea supărată. Crezi că-și rezolvă problemele?

Felix ridică din umeri și continuă să bată cu degetul în volan.

— E totul în regulă? îl întreb când intrăm în parcare.

— De ce n-ar fi? mă întreabă el încruntat.

Bate din nou.

— Pari agitat.

În câteva secunde, i se înroșesc vârfurile urechilor.

— Sper că nu e din cauza mea.

Felix oprește motorul și mă fixează cu privirea.

— Nu mă agiți, Lucy.

— Bine.

Ştiu că mai urmează ceva. Vreau să-mi mut privirea, dar mi-e imposibil. Observ că pata aia nu e doar căpruie. Are şi puţin verde. Pata aia are culoarea alunei.

Se apropie de mine.

— Îmi provoci o mulţime de stări, dar nu mă agiţi.

Rămân mască, iar el îmi zâmbeşte, apoi spune:

— De obicei am emoţii în ziua competiţiei.

— Deci nu ai emoţii din cauza mea, dar stridiile au efectul ăsta asupra ta.

Râde şi îşi deschide uşa.

— Exact. Niciodată să nu subestimezi o bivalvă.

Green Gables Heritage Place e o fermă albă cu acoperiş verde şi obloane, aflată pe vârful unui deal. Are un hambar şi o potecă ce şerpuieşte printre copaci, iar camerele sunt aranjate să arate ca la sfârşitul anilor 1800, cu decoraţiuni inspirate de cărţile cu Anne. Casa a fost deţinută de verişorii lui Lucy Maud Montgomery. Când a scris *Anne de la Green Gables* în 1905, Lucy avea doar 31 de ani. Era cu numai doi ani mai mare decât mine. Pentru fundal, s-a inspirat din vizitele din copilărie pe care le făcea în acest loc.

Pe proprietate se intră printr-un centru al vizitatorilor, iar Felix şi cu mine nu ne grăbim, admirăm locul şi citim plăcuţele despre viaţa autoarei. Mama ei a murit de tuberculoză înainte ca Lucy să împlinească doi ani şi a fost crescută de bunici.

— Am uitat cât de tristă e povestea ei, îi spun lui Felix când ieşim din clădire şi păşim în soare.

Frederica, prietena cea mai bună a lui Lucy şi verişoara ei, a murit de pneumonie la 35 de ani. Căsnicia lui Lucy cu un preot prezbiterian a fost una dificilă. Amândoi aveau probleme mintale şi erau dependenţi de medicamente. Se crede că Lucy s-a sinucis.

– Dar uită-te la asta, spune Felix.

Admirăm ferma. Sunt oameni peste tot. Mese de picnic unde familiile se opresc pentru o gustare, un cuplu care se pozează cu rândul în fața clădirii și la intrarea în casă e coadă. Felix arată spre o adolescentă lungană, care ține la piept un exemplar cu coperte albastre din *Anne de la Green Gables* și plânge.

– Uite câte vieți a atins. Ăsta e un final fericit.

Soarele e puternic și trebuie să-mi acopăr ochii ca să-l văd bine pe Felix.

– Ai dreptate. Îmi place mai mult perspectiva ta.

Zâmbește larg și îi apare o singură gropiță perfectă.

– Hai să explorăm locul.

Tot sunt puțin abătută. Am văzut filmul CBC din anii '80 și urmarea sa de cel puțin 20 de ori, jumătate împreună cu Bridget. Ar fi fost drăguț să fie și ea aici. Mi-e dor de ea. Îi duc dorul de când s-a mutat din apartament. Însă când ne plimbăm prin casă, Felix șoptește:

– „Mâine e o nouă zi, lipsită de greșeli."

Îl privesc surprinsă.

– Am citit cartea. Și când eram mici, Bridget m-a obligat să văd filmul de o mie de ori.

E incredibil cât de mici sunt camerele și cât de ciudat e tapetul. Deși știu că filmele n-au fost făcute aici, mi le imaginez pe Megan Follows ca Anne și pe Colleen Dewhurst ca Marilla bătând untul pe pridvor.

– „Sunt în abisul disperării", zic eu când vizităm bucătăria.

– „Viața mea e un cimitir de speranțe îngropate", răspunde el.

În scurt timp, obrajii mă dor de la atâta zâmbit.

– Ai prefera să fii „divin de frumoasă sau uluitor de isteață sau angelic de bună"? îl întreb pe Felix când urcăm spre etaj.

Râde, apoi spune încet:

— „Sufletele înrudite nu sunt atât de rare pe cât credeam."

Dormitoarele sunt decorate astfel încât să ai impresia că tragi cu ochiul prin casa familiei Cuthbert. Într-o cameră sunt vesta și pălăria unui bărbat, în șifonierul alteia o rochie cu mâneci bufante.

Afară, Felix și cu mine o luăm pe potecă, traversăm Lover's Lane și apoi podul din Haunted Wood. Nu spunem nimic, dar tăcerea e confortabilă. Poteca e îngustă, așa că din când în când, ni se ating umerii, dar Felix nu se retrage în urma contactului și nici eu n-o fac.

Dorința de a-l ține de mână apare de nicăieri. Mă surprinde cât de intensă e. Doar la asta pot să mă gândesc când ne plimbăm prin pădure. Parcă am din nou 12 ani și sunt la tabăra de vară, unde îmi plăcea de un consilier de 16 ani. Îmi amintesc că s-a așezat lângă mine în autobuzul care ne-a dus la râu, să înotăm, și mi-am pus mâna pe genunchi, ca să mă ia de ea. Când ne-am dat jos din autobuz, el încă nu mă luase de mână, doar a spus:

— A fost plăcut să merg lângă tine, Lisa.

17 ani mai târziu, sunt atrasă de un tip de care probabil că n-ar trebui să mă simt atrasă și mă întreb cât de teribil ar fi dacă l-aș lua de mână. M-a ținut de mână aseară, însă pentru puțin timp, și vreau să-mi simt degetele unite cu ale lui. Vreau să-mi simt palma mică în palma lui mare. Dar asta n-o să se întâmple niciodată. Să mă țin de mână cu Felix ar însemna mai mult decât tot ce am făcut până acum. Ținutul de mână e pentru iubiți, nu pentru foști amanți.

Deja când urcăm dealul spre casă, piciorul meu stâng începe să riposteze. Nici dreptul nu e prea bine. Într-un moment de revoltă a stilului, am decis să nu-mi pun adidași în valiză. M-am săturat să-i port în fiecare zi la muncă.

– Putem să ne oprim puţin?

Arăt spre o bucată de gazon sub un copac.

Ne aşezăm, cu picioarele întinse în faţa noastră. Felix poartă blugi, ca de obicei, şi eu o rochie de vară galbenă, cu bretele şi nasturi în faţă, precum şi cu buzunare generoase.

– Ai obosit?

– Mai degrabă picioarele mele.

Ridic unul şi arăt spre sandalele cu bretea.

– Le ador, dar ele nu simt la fel pentru mine. Sunt nişte sandale groaznice, dar frumoase.

Felix le studiază.

– Sunt foarte drăguţe. Cataramele roz sunt un detaliu simpatic şi se asortează cu rochia. Dar probabil că nu merită să-ţi pierzi un picior din cauza lor.

Ceva din faptul că Felix îmi revizuieşte încălţămintea mi se pare foarte amuzant.

– Ce e? întreabă în timp ce râd.

Are un zâmbet nedumerit.

– Nu ştiam că Felix Clark e şi critic de modă.

– Sunt plin de surprize. Arată-mi piciorul.

– Vrei să verifici cât de bine sunt făcute? îl întreb.

Mă întorc şi ajung cu faţa la el. Am genunchii îndoiţi şi picioarele lângă coapsa lui.

– Ceva de genul ăsta.

Mă ia de gleznă şi-mi pune piciorul stâng în poala lui. Desface catarama şi mă mângâie. Când tresar, se uită la mine.

– Am făcut asta involuntar, îi spun.

Zâmbeşte.

Îmi dă sandaua jos şi o pune pe iarbă. Când începe să mă maseze, îi spun că picioarele mele sunt dezgustătoare. Că sunt murdare după mica noastră drumeţie.

Îmi spune însă să tac, așa că-l ascult. Mă reazem pe coate și-l las să-și facă de cap cu degetele mele de la picioare. Închid ochii și-mi îndrept fața spre soare, pentru că Felix urmează să-i ofere piciorului meu un orgasm și nu pot să mă uit nici la el, nici la ce fac mâinile lui.

— Dă-l pe celălalt, spune el într-un final.

Îmi ia glezna dreaptă și desface catarama. Acum picioarele mele sunt în poala lui Felix și, cu toate că mă străduiesc să nu mă cutremur, n-am mai fost așa relaxată de foarte mult timp. N-am mai avut o zi așa distractivă de când am fost pe plajă acum un an, tot cu el. Oasele mele sunt aur lichid. Apăsarea de pe piept a dispărut. N-are cum să fie doar aerul de pe coastă. Sau masajul.

— E plăcut, spun eu.

Deschid un ochi, ca să mă uit la Felix. Deși știu că n-ar trebui să fac asta, îmi imaginez o altă lume, una imposibilă, în care Felix și cu mine ne aparținem unul altuia. Mâinile lui pricepute. Stridii pe gheață. Nopți petrecute în îmbrățișarea lui puternică.

Mă privește curios.

— Pe insulă?

— Sigur, pe insulă.

Cum să nu.

— Și să mă odihnesc puțin. Probabil lucrez prea mult.

— Atunci de ce nu te odihnești puțin?

Mă uit la cer.

— Nu pot. Nu e momentul potrivit. Mi se pare că alerg la un maraton, doar că nu există linie de final.

Azi nu sunt nori pe cer, doar câteva dungi albe în depărtare.

— Avem o oportunitate imensă la muncă, un contract care ar însemna lucruri importante pentru noi. O să fie greu să organizăm totul ca să ducem treaba la capăt.

— Poți s-o faci.

Îi întâlnesc privirea lui Felix. E atât de fermă. Atât de sigură. Din punctul ăsta de vedere seamănă cu sora lui.

— Da, știu că pot.

— Dar nu ești sigură că vrei?

— Cum de ți-ai dat seama?

— Lucy, te cunosc. Știu cum vorbești când ești entuziasmată de ceva.

— Știi cum fac când sunt excitată.

Râde.

— Știu ambele variante. Știu chiar mai mult de atât.

Felix îmi susține privirea pentru o clipă.

— Cum ar fi dacă ai refuza contractul?

— Oribil. Imposibil. Aș simți că am eșuat în afacere, că am dezamăgit-o pe Farah, care e foarte entuziasmată de asta. Mereu am vrut să demonstrez ce pot să fac cu In Bloom. Mereu am vrut să aibă succes, dar asta a părut și mai important după moartea mătușii mele. De parcă dac-o să pierd afacerea, o s-o pierd de tot și pe ea.

Simt că mă emoționez, așa că zâmbesc. Uneori, asta mă face să mă simt mai bine.

— Dar n-o s-o pierd. O am pe Bridget alături și nu ar permite niciodată așa ceva.

Văd ceva nedefinit în ochii lui.

— Tu nu o să permiți niciodată așa ceva. Sunt sigur că Bridget a fost de mare ajutor, dar n-ai nevoie de ea.

Mă pregătesc să protestez, dar îmi ia din nou piciorul stâng.

— Nu știam că ești așa priceput la asta, spun eu, închizând ochii din nou.

— Sunt multe lucruri pe care nu le știi despre mine, Lucy.

Când ne întoarcem, trecem pe lângă niște bilețele albe cu mesaje de la vizitatori, puse în suporturi de metal. Sunt scrise în engleză, franceză, japoneză și germană de către copii. Mă opresc când ajung la unul pe care scrie: *Sunt aici acum și totul e în regulă.*

Pare scris special pentru mine. Cu coada ochiului îl văd pe Felix luând un pix și scriind ceva pe o foaie albă. Îl pune într-un suport gol.

Ăsta e finalul fericit al lui Lucy.

Îl privesc și apoi mă uit la zecile de mesaje.

Sunt aici, acum, și totul e în regulă.

CAPITOLUL 21

Toamna, cu doi ani în urmă

Bridget s-a mutat cu Miles în toamna aia, iar schimbarea a fost mai dificilă decât mă aşteptasem. Când stăteam împreună, am dansat multe nopţi în bucătărie în şosete, am vorbit până am rămas fără glas şi ni se închideau ochii. Când era bolnavă, îi făceam whisky fierbinte şi banane pisate pe pâine prăjită. Când plângeam, mă ţinea de mână. Dar acum avea slujba ei importantă şi iubitul cu care locuia. În timp ce viitorul se desfăşura în faţa noastră, un fior de teamă mi-a dat târcoale. Îmbătrâneam. Ne maturizam. Venise ziua când nu mai dansam în bucătărie în şosete.

Am decis s-o las mai uşor cu mâncarea comandată, cafelele scumpe şi mersul la manichiuristă şi să păstrez apartamentul. Avea să fie greu, dar puteam să mă descurc. M-am convins că mi-ar plăcea să locuiesc singură. Puteam să transform camera lui Bridget într-un birou. Dar când ea şi Miles au plecat, m-am întins pe jos, în dormitorul ei gol, şi am plâns.

Eram atât de singură, acum că plecase. Voiam să umple cineva golul pe care-l lăsase. Până atunci, abordasem întâlnirile ca pe un bufet suedez. Nu mă concentrasem niciodată pe un singur preparat, nu-mi luasem niciodată un angajament faţă de o singură persoană.

Carter era prieten cu Miles şi ieşiserăm la câteva întâlniri anul ăla, dar după ce s-a mutat Bridget, am început să ne vedem mai des.

Era cu câţiva ani mai mare decât mine şi lucra în vânzări pentru o companie tehnologică. Era un post pe care-l ura, dar care îi aducea un salariu destul de bun cât să nu se plângă. Avea maniere, un ceas de calitate şi consilier financiar. În plus, era chipeş, înalt, suplu şi emana succes. Mama l-ar fi plăcut, iar asta îmi aducea o satisfacţie mai mare decât ar fi trebuit.

Stacy nu înţelegea de ce petreceam aşa mult timp împreună şi mi-a spus asta cât mâncam spaghete cu chiftele împreună cu Bridget. Stăteam la locurile noastre, la masa din bucătărie a mătuşii mele, când, dintr-odată, mi-a spus că nu crezuse vreodată c-o să fiu cu o persoană aşa fadă.

— Nu e fad. E în regulă, am spus.

— E puţin fad. Îmi reaminteşte de tatăl tău, a spus Bridget, cu gura plină de paste.

— Nu mă ajuţi deloc. Şi e dezgustător ce ai spus.

— Lucy, meriţi mult mai mult decât un tip care e doar în regulă. Ar trebui să ai un partener care simţi că te face să zbori.

M-am gândit imediat la Felix.

— N-am nevoie de asta acum. Am nevoie de companie.

— Se fac vibratoare pentru asta, a spus Bridget.

— Nu la asta mă refeream.

— Ştiu, a zis Stacy, care m-a sărutat pe frunte.

Pentru restul serii, n-am putut să mi-l scot din minte pe Felix. Am adormit gândindu-mă la modul în care m-a sărutat anul trecut, de Ziua Recunoştinţei, şi l-am auzit şoptindu-mi: *Eşti o minune.*

Apoi a venit furtuna.

Când uraganul Fiona se pregătea să lovească Insula Prinţului Edward în septembrie, l-am urmărit pe telefon. Teama se intensifica cu fiecare articol care prezicea că avea să fie cel mai puternic cu care se confruntase Canada atlantică vreodată. Pene de curent. Avertismente de precipitaţii. Avertismente de vânt puternic. Avertismente de inundaţii. Posibile eroziuni ale ţărmului.

Cum Summer Wind se afla pe coastă, Ken şi Christine au plecat să stea cu bunicii lui Bridget şi Felix. Dar partea de est a insulei, unde stătea Felix, urma să fie ţinta furiei uraganului şi până şi lui Bridget a părut să-i fie teamă. Carter şi cu mine aveam bilete la simfonie în seara când a lovit Fiona. Roy Thomson Hall era o clădire mare, şi cu toate astea m-am simţit captivă. Muzica părea ameninţătoare, iar toţi de pe scenă erau îmbrăcaţi în negru, ca la o înmormântare.

Am aflat de la Bridget că locuinţa lui Felix fusese zguduită în noaptea furtunii. N-a avut electricitate săptămâni întregi. Dar era bine. Casa lui era intactă. Salt Cottages erau în construcţie atunci şi erau de asemenea neafectate. Peste tot erau copaci dărâmaţi. Unul căzuse periculos de aproape de maşina lui. Acoperişul unui vecin fusese luat de furtună. Felix era norocos.

Summer Wind însă n-a avut atâta noroc. Ferestrele dinspre partea de nord a clădirii au fost distruse. Camerele cu vedere spre mare erau ude. Şindrilele din cedru fuseseră smulse din lateralul clădirii.

După ce Felix a avut din nou curent, Bridget i-a spus să se urce în avion şi să îi facă o vizită.

Era o seară de miercuri în octombrie, iar Bridget şi cu mine eram împreună, chiar dacă nu ne făceam măşti de faţă şi nu comandaserăm mâncare thailandeză. Stăteam pe veranda din spate a unui bar din zona de vest, cu Miles şi Carter. Era una dintre rarele ocazii când ni

se aliniaseră programele. Spațiul era înconjurat de sticlă pentru lunile mai reci și plin de plante. Era ca o seră care servea burrata. La masă era și un al cincilea scaun, dar gol. Felix trebuia să ajungă în orice moment.

Asta avea să fie a doua lui vizită în Toronto. El și Ken o conduseseră pe Bridget în oraș în primul ei an la universitate. Îi căraseră lucrurile în holul clădirii, mâncaseră aripioare la un pub de lângă campus, petrecuseră o noapte la un hotel din nord, apoi plecaseră. Traficul de la ora de vârf, ziua de ridicat gunoiul într-o vară târzie și faptul că studenții boboci sunt un dezastru – toate astea au format o combinație care nu lăsa cea mai bună impresie despre Toronto.

Potrivit lui Bridget, Felix ieșea acum cu un paramedic pe nume Chloe. Vestea m-a surprins. Felix nu mai avusese o relație serioasă de când se despărțise de Joy, în urmă cu patru ani.

— Bee. Piciorul, m-a atenționat Bridget.

Mi-am cerut scuze. Nu mi-am dat seama că o loveam. N-ar fi trebuit să am emoții să-l văd pe Felix din nou. Eram amândoi în relații, pentru prima oară de când îl întâlnisem. Cu toate că noaptea petrecută de Ziua Recunoștinței anul trecut păruse să însemne mai mult decât înainte, ziua următoare ne-am purtat normal și ne-am despărțit cu o îmbrățișare amicală la aeroport. De data asta avea să fie altfel. În sensul bun, mi-am spus.

— Wolf, ai ajuns! a exclamat Bridget, uitându-se peste umărul meu.

S-a ridicat și l-a strâns cu drag de obraji, după care Felix și-a lăsat geanta jos. Nu-l mai văzusem de 12 luni și arăta grozav. Mai matur. Barba era în continuare scurtă, dar de data asta și părul era tuns scurt. Buclele nu i se mai revărsau peste frunte. Purta o geacă de piele care părea nouă, un tricou Henley și blugi peste ghetele de piele întoarsă. Era îmbrăcat relaxat în comparație cu noi. Miles

purta costum, iar Carter avea un pulover de caşmir peste cămaşă, dar pentru o persoană atrăgătoare ca Felix, părea să fie o mişcare strategică. Ne-am îmbrăţişat politicos, i l-am prezentat pe Carter şi s-a aşezat lângă mine.

— Cât o să stai? l-am întrebat, încercând să nu mă holbez.

Părea un truc de magie. Felix era aici. În oraş. Pe verandă. Lângă mine.

— Doar câteva zile. Faianţa pentru băile de la căsuţe o să fie livrată în sfârşit sâmbătă. Vreau s-o instalez cât mai repede, ca să chemăm fotograful după. Vrem ca website-ul să fie gata când oamenii o să înceapă să-şi rezerve vacanţele de vară.

N-am avut niciun motiv să am emoţii. La cină totul a fost relaxat. Distractiv. Natural. N-au fost momente ciudate sau priviri cu subînţeles. Felix ne-a povestit cum a fost să vină în Toronto, cum luminile au strălucit în portocaliu şi alb pe cerul nopţii şi apoi a observat artificii explodând în toată zona. Femeia de lângă el i-a explicat că erau pentru Diwali, dar a părut să fie un bun-venit special. O singură dată l-am surprins pe Felix aruncându-i o privire lui Carter, când acesta se juca cu o şuviţă din părul meu.

Carter avea o prezentare dimineaţa următoare pentru un client şi a plecat când am comandat ultimul rând.

— Dacă ai timp, ar trebui să treci pe la In Bloom mâine. O să fiu până la şase, i-am spus lui Felix când ne-am luat rămas-bun în faţa restaurantului.

— Sigur, poate o să vin.

Când ne-am îmbrăţişat, m-a strâns puţin mai tare decât o făcuse mai devreme.

Ziua următoare a trecut fără niciun semn de la Felix, dar nu eram surprinsă. Îi făcusem o invitaţie care păruse de complezenţă, iar el îmi oferise un răspuns pe

măsură. Farah a plecat devreme, ca să se pregătească pentru o reprezentație.

— E plătită bine, mi-a zis.

Am încuiat ușa, am închis casieria, am pus banii în seif și mă pregăteam să dau cu mătura, când am auzit o bătaie la ușă.

Cioc, cioc. Pauză. Cioc.

Mâinile mi-au înghețat pe mătură, dar nu am ridicat privirea până când nu am auzit ciocănitul din nou.

M-am uitat și l-am văzut pe Felix de cealaltă parte a ușii. Avea căciula trasă peste urechi și aburul care ieșea când respira arăta cât era de frig afară. Înainte să-l întâlnesc pe Carter, am avut fantezii care începeau fix așa, cu Felix venind la florărie după terminarea programului. Am visat că-l lăsam înăuntru și el mă săruta înainte să apuc să-l salut. Îl trăgeam în birou, îi deschideam șlițul și îi arătam cât de mult îl doream.

I-am făcut cu mâna, el mi-a răspuns la fel, dar nu m-am mișcat. Nu știu exact cât timp m-am holbat pur și simplu. N-am crezut c-o să vină.

— E frig, Lucy, mi-a spus și atunci mi-am revenit.

Nu am întrerupt contactul vizual când mă îndreptam spre ușă. De fapt, nici nu cred c-am clipit. Am desfăcut zăvorul și Felix a intrat.

— Ai venit!

— E în regulă?

Poartă-te normal, mi-am spus.

— Bineînțeles. Intră.

După ce am preluat In Bloom de la mătușa mea, am redecorat-o complet, mergând pe stilul de fermă urbană. Scânduri pe pereți, vopsite cu Cloud White, accesorii negru mat, o masă mare din stejar aproape de partea din spate. Florile le-am pus în găleți din oțel galvanizat și

le-am aranjat pe culori pe peretele opus uşii. Astfel, clienţii erau întâmpinaţi de un curcubeu de flori în clipa în care păşeau înăuntru. În zilele cu soare, lumina intra pe ferestre şi mi se părea că stau în cel mai frumos loc din Toronto. Dar arăta şi mai incredibil când cerul era înnorat şi oraşul părea întunecat.

— Deci ăsta e locul. E frumos, Lucy. E ca şi cum intru în primăvară, a zis Felix, în timp ce analiza locul.

A fost unul dintre cele mai minunate complimente pe care le-am primit vreodată, dar n-am putut să-i spun decât:

— Mulţumesc.

— Tu le-ai făcut?

Stătea lângă o găleată cu buchete, în care mai rămăseseră doar două. Am schimbat şi florile când am preluat In Bloom. Stacy prefera aranjamentele dense şi dramatice. Dacă era vreo cală în apropiere, mătuşa mea o punea într-o vază. Ea era uimitoarele grădini Butchart, în timp ce eu eram un pat de flori englezesc, simplu şi romantic.

— Doar pe ăsta, i-am zis, arătând spre buchetul de ranunculus galben deschis şi culoarea piersicii şi trandafiri.

— Cât e?

Deja roşeam.

— Am închis deja casieria, dar e al tău. Consideră-l un cadou de bun-venit în Toronto.

— S-a făcut. Atunci fac cinste cu cina.

— Cină?

— Da. Asta dacă nu ai planuri.

Aveam. Şi mă priveau prin vitrina florăriei, cu sprâncenele ridicate. I-am făcut semn lui Stacy să intre. Încă mai avea cheile locului. L-am văzut pe Felix analizându-mi mătuşa. Avea părul alb, tuns scurt şi buzele vişinii.

Stacy era sora mamei, mai mare cu cinci ani, şi avea obrajii ca ai mei. Era îmbrăcată în roşu din cap până-n picioare – pantalonii, helanca din caşmir, haina de lână, toate erau într-o nuanţă de roşu intens. Era remarcabilă şi am văzut pe faţa lui Felix că şi el o considera aşa.

— Draga mea, ce am întrerupt?

M-a pupat pe obraz, în timp ce se uita la Felix.

— Stacy, el e Felix, fratele lui Bridget. Stacy e mătuşa mea.

— Ce distractiv, a zis ea. Sora ta e nepoata mea surogat. O iubesc. Vorbeşte ca un marinar, dar are o strălucire aparte.

— Mă bucur să te cunosc. Lucy îmi făcea turul locului. Arată incredibil.

Stacy l-a analizat.

— Aşa e, deşi nu pot să-mi asum meritul. Lucy a făcut totul.

Felix a încuviinţat.

— Se vede amprenta ei.

— Interesant, a spus ea, privindu-l în ochi şi zâmbind cu subînţeles.

Am presimţit că urma să spună ceva periculos.

— Felix, mătuşa mea şi cu mine avem planuri de cină, dar eşti binevenit să ni te alături.

I-am aruncat o privire lui Stacy, în speranţa că avea să înţeleagă că trebuia să se poarte cât mai frumos.

Stacy s-a uitat când la Felix, când la mine.

— Ieşiţi voi doi şi distraţi-vă fără mine.

— Dar nu ne deranjezi. Nu-i aşa? spun eu.

— În niciun caz. Lucy vorbeşte despre tine tot timpul.

L-am privit surprinsă. Chiar observase asta?

— Sună tentant, dar nu în seara asta. Lucy, o să ne vedem la cină duminică, împreună cu Bridget. Am comandat lasagna, a zis ea, zâmbind.

— Bine, ne vedem atunci.

— Mă bucur că te-am cunoscut, i-a spus lui Felix.

Apoi s-a întors spre mine.

— Draga ea, condu-mă până la uşă.

Din fericire, a aşteptat până am ajuns afară ca să-mi spună:

— E absolut delicios.

Dacă Felix nu ne-ar fi privit prin geam, cred că Stacy şi-ar fi frecat mâinile şi s-ar fi lins pe buze.

— Aşa e.

Nu puteam să neg.

— Te-ai culcat cu el.

M-am înroşit imediat, pentru că nu era o întrebare. Ştia.

— Nu i-am spus lui Bridget.

— Trebuie s-o faci.

— N-a fost nimic serios şi acum oricum s-a terminat. Nu are rost s-o supăr.

— Lucy, nu cred că s-a terminat. Tensiunea dintre voi era palpabilă. Creatura aia superbă e fermecată de tine, şi la cum te-ai înroşit, aş spune că şi tu îl placi.

— S-a terminat. A fost doar o *aventură*, nimic mai mult. Nu înţeleg de ce faci să pară mai mult de atât. Asta în condiţiile în care te-ai opus aşa mult să mă întâlnesc cu Carter.

Stacy a oftat.

— Mi-e teamă că te-am influenţat aşa de tare, că nu mai ştii ce vrei de fapt. Eu mi-am trăit viaţa pentru mine. Îmi iubesc independenţa. Nu cred într-o iubire unică.

Dar asta mi se aplică strict mie. Avem atâtea lucruri în comun, dar nu cred că suntem la fel și din punctul ăsta de vedere. Ție îți plac oamenii, îți place să ai grijă de alții și ca alții să aibă grijă de tine.

— Asta nu înseamnă că am nevoie de un bărbat.

— Bineînțeles că nu.

S-a gândit puțin înainte să vorbească.

— Cred că ți-ar plăcea să ai un partener. Dar ai ales să ieși cu cineva de care n-o să te îndrăgostești niciodată. Îți pierzi timpul cu Carter.

— N-ai de unde să știi asta, i-am zis, deși știam că avea dreptate.

— Ba da.

Stacy m-a pupat de două ori, apoi mi-a întâlnit privirea.

— Orice s-ar întâmpla, să nu ai secrete față de Bridget. Ai încredere în mine.

M-am întors spre Felix după ce a plecat mătușa mea. Eram bulversată.

— Trebuie să termin treaba aici ca să închid, dar dacă nu te deranjează să aștepți, putem să plecăm după, i-am spus, ducându-mă direct în spate după mătură.

Felix m-a urmat. M-a întrebat dacă poate să mă ajute cu ceva, așa că i-am dat mătura în timp ce mutam florile în răcitor. Înainte să plecăm, i-am înfășurat buchetul în hârtie maro și am pus o panglică mare cu dungi albe și negre.

I-am dat florile și i-am întâlnit privirea pentru prima oară de când m-am întors înăuntru. Am fost ușurată că n-am văzut niciun pic de pasiune în ochii lui. Mătușa mea se înșelase în privința lui Felix. El era cu Chloe, eu eram cu Carter. Poate că ăsta putea să fie începutul a ceva nou. Ceva mai sigur. Așa cum ar fi trebuit să fie.

– Ești bine? m-a întrebat.

– Da.

Părea că eram în sfârșit pe teren stabil.

Mi-am luat haina și ne-am plimbat pe Queen Street East, spre barul cu vin unde mai mergeam cu Farah după muncă. Felix s-a oprit lângă vitrina unei librării independente.

– Hai să intrăm, i-am spus.

Ne-am uitat separat la cărți. Eu m-am dus în secțiunea Casă și grădină, iar Felix cred că s-a dus să caute ceva publicat înainte de invenția automobilului. Răsfoiam *Floret Farm's Cut Flower Garden* când a venit. Avea în mână florile și o pungă cu logoul librăriei pe ea.

– Te-ai mișcat repede, am spus, închizând cartea.

Felix s-a uitat la fotografia de pe copertă. Era cu o femeie care se plimba pe câmpuri, cu cizme de cauciuc și un braț de dalii portocalii.

A citit subtitlul cu voce tare „Crește, recoltează și aranjează uimitoarele flori de sezon". Apoi s-a uitat la mine.

– Pot să mă uit și eu?

I-am dat cartea și a răsfoit paginile.

– Autoarea deține o fermă de flori în Washington. A început cu o grădină mică, pe care ea și soțul ei au transformat-o într-o companie uriașă care oferă produse, dar și training celor pasionați de domeniu.

Îi urmăream pe Instagram și le priveam pozele cu invidie și admirație.

Felix s-a uitat la început, iar ochii lui au parcurs rapid pagina al cărei titlu era: „Plante-cheie pentru o grădină cu flori". Citea repede. Am observat asta în prima vară când l-am cunoscut.

— O fermă de flori. Asta ți-ai dori? a spus Felix după o clipă și m-a privit.

În trecut credeam că să-l privesc pe Felix în ochi era ca și cum mă uitam la o bucată de gheață, dar mă înșelasem. Privirea lui era caldă, nu glacială. Când mă uitam în ochii lui, era ca și cum pluteam într-o lagună albastră.

— E prostesc.

— Nu mi se pare.

— Cred că, într-o zi, mi-ar plăcea să-mi cultiv propriile flori. Mi-ar plăcea să am o fermă.

Nu mai spusesem nimănui asta, nici chiar lui Bridget.

Felix s-a uitat în ochii mei câteva secunde lungi, timp în care eu m-am uitat la pata de căprui din ochiul lui drept.

— Vezi? Ți-am spus că e prostesc.

— Ba nu e. E perfect. Te și văd la o fermă, înconjurată de flori.

— E doar un vis.

— E un vis bun, a spus, apoi s-a dus spre casier și i-a dat cartea.

— Nu trebuie să faci asta. Nu am o grădină și balconul meu nu are destulă lumină cât să cresc ceva pe el.

— Îndrăznește să ai visuri măreți alături de mine, Lucy!

CAPITOLUL 22

Toamna, cu doi ani în urmă

Când ne îndreptam spre barul de vinuri, i-am arătat locurile mele preferate din cartier. Peretele din lateralul măcelăriei. Cafeneaua cu cele mai bune prăjituri cu fulgi de ciocolată sărată. Felix avea o pungă de cumpărături într-o mână şi buchetul de flori în cealaltă. Arăta bine.

— Ce ţi-ai luat? l-am întrebat, după ce ne-am aşezat pe scaunele de la bar.

A scos un exemplar din *Dinţi albi* şi a pus-o pe masă.

— Nu e tipic pentru tine. De obicei citeşti lucruri scrise cu câteva decenii înainte să ne naştem.

A părut uimit că observasem.

— Am o listă cu titluri de literatură modernă.

— Am înţeles, am spus, în timp ce analizam lista cu vinuri.

— Au vinho verde.

Felix a arătat spre meniu şi am zâmbit. Se pare că şi el observase câteva lucruri despre mine.

Am comandat tapas. I-am povestit de Carter şi el mi-a zis de Chloe. Aceasta se mutase de curând pe insulă din Ottawa. Se întâlniseră în Charlottetown, când ea l-a

întrebat unde era Water Prince Corner Shop. Ieşeau deja de câteva luni.

— Ai rămas în sfârşit fără turiste? am glumit când barmanul ne-a adus două pahare de vin alb.

Dar Felix n-a râs, doar şi-a înclinat capul.

— Oricum nu erau prea multe.

— Ei, fii serios. Nu sunt ofensată că n-am fost specială. Ştiu că foloseai lista de recomandări ca să obţii numărul de telefon al fetelor.

Felul în care m-a privit m-a făcut să simt o durere în piept.

— Am trimis lista aia multor oameni. Am început-o deoarece ştiam că într-o zi, voiam s-o pun într-o broşură pentru invitaţii de la căsuţe.

— Asta s-a întâmplat acum trei ani. Nu ştiam că tu şi Zach vă gândeaţi la Salt Cottages de atunci.

— Da. Am început să facem planuri cu câteva luni înainte să te întâlnesc. Îmi dau seama că arătam ca un ratat care desface stridii – care era părăsit de logodnica lui şi locuia cu părinţii lui – dar în perioada aia economiseam.

— Nu asta a fost părerea mea despre tine.

Felix a ridicat dintr-un umăr. Nu ştiu dac-a făcut asta pentru că nu mă credea sau chiar nu-i păsa ce părere aveam despre el.

— Mă rog, ideea nu e că am rămas fără turiste. Nu asta caut. Niciodată n-am fost genul care să vrea aventuri.

— Dar Joy te-a dat peste cap?

— Parţial, a spus, cu privirea fixată asupra mea. Şi-n plus, e greu să rezist unei femei îmbrăcate într-o faţă de masă, care-ţi spune că e larg deschisă.

Ochii i-au licărit. M-au tachinat.

— Cum ai putea să rezişti la aşa o replică?

— N-am putut, a fost imposibil.

— Mereu ți-a plăcut să citești?

M-am gândit la copia din *Întinsa Mare a Sargaselor* pe care o văzusem pe noptiera lui în acea primă noapte.

— Nu știi că n-am fost la colegiu?

— Nu. De ce?

— N-am văzut rostul. Credeam că știu exact ce vreau să fac. Zach a mers la Dalhousie în Halifax și când se întorcea acasă, vorbea despre atâtea lucruri. Idei noi, oameni noi, informații noi. Până și felul în care se exprima se schimbase puțin. Cred că îi plăcea să-și etaleze vocabularul. Dar am simțit că ratez ceva, așa că l-am rugat să-mi spună ce liste de cărți avea la școală. Le-am citit pe toate și nu m-am oprit la ele. La început, nu voiam să rămân în urmă, dar apoi mi-am dat seama cât de mult îmi place să citesc. Părinții mei aveau de lucru pe tot timpul anului și venituri stabile, dar nu toți de pe insulă au parte de asta. În afară de călătoria în Portugalia, n-am călătorit mult pentru că am fost atent cu banii, dar îmi place cum cărțile pot să te transporte aproape oriunde.

— Te-ai gândit să și scrii?

A părut surprins de întrebarea mea.

— Sunt sigură că te pricepi.

— Am un jurnal, dar majoritatea timpului scriu pe marginea cărților.

— Îți întinezi prețioasele romane? Sunt șocată, Felix Clark!

A chicotit și, când ni s-au întâlnit privirile, am simțit căldura. Scânteia încă era acolo, dar într-un mod diferit. Nu mai era un sfârâit periculos, ci mai degrabă o șoaptă confortabilă.

— Deci ai vizitat Portugalia. Ce urmează pe lista ta?

Și-a mușcat buza de jos.

— Nu pot să aleg. Peste tot. Oriunde. Franța sau Italia. Un rucsac, trenuri, baghete, o carte bună într-un parc mare. Sau Anglia. Are o istorie literară așa de bogată. Dar peste tot e atâta istorie. Germania. Turcia. India. Mi-ar plăcea să vizitez Japonia și, datorită lui Miles, Australia. Scoția. Brazilia.

— Acum nu faci decât să iei toate țările la rând, am zis eu râzând.

— Dac-aș putea, le-aș vizita pe toate. Dar mereu m-aș întoarce acasă în PEI.

Am oftat.

— E și locul meu preferat. Când sunt acolo, mă simt ca acasă.

— Poate că într-o zi ar trebui s-o transformi în casa ta. Ai putea să-ți iei câteva hectare pentru ferma ta. Nu e așa de scump ca aici.

Mă gândisem la asta, însă doar în trecere. Viața mea era în Toronto. Florăria, mătușa, prietena cea mai bună. N-aș putea niciodată să locuiesc departe de ele. În plus, nu știam nimic despre gestionarea unei ferme. Încă încercam să-mi găsesc ritmul la florărie.

— Poți să-mi faci o favoare? am zis mai târziu, când am terminat o farfurie de brânză manchego cu miere.

Ultimele ore cu Felix fuseseră o ușurare. Poate aveam s-o luăm de la capăt ca prieteni și să lăsăm trecutul în urmă.

M-a privit cu coada ochiului.

— Sigur că da.

— Să nu-i spui surorii tale despre treaba cu ferma.

— De ce? N-o s-o fac, dacă mă rogi, dar de ce nu vrei să afle Bridget?

— O cunoști pe sora ta? Dacă-i spun despre asta, mă trage după ea să văd hectare de pământ în nici o

săptămână. Dacă i se pare că am un vis, nu se oprește până când nu-l îndeplinesc.

Îmi plăcea susținerea lui Bridget, dar voiam să fac lucrurile în ritmul meu.

— Bine, promit că n-o să-i spun lui Bridget despre ferma ta. Mă pricep să păstrez secrete, a zis el cu subînțeles.

Seara următoare, Miles a gătit ceva complicat, care sigur a presupus să treacă pe la treisprezece aprozare specializate și o măcelărie. Ăsta era raiul pentru el. Felix și cu mine ne-am aranjat. A fost ceva simplu, doar noi patru, împreună. Era o atmosferă de familie, de prietenie și încă ceva, ce nu știam să denumesc.

L-am văzut pe Felix din nou vineri dimineața, la micul-dejun înainte să plece la aeroport. Bridget avea oră de yoga la șase dimineața și n-avea nicio problemă să-și lase fratele în grija mea. Am mâncat ouă Benedict și mi-a povestit tot ce făcuse la Salt Cottages. Mi-a cerut sfatul cu privire la rețelele de socializare și website și mi-a luat răspunsurile în serios. Chiar și-a notat câteva lucruri în telefon și mi-a ascultat monologul despre recenziile online.

— Data viitoare când vii pe insulă, ar trebui să vezi căsuțele. Sunt mai departe de Summer Wind, dar tu și Bridget ați putea să vă organizați o zi pentru asta. Să mergeți la Basin Head și Souris. Putem să facem grătar la mine acasă.

— Mi-ar plăcea, i-am spus zâmbind.

Ce se întâmpla între noi era o prietenie care înflorea. Erau muguri noi pe o tijă veche, așa cum e hortensia primăvara.

— Tu mi-ai văzut proiectul de suflet. Vreau să-l văd și eu pe al tău. Și o să trag cu ochiul prin biblioteca ta. Sunt sigură că e impresionantă.

— Poate vara viitoare, a spus el, cu un zâmbet cald.

Am primit primul pachet de seminţe săptămâna următoare, într-un plic galben. Pe el era scris numele meu şi atât. Nu era decât un plic de hârtie cu o poză cu dalii pe el. L-am dus în birou şi am scos cartea pe care mi-o luase Felix. Am studiat-o pe femeia de pe coperta volumului *Floret Farm's Cut Flower Garden* şi buchetul de dalii portocalii pe care-l avea pe umăr.

După ce am închis în seara aia, m-am dus la librărie. M-am plimbat printre rafturi, nu eram sigură ce căutam. Dar apoi am văzut o ediţie superbă a cărţii *Întinsa Mare a Sargaselor*. Ziua următoare am trimis-o pe Insula Prinţului Edward. Nu am scris nimic. Nu era nevoie,

Darul meu spunea: *Mă gândesc la tine.* La fel ca al lui.

CAPITOLUL 23

În prezent
Şase zile până la nunta lui Bridget

— Ce şanse sunt ca sora ta să fi profitat de timpul petrecut singură ca să-şi rezolve problemele şi acum să ne spună tot? l-am întrebat pe Felix când ne întorceam de la Green Gables.

Am vorbit toată ziua, ca acum doi ani, când am petrecut timp împreună în Toronto. Sunt conştientă că mi-a fost cam prea dor de chicotelile lui şi întrebările atente. Zâmbetul lui îmi trezeşte anumite sentimente. Dar nu el e membrul familiei Clark la care ar trebui să fiu atentă.

— Chiar sper că da, spune Felix.

— Dacă nu, va trebui să vorbesc cu ea. Trebuie să mă lămuresc care-i treaba cu comanda pentru nuntă înainte să te vedem diseară desfăcând stridii până nu mai poţi.

Nu vreau s-o implor pe Bridget, dar se căsătoreşte în şase zile şi e timpul să ne mobilizăm. Licitaţia de flori e în mai puţin de 48 de ore. Trebuie s-o forţez puţin.

— Mi se pare o idee bună. A avut destul timp.

Când ajungem la Summer Wind şi Felix opreşte maşina. se întoarce spre mine.

— Să mă anunţi după ce vorbeşti cu Bridget. Trebuie să trag un pui de somn înainte să desfac stridii. Cineva m-a ţinut treaz până târziu azi-noapte.

Iese din maşină cu zâmbetul pe buze.

Felix se retrage în camera cu televizorul şi canapeaua extensibilă. Eu mă duc la Bridget, care se plimbă cu telefonul la ureche prin faţa şemineului. Aştept până termină, apoi trec la atac.

— Trebuie să vorbim.

O luăm spre apă, peste dune, şi în clipa în care păşim pe nisip, ne descălţăm şi lăsăm pantofii pe o stâncă.

— Mă doare că nu mi-ai spus ce se întâmplă.

Bridget se uită în jos.

— Şi nu pot să te oblig, deşi, dacă rolurile ar fi inversate, ai scoate informaţia cu forţa de la mine.

Mă fixează cu privirea.

— Oare chiar aşa aş face?

Întrebarea pluteşte în aer, după care spune:

— Nu crezi că, dacă mi-ai ascunde ceva, aş respecta faptul că probabil ai un motiv bun pentru asta şi te-aş lăsa să-mi spui când te simţi pregătită?

Mi se strânge stomacul. E o senzaţie familiară, pe care o am când mă gândesc la secretele care se strâng între noi. Dacă Bridget o să afle că m-am culcat cu fratele ei, şi nu doar o dată, tot timpul în care i-am ascuns asta doar o să înrăutăţească lucrurile. Ar fi trebuit să-i spun.

— Cred că m-ai tenta cu paella lui Miles şi vin şi ai încerca să scoţi informaţia de la mine.

— Poate.

— Clar ai face asta.

Bridget nu ar trece peste, dacă ar suspecta că-i ascund ceva.

— Vreau doar să știu dacă pot să-ți comand florile pentru nuntă. Spune-mi măcar asta.

— Da, comandă-le, a spus ea încet.

— Bine.

O studiez pe Bridget. Nu are strălucirea ei obișnuită.

— O luăm spre dreapta?

Bridget mă ia de braț.

— Hai să ne mai plimbăm.

Mergem în tăcere și o țin aproape.

În trecut ne spuneam tot, dar între noi a avut loc o ruptură. A devenit mai ușor să-i ascund lucruri. Ferma de flori. Situația cu Felix. Nu i-am împărtășit dubiile legate de Carter, deoarece știam cum va reacționa. Nu i-am mai împărtășit detaliile zilelor mele. Întârzierea unei livrări de flori părea ceva prea neînsemnat ca s-o deranjez. Dar abia acum văd că tot ce i-am ascuns a creat o fisură în relația noastră, ne-a furat intimitatea simplă pe care o aveam odată. Mă întreb dacă și Bridget a ascuns părți din ea de mine.

O strâng mai tare.

— Când o să fii pregătită, o să fiu aici să te ascult.

Însă și de data asta mă lovesc de tăcerea ei.

Nu pot să mă întorc acasă până când nu aflu ce se întâmplă. Prietenia noastră e fracturată și trebuie s-o repar. Nu e nimic mai important decât Bridget. Nici contractul cu un lanț de restaurante. Nici stresul meu. Nici măcar florile. Asta înseamnă că nu pot să plec până când Bridget nu-mi spune adevărul ei. Nu pot să plec până nu-i spun adevărul meu.

CAPITOLUL 24

În prezent

Felix e haotic, emoţionat şi neobişnuit de stângaci. În cele cinci minute înainte să plecăm spre Tyne Valley, reuşeşte să dărâme crăciuniţa lui Christine, să spargă un pahar cu apă şi să-şi piardă cheile.

— Mereu e aşa în ziua competiţiei. Are tot felul de superstiţii ciudate, cum ar fi că trebuie să poarte o anumită şapcă şi o anumită cămaşă, spune Bridget.

Mă uit la Felix. Stă întins pe burtă şi-şi caută cheile sub dulap. Când se ridică, observ că poartă o cămaşă gri aproape transparentă. Abia deslușesc literele albe, dar sunt sigură că unul dintre cuvinte e STRIDIE. Şapca de baseball oliv e şi ea uzată. Are şi o porţiune de plasă, iar în faţă scrie McINNIS SEAFOOD. Am tras cu ochiul pe reţelele de socializare şi ştiu că asta e afacerea familiei lui Joy.

— Wolf a purtat şapca prima oară când a câştigat campionatul pentru juniori de desfăcut stridiile, acum un milion de ani, a zis Bridget.

— Acum 11 ani, o corectează Felix.

— Cred c-o porţi ca să-l faci să plângă pe tatăl lui Joy, pentru că eşti fiul pe care şi l-a dorit mereu.

Felix îi aruncă o privire tăioasă, apoi îl aud pe Zach din bucătărie:

— Le-am găsit.

Ridică cheile.

— Erau în dulap, cu paharele.

Felix se duce să le ia, dar se împiedică de covor.

— Eşti mai împrăştiat decât de obicei, Wolf, spune Bridget.

— Aş spune că e la fel, adaugă Zach.

— E ceva important pentru mine.

— Ştim. E chestia ta. Singura ta chestie.

— Nu e adevărat. Are două chestii: stridiile şi cărţile.

— Am mai mult decât două.

— Spune-le, zice Bridget.

— Lasă-mă în pace.

Se întoarce spre mine, râzând. Are privirea caldă şi, când se uită la mine, mă simt de parcă înot în paradis.

— Vrei să adaugi ceva?

— Încearcă să nu te înjunghii.

— Nu promit nimic, spune el şi-mi face cu ochiul.

— Ce zici să conduc eu? îl întreb pe Felix când ne îndreptăm spre camionete, dar refuză.

— E-n regulă.

Şi totuşi, nu e. Bate cu degetele în volan tot drumul de 45 de minute spre Tyne Valley. Din când în când, le face cu mâna maşinilor care vin, sau îşi ridică şapca, apoi o pune la loc.

La secţia de pompieri se serveşte masa pentru întreaga comunitate şi ne îndopăm cu stridii prăjite, salată de cartofi, salată coleslaw şi plăcintă de lămâie. Mă rog, Bridget, Zach şi cu mine facem asta, pentru că Felix mai mult se joacă cu mâncarea.

Apoi traversăm strada și o luăm spre arena spre care merg mulți oameni. Felix e așa distras, că se împiedică în propriile picioare.

— Ai grijă, fiule, spune un bărbat voinic, care-l ridică de braț.

— Ray, mă bucur să te văd, spune Felix și-l îmbrățișează.

Ray are barba cărămizie, presărată cu alb, e bronzat și are ochii în nuanța bourbonului. Tricoul lui e aceeași nuanță de verde ca șapca lui Felix. Îmi ia ceva timp să observ că pe piept scrie McINNIS SEAFOOD și îmi ia încă pe atât ca să pun informațiile cap la cap. Ray e tatăl lui Joy.

— Ia uite cine e aici, spune Felix.

Zâmbetul lui Ray se mărește când o îmbrățișează pe Bridget.

— A trecut prea mult de când te-am văzut. Ești prea slabă. Nu te hrănesc în Toronto?

— Nu așa bine ca acasă, îi spune ea, în timp ce-l mângâie pe burtă.

Ray râde, iar sunetul e puternic.

— Mă bucur să-i văd pe ambii copii Clark aici. Îmi vin în minte tot felul de amintiri, spune Ray, după ce Felix mă prezintă. N-o să uit niciodată noaptea când ai câștigat premiul la campionatul pentru juniori. Cât aveai, optsprezece ani?

— Șaptesprezece.

— Așa e. A fost unul dintre momentele în care m-am simțit cel mai mândru.

— Și a mea, spune Felix solemn.

— Mă duc să-mi caut nevasta. Are emoții înaintea concursurilor importante. Baftă diseară, fiule.

— Mulțumesc, Ray. Multă baftă, spune Felix.

— Deci el era tatăl lui Joy, îi spun lui Felix când ne îndreptăm spre intrare, în spatele lui Bridget şi Zach.

— Da.

E preocupat şi se uită în jur, la mulţime.

— Şi membrul fondatorul al fan-clubului tău. Te place mult.

— Da. Ray e în regulă, spune Felix.

Arena e deja pe jumătate plină când intrăm. Toată lumea s-a strâns pe suprafaţa de ciment unde este gheaţa. Într-un capăt e o scenă în faţa căreia sunt câteva sute de scaune pliabile. În spate sunt nişte spaţii acoperite, precum un bar şi un stand cu stridii. Din boxe răsună Guns N'Roses, iar voluntarii umblă în tricouri roşii pe care scrie TYNE VALLEY OYSTER FESTIVAL.

Sunt absurd de aranjată pentru ocazie. Majoritatea oamenilor poartă tricouri din bumbac şi pantaloni scurţi. Papuci sau tenişi. Eu însă m-am îmbrăcat într-o rochie de mătase cu maci supradimensionaţi, pe care am luat-o în cazul în care Bridget voia să ieşim o seară în Charlottetown. În plus, mi-am făcut şi un machiaj *cat eye*.

— De ce nu mi-ai spus că nu e un eveniment elegant? am întrebat-o pe Bridget când am trecut pe lângă o tânără cu tiara şi eşarfă pe care scrie MISS OYSTER PEARL.

Dar până şi ea poartă pantaloni scurţi din blugi şi maiou. Bridget poartă ceva similar, dar nu mi-a bătut la ochi, pentru că aşa se îmbracă ea de obicei.

— Ce anume a sugerat că evenimentul ar fi unul elegant? Suntem într-o arenă comuitară unde se desfac stridii. Şi oricum, de ce-ţi pasă? Aşa arăţi mereu când ieşi.

E adevărat. De multe ori am fost cea mai aranjată persoană din cameră. Asta e chestia mea şi nu m-a mai deranjat până acum.

— Ai dreptate, nu-mi pasă.

Dar cred că, de fapt, îmi pasă. Asta e lumea lui Felix și o parte din mine se întreabă dacă aș putea să-mi găsesc locul aici.

Felix e tras într-o parte de cineva, apoi de altcineva. Un bărbat puțin mai tânăr decât tatăl lui îl bate pe spate și-l întreabă de bunici. Un tip de vârsta noastră îl întreabă de ce n-a venit la sală săptămâna asta. Un cuplu – care, după șepcile asortate cu ISLAND SPUDS, presupun că dețin o fermă de cartofi – îl invită pe Felix la cină la ei săptămâna viitoare. Multe dintre persoanele care-l opresc sunt femei. Multe sunt frumoase. Văd cum o brunetă își pune mâna pe pieptul lui, deasupra inimii. Mi se strânge stomacul, ceea ce e o prostie, din moment ce Felix nu e al meu.

Prezentatorul e deja pe scenă și spune regulile. Are barbă, poartă șapcă și un tricou pe care scrie DĂ IAMA ÎN STRIDII.

— După ce vor desface stridii juniorii, urmează concursul de sortat. Apoi va avea loc campionatul de desfăcut stridii.

— Avem la dispoziție câteva ore până o să concureze Wolf, îmi explică Bridget.

— Ce facem până atunci?

Felix apare cu trei cutii de bere și ne dă câte una.

— Bem.

— Și tu?

— N-am voie să beau alcool înainte să desfac stridii. Dar o să recuperez după.

— O să conduc eu înapoi acasă, așa că n-o să mai beau nimic după asta, spune Zach.

O văd în spatele lui Felix, fix înainte să-l bată pe umăr. Părul ei are o nuanță stearsă de roșcat, e aproape blond. Îi ajunge până la mijlocul spatelui și bretonul e

impecabil. Joy e şi mai uimitoare decât acum trei ani, când am întâlnit-o prima oară.

Îmi ţin respiraţia când văd că Felix îşi îmbrăţişează fosta iubită. Nu i-am văzut niciodată în aceeaşi cameră şi e şocant cât de relaxaţi sunt. După ce se îmbrăţişează, Bridget întinde braţele şi... o îmbrăţişează pe Joy?

— Joy, mă bucur c-ai venit! Wolf nu ne-a spus că eşti voluntară, spune ea, arătând spre cronometrul de la gâtul lui Joy.

Parcă am păşit într-o dimensiune alternativă, în care prietena mea cea mai bună n-ar fi suspectul principal dacă Joy ar fi ucisă în somn.

— Surpriză, zice Felix, zâmbindu-i lui Joy şi etalându-şi gropiţa.

— Ai în faţa ta una dintre persoanele oficiale care cronometrează anul ăsta la campionatul canadian de desfăcut stridii, spune Joy, umflându-şi pieptul în glumă.

— Sper să te *striduieşti*! glumeşte Felix.

— Cum să nu! spune ea, dându-şi ochii peste cap.

În mare parte, îmi plac formele mele, dar Joy e aşa tonifiată, că mă face să mă simt ca un elan îmbrăcat într-o rochie largă. Are părul prins într-o coadă ridicată şi poartă tricoul roşu al voluntarilor şi pantaloni de biciclist, care-i scot în evidenţă coapsele.

— Bună, Lucy.

Se apropie să mă îmbrăţişeze. Groaznic. Nu e doar de treabă, dar mai miroase şi bine. Ca o îngheţată de caramel. Dar una aparte. Care ar costa 20 de dolari în Toronto.

— Mă bucur să te văd din nou.

— Şi eu.

Deşi dacă e să fiu sinceră, aş fi preferat să nu mi se reamintească cât de perfectă şi foarte de treabă e femeia

cu care a vrut Felix să se căsătorească. Sau să văd cât de relaxaţi sunt unul în compania celuilalt.

— Trebuie să mă duc pe scenă. Lucy, dacă ai timp, aş avea o întrebare mai târziu despre bujori. Ai mei sunt cam nefericiţi.

Oribil. Fata asta e minunată.

— Sigur că da.

Apoi se întoarce spre Felix.

— Doamna Stewart te caută. Vrea să-ţi facă lipeala cu nepoata ei din Borden-Carleton.

Felix o priveşte tulburat, iar ea râde.

— Doar te-am avertizat.

— Mulţumesc.

Când mă uit la ei, am o senzaţie vecină cu spaima. Sau poate că e o formă de gelozie. Nu e vorba de ideea că lui Felix i s-ar face lipeala cu cineva. Nu e nici măcar vorba de Joy. E vorba de revelaţia că are un motiv să se teamă de nepoata doamnei Stewart şi eu nu ştiu care e acesta. Dar Joy ştie. Pentru că Joy îl cunoaşte. Felix are prieteni care-l înţeleg şi foste iubite cu care se mai întâlneşte ocazional. Are oameni care-l văd pe tot parcursul anului, nu doar când e cald afară. Oameni care-l văd la sală şi care ştiu când nu-şi respectă rutina. Oameni care-l invită la cină într-o seară oarecare de miercuri.

— Trebuie să mă întorc la muncă, spune Joy.

Apoi pleacă, iar părul prins în coadă i se leagănă în urmă.

Probabil că mi se citeşte pe faţă tot ce simt, pentru că Felix îmi aruncă o privire întrebătoare. Zâmbesc, îl ignor şi mă întorc spre Bridget.

— N-am crezut c-o să vă văd aşa apropiate. Vrei să-mi explici?

— Mi-a scris acum ceva timp.

— Serios? E grozav. De ce nu mi-ai spus?

Un alt lucru neîmpărtăşit între noi.

— Nu e mare lucru, Bee. Doar ne-am mai scris din când în când.

Mă oblig să zâmbesc.

— Vreau să aflu toată conversaţia mai târziu. E foarte important.

Ne aşezăm la locurile noastre tocmai când primul val de concurenţi adolescenţi sunt chemaţi pe scenă. Doi băieţi şi o fată. În spatele lor stau trei persoane care o să-i cronometreze, printre care se numără şi Joy. Când încep proba, Felix dă din picior şi bate cu degetul în genunchi.

— Linişteşte-te, spune Bridget.

— Am emoţii doar când mă uit.

— Du-te şi plimbă-te puţin. Bee, du-te cu el. Nici tu nu eşti în stare să stai locului.

Nu putem să mergem un metru fără ca să-l salute cineva pe Felix. Dă mâna cu toată lumea şi vorbeşte nimicuri cu ei, ca un politician. Conversaţiile sunt scurte, dar fiecare îmi reaminteşte că Felix Clark are o viaţă chiar şi când eu nu sunt pe insulă. Evident, ştiam asta, dar e mai simplu să mi-l imaginez stând în siguranţa cabanei lui din pădure, ocupat cu munca, aşa cum In Bloom îmi ocupă mie timpul când sunt în Toronto. Dar Felix are o viaţă întreagă de care nu ştiu nimic.

— Cineva e regele balului, îi spun, după ce terminăm discuţia cu prietenii părinţilor lui.

Admirăm nişte diorame decorate de copii – grădina unei caracatiţe, un coafor roz intens, trei pui de rechin îmbrăcaţi pentru şcoală. Pe scenă cântă cineva la vioară. Juniorii au terminat şi stridiile lor sunt evaluate de juraţi.

— Chiar am fost regele balului, spune Felix.

— Bineînţeles.

Joy şi Felix, cuplul perfect.

— Deşi nu pare să-ţi placă să fii în centrul atenţiei.

— Nu-mi place, dar comunitatea e importantă pentru mine.

— Ăsta e motivul pentru care faci asta?

— Da. Şi poate şi egoul are ceva de-a face cu asta.

— Dar îţi şi place.

— Da, deşi uneori, când sunt aici, mă simt din nou ca la şaptesprezece ani, zice el, uitându-se în jur, la arenă.

— Şi asta e de rău? Dacă-mi amintesc bine, la şaptesprezece ani erai campion la desfăcut stridii.

Râde.

— Eram un nemernic la vârsta aia.

— Am ceva dubii în privinţa asta. Ray a spus că rareori în viaţă a fost atât de mândru ca atunci când ai câştigat.

— Da. Ştii că am lucrat pentru el?

N-am prea vorbit cu Felix despre trecutul lui cu Joy şi cu familia ei.

— Nu cred.

— Ray m-a învăţat tot ce ştiu despre stridii, inclusiv cum să le desfac. A fost şeful, dar şi mentorul meu. Ani întregi, am petrecut mai mult timp cu familia McInnis decât cu a mea. Când am câştigat, am concurat în numele afacerii lor de familie. A însemnat mult pentru el.

— Cât ai lucrat pentru el?

— Cam toată perioada în care Joy şi cu mine am fost împreună, deci aproape şapte ani. Cu jumătate de normă în perioada liceului şi cu normă întreagă după. Când Joy era plecată la universitate, îi vedeam pe părinţii ei mai des decât o vedeam pe ea.

Pare nedrept că şi-a pierdut logodnica şi locul de muncă într-o singură zi.

— Te-ai gândit să rămâi la ei?

Felix dă din cap.

— Ar fi fost prea greu şi trebuia să las în urmă acea parte din viaţa mea.

Încuviinţez.

— E impresionant că tu şi Joy puteţi să fiţi prieteni.

— Am căzut de acord să facem un efort şi să fim civilizaţi. Doar cunoaştem aceiaşi oameni.

Se apropie şi-mi susţine privirea cu o intenţie care mă face să mă foiesc.

— M-am gândit că viaţa ar fi mai uşoară dacă am putea să stăm în aceeaşi cameră împreună.

Cineva îl bate pe umăr înainte să apuc să-i răspund.

Când începe concursul de sortare, ne întoarcem la locurile noastre. Se pare că Felix nu are palpitaţii când se uită la oameni care sortează o grămadă de stridii după dimensiune. Privirea îmi tot alunecă spre Joy, care e pe scenă. Observ că între runde, se uită când la Felix, când la mine. Ar avea sens să fie împreună. Au un trecut împreună. Ştiu că familiile lor au fost apropiate. Sunt prieteni, nu doar cunoştinţe. Şi locuiesc în aceeaşi provincie. Se plimbă în aceleaşi cercuri. Joy face parte din comunitatea pe care Felix o iubeşte.

Zach şi Bridget o încurajează pe mama lui Joy, o blondă minionă care îi face de râs pe ceilalţi concurenţi care sortează stridiile.

— Te-ai gândit să mai dai o şansă relaţiei cu Joy? îi şoptesc.

Mă priveşte insistent, analizându-mă de parcă încearcă să citească o hartă ţinută invers. Privirea i se limpezeşte, de parcă a găsit adevărul în labirintul minţii mele. Apoi îmi şopteşte la ureche:

— Eşti geloasă, Lucy?

Pieptul îmi ia foc, iar Felix se retrage. Mă uit în ochii lui, încercând să-mi dau seama ce gândeşte, dar apoi Bridget se apleacă peste mine.

— Wolf, cred că e timpul să faci ce știi tu mai bine. Concurenții se strâng acolo.

Arată spre un grup mare din spate.

Felix îmi aruncă o ultimă privire, de parcă știe toate visurile, dubiile și pericolele care se află dincolo de pielea mea. Apoi pleacă.

CAPITOLUL 25

În prezent

Din spatele arenei răsună un cimpoi şi ne întoarcem toţi spre sunet. Muzicianul începe să înainteze lent spre scenă. Pare să aibă douăzeci şi ceva de ani, poartă o şapcă englezească şi e urmat de un grup de 40 de oameni. În spatele lui e un bărbat cu un trofeu de lemn enorm, ridicat deasupra capului, care are o stridie imensă în centru.

— Nu mi-am dat seama că vor fi atâţia participanţi, i-am spus lui Bridget.

Felix e mai în spate, cu capul în jos, astfel încât şapca îi acoperă aproape toată faţa. Ray merge lângă el şi are braţul trecut peste umărul lui.

— E un eveniment important. Concurenţii vin aici din toată ţara şi câştigătorul participă la etapa mondială din Galway, mi-a explicat Bridget.

— Deci fratele tău o să meargă în Irlanda dacă o să câştige?

— Teoretic, da. Dar n-o s-o facă. Nu te uita aşa la mine, e şi el conştient de asta. Însă aici nu e vorba de victorie. E vorba de tradiţie. De mândrie.

— Comunitate, şoptesc când Felix trece prin apropiere şi se uită spre noi.

— Te iubim, Wolf, strigă Bridget.

— Te iubim tare, tare, ca o stridie, strigă şi Zach.

Bridget şi Felix nu au timp pentru jocurile mele de cuvinte cu desfăcutul stridiilor, dar dacă am juca un joc de shot-uri pe baza glumelor spuse în seara asta, am fi beţi morţi.

„Ce molusca mea?"

„Eşti ca o stridie desfăcută alaltăieri."

„Vai, mă ruşinez ca o stridie."

Deja când Felix ajunge la scenă, are urechile de un roz aprins. Concurenţii se strâng pentru o poză de grup, iar Ray îşi scoate telefonul ca să se pozeze cu Felix. Amândoi arată spre hainele lor cu însemnul McInnis Seafood.

Trupa e dată la o parte, iar prezentatorul trece în revistă regulile. Fiecare concurent o să primească 20 de stridii şi o să aleagă 18 pe care să le desfacă cât de repede poate. După, juraţii vor evalua moluştele bivalve şi vor adăuga timp suplimentar pentru orice eroare.

— Există o penalizare de 30 de secunde pentru stridiile scoase din cochilie. E o penalizare de 30 de secunde şi dacă e sânge pe stridie.

— Nu ştiam că stridiile au sânge, i-am spus lui Bridget.

— Se referă la sângele celui care o desface, zice ea, iar eu mă strâmb.

— Tyne Valley, să înceapă competiţia!

Sunt chemaţi primii patru concurenţi, printre care se numără şi Ray. Îşi aranjează cutiile de Malpeques înainte să înceapă. În spatele fiecăruia e câte o persoană care cronometrează. Joy cronometrează o femeie care a adus o platformă mică din lemn pe care-şi pune stridiile. Doi concurenţi poartă câte o mănuşă. Ray şi-a pus un prosop împăturit pe bucata lui de masă. Nu ştiam că există atâtea metode. Felix îşi foloseşte mâinile goale şi blatul mesei.

— Sunteţi pregătiţi să cronometraţi? strigă prezentatorul.

Concurenţii se apleacă peste masă, cu mâinile ridicate deasupra capului. Cei care cronometrează încuviinţează.

— Concurenţi, sunteţi pregătiţi?

Niciunul nu-şi ridică privirea.

— Tyne Valley, eşti gata?

În arenă erup urale.

— Atunci haideţi să începem numărătoarea inversă. Trei. Doi. Unu. Desfaceţi!

Îl privesc pe Ray. Îşi pune stridiile pe prosop şi îşi afundă cuţitul în cochilie, învârte din încheietură ca s-o deschidă, apoi trece lama prin interiorul părţii de sus a cochiliei, dând-o la o parte cu o mişcare rapidă.

Mă uit după Felix. E lângă scenă, cu braţele încrucişate la piept. Lângă el e mama lui Joy.

În clipa în care Ray pune a optsprezecea stridie pe o tavă cu sare, loveşte de trei ori în masă cu mânerul cuţitului. A terminat primul.

— Două minute şi 22 de secunde pentru Ray McInnis. E un timp bun, spune prezentatorul.

Ray coboară de pe scenă şi se duce direct la Felix şi soţia lui. Dar îl îmbrăţişează mai întâi pe Felix. Cei doi râd.

— Sunt apropiaţi, nu-i aşa?

— Erau. Îmi pare rău pentru el.

— Pentru fratele tău?

— Pentru Ray, răspund Zach şi Bridget în acelaşi timp.

— Se baza pe Wolf c-o să se alăture afacerii familiei. Cred c-a fost la fel de devastat ca fratele meu din cauza despărţirii. Dumnezeule, parcă s-a întâmplat acum o veşnicie, nu-i aşa?

Încerc să-mi aduc aminte. Era octombrie, acum mulți ani, când Bridget și cu mine ne-am mutat prima oară împreună, înainte să-l întâlnesc pe Felix. Se întorsese în oraș după ce-și vizitase familia de Ziua Recunoștinței și mi-am dat seama că era supărată. Am vrut s-o înveselesc, așa că am ieșit amândouă.

Bridget se întoarce spre mine.

— Îți amintești barul la care am fost? Cel cu băuturi tiki?

— Am băut un bol uriaș de punch.

— Și mi-ai povestit de cina de Ziua Recunoștinței cu familia ta. Parcă atunci s-au certat mătușa și mama ta?

— Mama voia ca Stacy să se descalțe în casă.

— Și noi râdeam cu lacrimi pentru că mătușa ta...

— A amenințat c-o să-și umple pantoful cu sos și o să-l pună pe masă. A spus că era prea fabulos ca să nu fie apreciat. Apoi ai început să plângi dintr-odată. A fost prima oară când te-am văzut plângând.

Bridget a spus povestea printre lacrimi și sughițuri.

— Perioada aia a fost groaznică, și pentru Wolf, și pentru mine. Dar acum, că am mai crescut, îmi dau seama că probabil a fost la fel de greu și pentru Joy.

Și eu am crezut mereu asta, dar sunt surprinsă s-o aud spunând cu voce tare. Zach, care stă lângă Bridget în partea cealaltă, mă privește șocat.

— Dumnezeule!

— Joy și-a pierdut iubitul și cea mai bună prietenă. Cred c-a fost oribil. Dar poate găsiți o cale s-o luați de la început.

Bridget își înclină capul și mă studiază.

— Credeam c-o să ți se pară o idee proastă. De asta nu ți-am spus c-am reînceput să vorbim.

Bridget mi-a judecat foarte greșit reacția.

— Cred c-o să-ţi prindă bine să vă împăcaţi. Nu e prea târziu.

Oftează şi se reazemă de mine.

— Poate. Niciun tip nu merită să sacrifici o prietenie pentru el.

Mă uit la Felix, care stă lângă scenă, apoi la Zach, care mă priveşte cu subînţeles.

— Aşa e, îi spun lui Bridget.

Numele lui Felix e strigat abia la a 18-a rundă de desfăcut stridii, care e şi cea finală. Sunt puţini care termină cu timpi de un minut şi 30 de secunde, ceea ce e şi ţelul lui Felix. Până acum, cel mai rapid a fost un restaurator din Vancouver, cu un minut şi 27 de secunde.

Am emoţii când Felix urcă pe scenă. Joy stă în spatele lui, puţin spre dreapta. Ea o să-l cronometreze.

Înainte să înceapă, Felix se uită prin cutia lui cu stridii. Are mâini sigure. Nu se vede nicio urmă de emoţie. Zach şi Bridget deja ţipă şi îl susţin, dar nu cred că-i aude. După ce aranjează moluştele în rânduri organizate, îşi întoarce şapca invers.

Ceva din acel gest băieţesc şi familiar mă emoţionează. Se apleacă peste masa lui, cu mâinile ridicate deasupra capului şi cu privirea în jos.

Prezentatorul strigă:

— Sunteţi pregătiţi să cronometraţi?

Şi atunci Felix îşi ridică privirea. Mă găseşte imediat şi sunt transportată în restaurantul unde ne-am întâlnit acum cinci ani, când Felix mă privea din celălalt capăt al camerei – o străfulgerare de albastru electric sub genele negre.

— Concurenţi, sunteţi pregătiţi?

Ne privim și mă cuprinde un sentiment atât de puternic, că-mi ridic mâna la piept. Inima urlă în mine. *El. Mai mult.*

— Tyne Valley, ești gata?

Felix își lasă privirea în jos, în timp ce publicul țipă numărătoarea inversă.

Felix desface o stridie, apoi alta și alta, mai repede decât l-am văzut făcând asta vreodată. Bridget urlă cât o țin plămânii, dar apoi tace.

O aud exclamând „Dumnezeule" și știu că nu l-a văzut niciodată mișcându-se așa repede.

Îmi rup privirea de la el doar pentru o clipă, ca să mă uit la Joy. Aceasta are privirea ațintită asupra mâinilor lui Felix și e roșie în obraji. Buzele i se mișcă.

— Hai, hai, hai, îi tot repetă.

După un minut, Felix a desfăcut peste jumătate dintre stridiile lui.

Pune ultima stridie pe tava cu sare și lovește o dată cu mânerul cuțitului. Joy strigă și îi arată prezentatorului cronometrul ei.

— Felix Clark termină după un minut și 33 de secunde, spune prezentatorul, iar Felix face ochii mari.

Toți suntem în picioare și-l aplaudăm, în timp ce Felix ridică brațele deasupra capului. Se uită în sus și un zâmbet fermecător îi apare pe față. Apoi Joy sare pe el și-și înfășoară brațele și picioarele în jurul lui, ca o maimuță roșcată. Felix se învârte lent și o ține de coapse. Amândoi râd.

Inima îmi stă în loc. Și-mi șoptește: *E al meu.*

Cred că am spus asta și cu voce tare, dar nu se aude nimic din cauza zgomotului.

Joy alunecă de pe Felix, apoi îl trage jos de pe scenă. E întâmpinat de părinții ei și de alți concurenți. Felix se împiedică, șocat, iar noi ne îndreptăm spre el.

— Ai reuşit, Wolf! Ai reuşit! spune ea.

Eu stau în spate, în timp ce restul lumii îl felicită. Când e rândul meu, îl îmbrăţişez. Voiam să fie o îmbrăţişare detaşată, însă Felix mă lipeşte de el, aşa că suntem piept pe piept, şold pe şold. Mă uit la Joy peste umărul lui. Expresia ei e surprinsă.

— Hai să ne luăm ceva de băut, spune Joy şi o trage pe Bridget după ea.

Le privesc cum se îndepărtează. Două foste cele mai bune prietene, care se ţin de mână şi se strecoară prin mulţime. Apoi mă întorc spre Felix.

— Felicitări, ai fost incredibil! îi spun, în timp ce mă îndepărtez. Ar trebui să sorbi stridii din buricul unei sirene şi să faci sărituri într-o piscină plină cu şampanie.

— N-am câştigat, Lucy, răspunde el ridicând un colţ al gurii.

— Greşit. Ai stabilit cel mai bun timp al tău. Dacă nici asta nu merită sărbătorit, atunci nu ştiu ce ar merita. Haide, spun eu, arătând spre bar.

Felix dă pe gât trei doze de bere, ca pe apă, de parcă ar fi revenit din deşert. La un moment dat, văd că bruneta de mai devreme îi şopteşte ceva care îl face să râdă, apoi să dea din cap.

Zach mă surprinde când mă încrunt. Îmi urmăreşte privirea spre Felix şi spre brunetă, care acum îşi muşcă buza de jos.

— Interesant, spune el.

Când juraţii termină evaluarea, Felix are un braţ în jurul lui Zach şi altul în jurul unui tip cu care au fost la liceu. Privirea îi e pe jumătate înceţoşată, dar se îndreaptă când e anunţat top zece. Când concurentul de pe locul şase urcă pe scenă, devine evident că Felix a câştigat un loc în top cinci, asta dacă nu a obţinut penalizări foarte mari.

E anunţat locul cinci şi un chef din Vancouver urcă pe scenă.

E anunţat locul patru şi toţi îngheţăm, cu excepţia lui Felix, care se apropie de mine. Stăm unul lângă altul.

Ni se ating degetele, după care mă ia de mână. Inspir adânc. Nu suport cât de plăcut e să-i simt palma lipită de a mea. Nu suport că nu vreau ca mâna lui să mai atingă altă femeie în afară de mine. Cel mai mult nu suport că aventurile lui Felix nu m-au deranjat atât de mult cât m-a deranjat altceva – am înţeles că nu contează dacă îmi găsesc locul în lumea lui, pentru că sunt doar un invitat temporar. Locul meu nu e aici.

— Pe locul trei, cu penalităţi de 18 secunde şi un timp total de un minut şi 51 de secunde, e Felix Clark, din Insula Prinţului Edward.

Bridget începe să ţopăie, iar Zach aplaudă, însă Felix nu se mişcă.

— Haide, urcă pe scenă, îl îndemn.

Se întoarce cu faţa spre mine şi ridică mâinile noastre împreunate la nivelul buzelor. Mă priveşte intens şi-mi sărută degetele. Totul dispare. Uralele. Şocul lui Bridget. Până şi pulsul meu, care răsună ca o tobă, e redus la tăcere. Nu sunt conştientă decât de degetele mele sub buzele lui Felix. Totul durează doar o fracţiune de secundă, după care Felix pleacă.

Bridget mă priveşte şocată. Gestul fratelui ei a fost mai intim decât dacă m-ar fi pupat repede pe gură.

— Ce a fost asta? mă întreabă.

Habar n-am. Mă uit la Felix, care se îndreaptă spre scenă ca să-şi ia trofeul.

— Cred c-a băut prea mult.

Felix pluteşte pe un nor în următoarea oră. Din când în când, privirile ni se intersectează prin marea de oameni şi se uită la mine la fel de deschis precum

zâmbește. Gropița i se vede permanent. Fericirea lui fără limite e ameţitoare. Toţi din jurul său se desfată în căldura lui.

Când petrecerea se liniştește, Felix se urcă pe bancheta din spate a camionetei, iar Bridget se urcă în faţă. Ea şi Zach au o dezbatere aprinsă despre un joc de Trivial Pursuit care a avut loc în adolescenţă. Cred că Bridge a uitat de răul meu de maşină.

În întunericul banchetei din spate, simt privirea lui Felix aţintită asupra mea. Când mă uit la el, se întinde şi mă ia de mână. Îşi lasă capul pe spate şi adoarme imediat. Mă uit la mâinile noastre unite. Ar fi foarte uşor să mă las cuprinsă de sentimentul provocat de acest gest, să mă obişnuiesc cu el, să-i duc dorul când o să dispară. Dar după vara trecută, ştiu cum e să simt căldura atenţiei lui şi apoi să trăiesc fără ea. Fiecare parte pe care Felix mi-o oferă, fiecare bucată pe care îmi dau voie s-o savurez, e un alt lucru la care va trebui să renunţ. Chiar dacă Felix n-ar fi fratele lui Bridget, nu fac parte din lumea lui, iar asta n-o să se schimbe niciodată.

Aşa că-mi retrag mâna şi ignor protestele inimii mele.

El. Mai mult.

—

Dimineaţa următoare, mă trezesc prima. Zach se ridică cu greu de pe canapea când se face cafeaua. Felix e întins pe canapeaua extensibilă, îmbrăcat cu hainele de aseară.

Ieri, timp de câteva ore, am avut o pauză de la stresul constant al muncii. Abia dacă mi-am verificat e-mailul. Dar acum îmi vine să-mi scot ochii, din cauza gestului derutant al lui Felix, când mi-a pupat mâna, şi din cauza nunţii lui Bridget, care se apropie.

— Mulţumesc. Cred, spune Zach când îi dau o cană. Pari nervoasă, Lucy.

— Sunt doar obosită.

— Cum să nu. Expresia ta încruntată n-are nimic de-a face cu Courtney?

— Courtney?

— Femeia pe care ai înjunghiat-o aseară din priviri. Brunetă. Drăguță.

Mă pregătesc să-i spun lui Zach că nu știu despre ce vorbește, dar mă răzgândesc. M-am trezit morocănoasă și n-am de gând să schimb asta.

— Cu câte femei s-a culcat în ultimul an?

Zach mă privește surprins.

— Adică în ultimul an, cât tu și Wolf nu ați fost într-o relație?

Bine punctat. Scrâșnesc din dinți.

— Da.

— Asta nu e o informație pe care s-o împărtășesc. Dar nu e călugăr, Lucy. A mai ieșit cu tipe, a căutat pe cineva alături de care ar putea să construiască un viitor.

Simt un nod în gât. Nu știu ce voiam să aud, dar clar nu asta.

Privirea lui Zach se îmblânzește.

— Vrei să vorbești despre asta? Dacă vrei să-mi spui ceva, să știi că n-o să-i zic. Sunt un maestru când vine vorba de păstrat secrete.

— Nu, dar mulțumesc.

Zach e un om bun, dar dac-aș avea ceva de mărturisit, Bridget e persoana cu care ar trebui să vorbesc.

Zach ridică din umăr. Exact ca un Clark.

— Cum vrei. Vă purtați ca niște idioți de câțiva ani. Cine sunt eu ca să te opresc?

— Din nou, îți mulțumesc.

Bridget coboară în bucătărie și ne spune să ne îmbrăcăm pentru călătoria la North Cape.

— Bee, ce ai? mă întreabă, după ce a intrat în camera cu televizorul ca să-l trezească pe Felix.

E veselă, autoritară și zâmbitoare, iar schimbările ei de stare încep să mă afecteze. Nu știu ce se întâmplă și, în ciuda spuselor ei, nu sunt sigură c-o să se căsătorească în cinci zile. Iar eu mă pregătesc să cheltui mii de dolari pe florile ei.

Ies afară, ca s-o sun pe Farah. Va trebui să se ocupe de licitația de mâine. I-am trimis lista mea cu comanda, inclusiv ce-mi trebuie pentru nunta lui Bridget. Nu suport să deleg sarcini așa importante, dar nu am de ales. Nu pot să mă întorc în Toronto fără să lămuresc lucrurile și să-i spun lui Bridget de Felix.

Farah răspunde cu eternul:

— Sper că e important.

— Știu c-am spus că azi o să urc în avion, dar...

— O să fugi cu fratele lui Bridget și n-o să te mai întorci niciodată?

După ce mătușa mea l-a întâlnit pe Felix acum doi ani, i-a descris lui Farah în detaliu cât de frumos era: „Interesant. Lucy n-a menționat niciodată că e sexy."

— Nu e vorba de asta.

— Nu pari să te fi relaxat, spune Farah. Vorbești ca un șobolan din canalizare.

— Nu știu ce înseamnă asta, dar m-am culcat târziu. Sunt obosită.

— Știi că ești o bombă cu ceas când nu dormi destul.

— Cum e Sylvia? Mi-e dor de ea.

Cel mai bun mod de a schimba subiectul e s-o întreb pe Farah de câinele ei.

— E o zeiță, spune Farah, apoi o pune pe Sylvia la telefon, ca s-o salut.

După ce închid, o sun pe Lillian. I-am scris deja să-i spun că trebuie să reprogramăm din nou, dar vreau să iau pulsul situației.

— Îmi pare rău, spun eu, și îngheț când văd un raton care traversează gazonul și intră într-un tufiș. Probabil că începi să te întrebi dacă sunt de încredere, dar îți promit că sunt.

— E-n regulă, Lucy. Înțeleg, deși aud în vocea ei că nu e chiar așa. Toți avem vieți personale.

I-am descris călătoria mea subită ca fiind „o problemă personală urgentă".

— M-aș întoarce în Toronto chiar acum dacă aș putea. Ăsta e ultimul loc unde vreau să fiu.

— Mai bine anunță-mă când te întorci și putem să ne facem planuri atunci, ce zici?

— Sigur.

Am o strângere de inimă. Când am întâlnit-o pe Lillian, era așa entuziasmată c-o să lucrăm împreună, dar simt că are din ce în ce mai puțină încredere în mine.

— Lillian, chiar îmi pare rău. După ce o să mă întorc, o să ai toată atenția mea. Munca e singura mea prioritate.

Însă adevărul afirmației mele mă face să simt un gol.

— Perfect. Vorbim în curând.

Închid și mă întorc. Sunt surprinsă când îl văd pe Felix în ușă. Poartă blugi albaștri. Un tricou alb. E ciufulit. Proaspăt ras. Unde i-a fost mintea, de m-a sărutat așa pe degete aseară? M-a ținut de mână. Nu cred că încerca să mă deruteze în mod voit, dar așa s-a întâmplat. Sunt furioasă pe mine, dar și pe el.

— Bună dimineața, spune el.

— Bună.

Mă uit undeva peste umărul lui.

— Eşti bine? Mahmură?

— Sunt bine.

— Nu pari prea bine. Cred că n-ai dormit bine. Îmi dau seama că eşti obosită după expresia de pe faţa ta.

— De ce are toată lumea o problemă cu faţa mea în dimineaţa asta?

— Lucy, ce s-a întâmplat?

În momentul ăla îi susţin privirea. Ce bărbat periculos şi superb.

— Nimic.

— Ei, haide, te deranjează ceva. Vrei să vorbeşti despre asta? Pot să te ajut.

— Nu, chiar nu poţi.

CAPITOLUL 26

Vara, cu un an în urmă

Viaţa mea s-a destrămat pe parcursul a trei evenimente. Am ajuns la In Bloom într-o dimineaţă şi vitrina principală era spartă. Florăria fusese devastată. Flori împrăştiate în răcitor, apă peste tot. Raftul cu vazele fusese dărâmat. Pe jos erau cioburi şi bucăţi de porţelan. Biroul meu fusese distrus. Am plâns când am văzut pe jos paharele de vin din cristal ale mătuşii mele, sparte. Poliţia a suspectat că fusese un act de vandalism comis de nişte copii, dar mie mi s-a părut un atac personal. O violare a locului căruia îmi dedicasem viaţa.

Dimineaţa următoare, Carter s-a despărţit de mine. A spus că nu i-am arătat nici jumătate din devotamentul pe care l-am demonstrat faţă de magazin.

— Ştiu că nu mă iubeşti la fel de mult pe cât îţi iubeşti afacerea, dar mă *placi* măcar?

Cuvintele lui m-au durut. Nu m-a durut faptul că s-a despărţit de mine, ci motivul pentru care a făcut-o.

Nu-l iubeam pe Carter. Nu aveam nevoie de el. Şi-l tratasem ca pe un şezlong – un loc moale unde să mă aşez, o parte din decorul vieţii mele. Putea fi înlocuit. Eu nu observasem asta, dar el da.

Trei zile mai târziu, am primit un telefon de la mătușa mea. Era deja în spital. Cancerul avansase repede.

– Cel puțin o să mor cât sunt încă tânără și frumoasă.

În timp ce-mi spunea asta, o dădeam cu ruj cu o pensulă subțire, așa cum mă învățase. I-am dat apoi cu mult blush pe obraji. Pielea îi devenise gri. Farah mi-a ținut locul la florărie și am petrecut orele de vizită lângă patul mătușii mele, ținând o doză cu bere de ghimbir în timp ce ea bea cu paiul. Era prea slăbită ca să se ridice și să bea singură.

La o săptămână după ce Stacy a fost internată, am fost surprinsă când am auzit râsetul mamei mele și al mătușii răsunând din salonul ei. De puține ori au râs împreună. Am stat dincolo de ușă și am ascultat-o pe Stacy povestindu-i mamei despre ultimul bărbat cu care a ieșit. Cum stătea lângă frigider și punea sos sriracha și hoisin în lingură. Asta era gustarea lui de la miezul nopții. Dimineața, Stacy găsea pete portocalii și maro peste tot pe podea, „ca arta abstractă de proastă calitate".

– Dar era bun la pat.

Am auzit-o pe mama oftând.

– Pare distractiv. Te-ai distrat așa de mult.

– Da.

Am auzit un foșnet de cearșafuri, apoi mătușa mea a zis încet:

– Nu plânge, Cheryl. Eu sunt cea care moare.

A urmat o tăcere lungă.

– Știi, ai avut dreptate, a zis mama.

– Știu.

Am auzit un scârțâit de scaun pe podea și am tras cu ochiul. Mama se aplecase peste patul lui Stacy și-și îmbrățișa sora. Mătușa mea avea lacrimi pe obraji.

— Tot cred că n-ar fi trebuit să-mi spui cu o zi înainte de nuntă, a spus mama, pe un ton înfundat.

Nu știam la ce se referea.

— Recunosc că momentul ales nu a fost prea inspirat.

Stacy m-a văzut în ușă și mi-a aruncat un zâmbet trist.

— Ar fi trebuit să-ți spun ceva mai demult.

Peste patru săptămâni, a murit.

Mi-a lăsat un bilet. Nu era scris de ea, probabil o ajutase una dintre asistente.

Te-am iubit ca și cum erai a mea.

Bridget a resimțit moartea lui Stacy de parcă erau rude. Și-a procesat suferința ajutându-mi părinții cu aranjamentele de înmormântare. Nu știu când a vorbit cu Felix. Poate când Stacy era în spital și se ofilea sub ochii noștri. Sau după înmormântare, când m-a găsit plângând pe podeaua dușului. Și nu știu când și-a eliberat Felix una dintre căsuțe pentru mine. Din ce-mi spusese Bridget, totul era rezervat. Dar Ken și Christine renovau Summer Wind după furtună. Nu erau pregătiți pentru oaspeți.

— O să te trimit pe insulă. Aș vrea să pot veni cu tine, dar n-am cum să plec de la muncă. Wolf și cu mine am organizat tot. Nu trebuie să faci nimic, decât să ajungi acolo. Ai nevoie de aer proaspăt, Bee. Ai nevoie de timp ca să-ți revii, mi-a zis Bridget printre lacrimi.

Nu-l văzusem pe Felix de la vizita lui din Toronto de toamna trecută, dar în fiecare lună, primeam la florărie un plic galben cu semințe. Aveam deja zece pachete. Cârciumărese, gura-leului și margarete. Și în fiecare lună, îi trimiteam câte o carte. Una de self-help despre cum să devii magnat de hoteluri, ca glumă. O carte pentru copii cu ilustrații, numită *Felix after the rain*, care s-a dovedit

a fi mai emoționantă decât anticipasem. M-am întrebat ce părere avea iubita lui, Chloe, despre cărți. Nu știam sigur ce însemna schimbul ăsta sau cum să-l explic. Cărțile și semințele păreau să fie limbajul nostru secret. Ceva al nostru. Nu știam cum se încadra în regulile stabilite. Poate că nu mai aveam nevoie de ele.

Felix mă aștepta la terminal. Între noi era o mulțime de oameni, dar am văzut cele mai minunate pete de albastru printre umerii străinilor. M-a strâns în brațe și m-a legănat, ca un vas pe ape liniștite, după care mi-a șoptit:

— Îmi pare așa rău.

Drumul de la Charlottetown până la Salt Cottages a părut să dureze o eternitate. În realitate însă, Felix și cu mine am mers cam o oră, dar pe măsură ce marea dispărea și pădurile deveneau mai dese, aveam impresia că ne îndreptam spre capătul lumii. I-am spus lui Bridget că pot să-mi închiriez o mașină și să conduc până acolo, dar a zis că Felix a insistat să vină să mă ia. Acum mă bucuram c-o făcuse.

Nu era ca drumul spre Summer Wind, unde peisajul era presărat cu hambare, biserici și vite, iar străzile erau pline de viață. Un camion cu cartofi aici, un tractor acolo, un remorcher care trage o barcă. Nu mai vedeam clar de la cât plânsesem în avion. Totul părea distorsionat.

Abia am vorbit, dar eram conștientă de privirea îngrijorată a lui Felix.

— De ce nu te culci puțin? m-a întrebat.

Mi-am lipit fruntea de fereastra rece.

Am încercat să adorm, dar stomacul nu-mi dădea pace. Nu mâncasem în ziua aia. Nu-mi aminteam dacă mâncasem ziua anterioară. Cu cât mergeam mai spre est, cu cât înaintam în comitatul Kings, cu atât mă simțeam mai rău. Mi s-a făcut așa de greață, c-a trebuit să-l rog pe Felix să oprească mașina. Cu o mână mi-a ținut coditele,

iar cu cealaltă m-a mângâiat pe spate, în timp ce șoptea „Bravo" și eu vomitam într-un tufiș de pe marginea drumului.

Deja când am trecut pe lângă semnul pentru Salt Cottages mă simțeam mai bine.

— Am ajuns, Lucy.

M-am îndreptat când a intrat pe o alee lungă. În depărtare se vedeau patru case identice, una lângă alta. Aflate la distanță de țărmul oceanului, fiecare avea acoperiș de metal negru și laturile erau din lemn, vopsite cu alb. Spre fiecare ușă duceau alei din pietriș și pietre decorative pe care știam că le pusese chiar Felix, iar lângă intrări erau ghivece negre cu ferigi. Felix a parcat lângă căsuța aflată în stânga și am ieșit din mașină.

Mi-a adus valiza înăuntru și a spus c-o să mă lase să mă odihnesc, dar am dat din cap. Știam cât de importante erau căsuțele pentru Felix.

— Nu vrei să-mi faci un tur?

În timp ce m-a condus prin casă, m-a cuprins un sentiment ciudat. Ferestrele aveau vedere spre verandă, câmpuri și ocean. În bucătărie erau niște blaturi superbe din lemn și electrocasnice de calitate superioară. În duș era faianță turcoaz, o nuanță asemănătoare ochilor lui Felix. Erau trei dormitoare decorate cu alb și nuanța spumei mării. Nu erau imense, dar destul de spațioase cât să fie confortabile.

Felix mi-a arătat toate detaliile de care era mulțumit, precum capul elegant al dușului, întrerupătoarele care diminuau lumina, felul în care ferestrele erau aranjate pentru priveliști optime și intimitate, faianța pe care o instalase în bucătărie.

Mă minunam la tot ce-mi arăta. Pentru moment, îmi trecuseră suferința și răul de mașină. Știam cât de priceput era Ken și că-l învățase pe Felix cum să folosească

fierăstrăul şi să pună parchet, precum şi importanţa preciziei. Bridget îmi spusese cât de multe făcuse Felix de unul singur, dar m-a dat pe spate când am văzut de ce era capabil. Era atât de talentat.

Felix mi-a arătat masa în mijlocul căreia se afla un coş. Înăuntru era o pungă cu chipsuri Covered Bridge, caramele din cartofi, o hartă cu insula, ca aceea pe care o aveam acasă, două sticle de cidru Red Island şi un carneţel mic, legat cu aţă albastră. Pe coperta maro scria *Ghidul unui localnic pentru PEI*. L-am răsfoit şi am scanat sugestiile de restaurante, localuri cu homari, magazine, cafenele, gelaterii, activităţi pentru copii, plaje, bere făcută în zonă, precum şi brânză şi săpun. Fiecare includea câteva fraze care explicau de ce locul respectiv era special. Se pricepea la scris. Am dat prima pagină şi am citit paragraful care-l întâmpina pe cititor pe insulă şi în locurile preferate ale lui Felix. Toate erau recomandări pe care le strânsese în cei 27 de ani în care locuise pe insulă.

M-am uitat la el.

— Ţi-am spus, a zis el, arogant.

— Tot nu cred că nu încercai să agăţi zeci de turiste pe sezon.

— Doar una sau două.

Ca şi la Summer Wind, căsuţa avea o uşă glisantă care dădea spre verandă. Am stat în faţa ei, unul lângă celălalt, admirând priveliştea. Cerul era indecis azi, schimbându-se în doar câteva minute. Nori, ploaie, soare, un curcubeu în depărtare, oceanul care strălucea argintiu.

— Aş vrea să mă mai ocup de exterior. Să adaug o vatră şi nişte grădini. O să fie mult de muncă, dar nu mă deranjează. De Crăciun o să arate ireal. O să punem lumini peste tot. Mă gândeam să construiesc un patinoar acolo, mi-a zis, arătând spre câmp. O să chemăm din nou fotograful. Vreau ca afacerea noastră să meargă şi iarna. Ce părere ai?

M-am uitat la Felix, care analiza câmpul ce se întindea în fața noastră. Era așa de mândru și de frumos. Atât de isteț, talentat și sigur pe el. În cei patru ani de când ne știam, se transformase într-un bărbat. Era aici, în viața pe care și-o construise, mai solid decât înainte. Se dezvoltase în persoana care fusese menit să devină. Nu mai era puștiul posac de 23 de ani care încerca să-și revină după despărțirea de Joy. Nu mai era tipul care flirta și mă tachina.

— Îmi pare rău, tu nu te simți bine și eu te plictisesc, a spus el, în timp ce i s-au înroșit urechile.

— Nu.

Mi-am pus mâna pe brațul lui, ignorând cât de fierbinte îi era pielea. Era ca un șemineu personal.

— Îmi pare rău. Vreau să aud totul. A trecut mult timp. Doar că nu prea pot să port o conversație acum. N-am prea dormit. Și nici mâncat, ceea ce a intensificat răul de mașină. Mă simt de parcă m-a lovit un camion.

— Ce zici să-ți pregătesc ceva? Am făcut cumpărături de dimineață, așa că frigiderul e plin. Poate vrei un sendviș? Am luat untul care-ți place.

— Mulțumesc, dar e-n regulă. Ai făcut deja atâtea pentru mine.

Felix m-a studiat, cu capul înclinat într-o parte, și am încercat să zâmbesc.

— Hai să facem ceva înainte să mă întorc în Toronto. O să te scot la cină drept mulțumire.

Chloe putea să stea fără el o noapte.

— Poate la The Inn at Bay Fortune? Mereu am vrut să merg acolo.

Felix a devenit serios.

— Dacă vrei, pot să stau să-ți țin companie.

— Felix, nu trebuie să faci pe bona cu mine. Nu vreau să te deranjez mai mult decât am făcut-o deja.

— Lucy, nu m-ai deranjat.

Am început să simt înţepături în ochi. Eram prea vulnerabilă pentru genul ăsta de bunătate.

— Mulţumesc, i-am şoptit.

— În plus, sora mea m-a ameninţat c-o să mă bată dacă n-o să am grijă de tine.

Am râs şi mi-am şters lacrimile. Nu-mi venea să cred că plângeam în faţa lui Felix. Când am petrecut timp în Toronto, am pus bazele unei prietenii, dar nu ajunseserăm în stadiul în care să ne alinăm în momente de criză.

— Scuze, sunt foarte emotivă acum. Nu e foarte distractiv să fii în preajma mea. Tu fă ce ai de făcut şi o să-ţi scriu când o să fiu într-o formă mai bună.

Bridget îmi trecuse în telefon numărul lui Felix.

După ce l-am mai asigurat o dată că eram bine, m-a lăsat singură. M-am uitat la mare şi am ascultat cum motorul maşinii lui s-a trezit la viaţă, iar apoi s-a îndepărtat. După asta, m-am prăbuşit pe canapea şi am plâns în pernă.

După ce mi s-au uscat lacrimile, m-am uitat în jur. Casa era goală. Mă simţeam singură. M-am gândit să-i scriu lui Felix, să-l întreb dacă ar putea să petreacă seara cu mine. Însă n-aveam curajul să-i cer asta. Avea iubită şi, dac-aş fi fost în locul ei, n-aş fi fost deloc încântată de situaţie.

Am inspectat bucătăria. Pe masă era o pungă de cafea, de la un magazin bun din Charlottetown. În frigider era o sticlă de vinho verde. Mai aveam şi ouă, brânză cheddar din Avonlea, legume de toate culorile, o pâine proaspătă din secară, o cutie cu batoanele mele preferate şi un pachet roz de la Cows Creamery, cu unt din smântână fermentată. Nu ştiam dacă Bridget îi trimisese lui Felix o listă de cumpărături sau dacă reţinuse chiar el

ce-mi plăcea să mănânc, așa cum și eu reținusem ce-i plăcea să citească. La cină am mâncat o felie de pâine cu unt, deasupra chiuvetei.

Am fost surprinsă să-l văd pe Felix la ușă dimineața următoare. Încă purtam hainele de ieri și nu mă uitasem în oglindă, dar simțeam că aveam ochii umflați. În gură aveam gust de metal. Nu mă spălasem pe păr de câteva zile. Când stăteam în Summer Wind, primul lucru pe care-l făceam dimineața era să mă fardez, pentru ca Felix să nu mă vadă nemachiată. Însă de data asta nu m-am sinchisit să-mi iau mai mult decât balsamul de buze și n-aveam destulă energie cât să-mi pese.

Dar am observat lucruri la Felix pe care nu le observasem ieri. Blugii erau noi și aveau o nuanță intensă de indigo. Adidașii erau din piele, noi și ei. Purta un tricou cu decolteu în V, diferit de tricourile lui obișnuite, dintr-un bumbac mai gros. Își făcuse ceva la păr ca să-și cumințească buclele.

Făcea propria lui inspecție, apoi s-a încruntat.

— Lucy, ce zici să faci un duș? În timpul ăsta o să pregătesc micul-dejun.

Nu m-am sinchisit să-i spun să plece. Aveam senzația că oricum nu m-ar fi ascultat. Încă nu mă obișnuisem să locuiesc singură și îmi plăcea să am pe cineva prin preajmă. Îmi plăcea să-l am pe Felix prin preajmă.

A stat toată ziua cu mine. Am mâncat sendvișuri din secară prăjită cu ou prăjit și brânză cheddar și ne-am uitat la *The Great British Baking Show*, emisiunea mea preferată. După-amiază târziu ne-am plimbat pe țărm. Briza m-a ajutat să-mi revin puțin, precum și senzația nisipului sub tălpi și sunetul valurilor, dar am obosit repede. Am adormit cu capul în poala lui Felix, undeva între partea tehnică (baghetele) și creațiile impresionante (sculpturile 3D din pâine). M-am trezit în întuneric, cu obrazul pe coapsa lui, învelită într-o pătură. Felix m-a

trimis în pat. În dimineaţa următoare l-am găsit dormind în dormitorul de lângă al meu.

M-am simţit vinovată că l-am monopolizat pe Felix şi după ce mi-a pregătit micul-dejun pentru a doua zi consecutiv, i-am spus că eram bine. Ba chiar i-am promis asta. Îmi plăcea compania lui, ştiam c-o să-i duc dorul când pleca, dar i-am zis că îmi reveneam.

Şi aşa şi era. Am citit pe verandă, m-am plimbat pe plajă şi prin pădure, uneori plângând, alteori zâmbind soarelui. Erau atâtea păsări prin copaci – codroşi, pitulici, vireo. M-am obişnuit cu cântecul lor, mă făceau să nu mă mai simt atât de singură. Am cules braţe pline de flori sălbatice şi am umplut căsuţa cu genul de aranjamente nestructurate pe care mătuşa mea le-ar fi numit cu drag „comune". Am simţit-o alături de mine cât lucram. Şi cu fiecare zi care trecea, apăsarea din piept mai dispărea puţin. Dar ştiam că va fi greu să mă întorc în oraş. Că mă voi simţi mai singură ca oricând.

Eu: Nu știu sigur dacă vreau să mă întorc acasă.

Bridget: Înseamnă că Wolf te tratează bine.

Eu: Da. Dar nu suport ideea că o să mă întorc în apartamentul meu gol. Tu n-o să fii acolo. Stacy n-o să fie acolo.

Bridget: Mereu o să fiu alături de tine.

Dacă aş fi putut sta pe insulă pentru totdeauna, cred c-aş fi făcut-o. Viaţa era mai simplă acolo. Respiram mai bine. Dormeam mai bine. Am luat-o mai uşor, aşa cum n-aş fi putut s-o fac niciodată în oraş.

În următoarele zile, l-am văzut pe Felix pe la căsuţe, grădinărind, verificând cum se simţeau oaspeţii, tăind iarbă la bustul gol, pielea lui bronzată fiind presărată cu broboane de transpiraţie. A jucat fotbal cu copiii de la

căsuța vecină, făcându-mi cu mâna din iarbă. M-a vizitat în fiecare zi, ca să se asigure că eram bine. Într-o seară, a venit cu o cutie de stridii și un cuțit și le-am mâncat pe verandă cu vinho verde.

Felix mi-a spus că el și Zach căutau încă o proprietate. Felix prefera pe coasta de est, Zach voia în nord. Voia să-mi afle părerea. M-a întrebat de florărie, despre florile mele preferate și de Farah, pe care ar fi vrut s-o cunoască când venise în Toronto. Nu cunoștea nicio poetă care să fie și decorator floral.

Uneori ni se întâlneau privirile și ieșeau scântei. Îmi aminteam când îmi spusese „Vreau să-mi spui Felix" în urmă cu trei ani. Dar apoi unul dintre noi își muta privirea și scânteia era trecută cu vederea. Am observat însă că Felix n-a pomenit nici măcar o dată de iubita lui. Iar eu nu l-am întrebat.

În penultima mea zi acolo, a venit cu Mustangul.

Avea un zâmbet larg pe față, ca și mine. Felix iubea mașina aia, iar eu îi adoram gropița din obraz.

— Ce e asta?

— Mergem la o plimbare. M-am gândit c-o să-ți placă s-o facem cu stil.

Mi-a dat cheile.

— Nu pot. Sunt o cauză pierdută. Bridget a încercat să mă învețe cum să conduc o mașină cu cutie manuală.

— O să-ți arăt eu, a zâmbit el.

— Ha. Dar vorbesc serios. Părinții mei n-au vrut să-mi iau carnetul, erau convinși c-o să le distrug mașina. S-au oferit să-mi dubleze alocația dacă acceptam să amân testul.

Când mătușa mea a aflat asta, s-a certat rău de tot cu mama. Într-un final, Stacy a condus din Toronto în St. Catharines ca să-mi dea chiar ea lecții de șofat.

Privirea lui Felix a devenit dură.

— Asta e oribil. Oricine transformă plantele în piese de artă poate să conducă o maşină manuală.

Zece minute mai târziu, bâjbâiam pe alee, iar Felix mă învăţa cum să folosesc ambreiajul şi schimbătorul de viteze. Am tresărit la fiecare mişcare a maşinii. Eram îngrozită c-o s-o stric. Până când mi-a ieşit. Conduceam la ţară, iar câmpurile şi fermele treceau pe lângă mine.

— Poate ar trebui să-mi iau un câine, am spus zâmbind.

— Poftim? m-a întrebat Felix şocat.

— Mereu am vrut unul când eram mică, dar părinţii nu mi-au dat voie.

Aşa că am legat o coardă de sărit de gâtul câinelui meu de jucărie şi l-am târât prin casă. Am mângâiat-o pe burtică, am hrănit-o cu mâncare invizibilă şi i-am băgat botul într-un castron cu apă.

— Au spus că nu eram destul de responsabilă, dar tot ei au zis să nu-mi iau carnetul de şofer şi uită-te la mine acum.

— Vrei să mergem să căutăm un magazin de animale? Îţi cumpăr un câine în momentul ăsta, Lucy.

Am râs.

— Nu cred că am loc în valiză.

— Eu am învăţat să conduc înainte să fie legal. L-am convins pe tata să-mi arate. Ne-am tot plimbat pe alee. La paisprezece ani, ştiam să fac o parcare laterală.

— De ce te grăbeai?

— Mi s-a părut că arăta distractiv, dar în acelaşi timp, voiam să pot să invit o fată la întâlnire după ce-mi luam carnetul, fără să ne aducă părinţii noştri. Aveam multe idei despre sexul pe bancheta din spate.

— Sunt convinsă. Şi s-au materializat?

Felix era cu Joy când şi-a luat carnetul.

— Poate, de câteva ori, a zâmbit el.

— Hmmm, am zis eu, deşi a părut un mormăit.

Am mers la farul Point Prim, cel mai vechi de pe insulă. Dintre multele faruri pe care le vizitasem de-a lungul anilor, am decis că ăsta era preferatul meu. Înalt, rotund şi vopsit într-un alb strălucitor. Point Prim era unul dintre cele mai minunate locuri: o peninsulă cu terenuri agricole superbe care se înălţa din ocean.

— Aş putea să locuiesc aici, i-am spus lui Felix.

Luam prânzul într-un restaurant aflat pe marginea unui ţărm stâncos, lângă far.

S-a lăsat pe scaun, privindu-mă într-un fel care m-a emoţionat.

— Ai putea, ţi se potriveşte insula.

— Pe Chloe nu o deranjează că petreci atâta timp cu mine? l-am întrebat când mergeam la plajă ziua următoare.

De data asta am luat camioneta.

— Nu. Eu şi Chloe ne-am despărţit, a spus el, uitându-se la mine.

— Ce? Când? Bridget nu mi-a spus nimic.

— N-a trecut mult timp. Voia să se mute înapoi în Ottawa şi eu nu voiam să mă mut cu ea. Niciunul dintre noi nu voia o relaţie la distanţă. A zis că oricum, nici când locuiam sub acelaşi acoperiş n-am lăsat-o să se apropie prea mult. Poate chiar aşa şi e.

— Îmi pare rău. Credeam că merge bine. Nu ştiam.

— E-n regulă. Aveai multe pe cap. Sunt sigur că de asta nu ţi-a zis Bridget nimic.

— Probabil. Carter mi-a dat papucii luna trecută.

— Am auzit. Păcat.

Felix mi-a povestit cât de mult îi plăcea coasta de est a insulei. A spus că era mai liniştită decât ţărmul de nord, mai sălbatică şi plajele erau superbe. Pe Souris

puteai să cauți sticlă de mare, iar Bothwell era una dintre preferatele lui. Noi am mers însă la Basin Head, unde aveai cabine ca să te schimbi și o cantină în clădirile mici din lemn de lângă țărm.

Nisipul era de un alb șters și se întindea cât vedeam cu ochii spre nord, împreună cu iarba dunelor și pinii subțiratici. Spre sud era o stâncă roșie încoronată cu vegetație. Ne-am descălțat și ne-am plimbat pe țărm, unde era mai liniște și auzeam nisipul zdrobindu-se sub tălpile noastre.

— Se numesc nisipurile cântătoare.

Mi-am frecat picioarele de nisip, încercând să creez o melodie. Dar a rezultat mai degrabă un sunet pe care l-ar scoate o focă afonă.

Am întins o pătură și am mâncat picnicul nostru format din baghetă, brânză cheddar, măsline și cidru Red Island. Am căutat o bucată de sticlă de mare prin grămezile de alge ajunse pe țărm, dar, ca întotdeauna, n-am găsit niciuna.

— Încep să cred că sticla de mare e de fapt o farsă pe care le-o fac cei de pe insulă turiștilor.

Felix a zâmbit.

— Cât pe ce să uit.

A băgat mâna în buzunar și a scos o piatră de un alb lăptos, care arăta ca o bucată mică de cuarț.

— Asta e pentru tine. Am văzut-o dimineața trecută. Cred că ai noroc, pentru că n-am mai găsit una de foarte mult timp.

Mi-a pus bucata de sticlă de mare în palmă.

— Cele albe nu sunt așa de rare ca alte culori. Alea portocalii, roșii și albastre sunt însă greu de găsit.

Am studiat comoara și apoi l-am privit. Între noi era din nou un fior electric. Se întâmpla ceva, dar nu știam sigur ce anume. Știam cum flirta Felix și nu o făcea așa. Acum era tandru. Dulce.

I-am mulțumit, am zâmbit emoționată, apoi am râs și mi-am scos crema de protecție solară.

— O să te dau eu pe spate. Rochia ta e destul de decupată, mi-a zis.

— Sigur, am spus cu voce răgușită. Mulțumesc.

M-am întors și Felix mi-a dat coada împletită peste umăr. Și-a plimbat palmele peste spatele meu și am închis ochii. Era nedrept cât de plăcută era atingerea lui și cum îmi direcționa sângele de la cap direct între coapse. Dar trebuia să ignor efectul pe care-l avea corpul lui asupra corpului meu. Nu voiam să stric ce era între noi. Prietenia asta timidă care a început când a venit în Toronto și a crescut cu fiecare carte pe care i-am trimis-o și fiecare pachet de semințe primit.

Am petrecut ore întregi întinși pe burtă, relaxându-ne, eu citind reviste și el *Preaiubita*.

După-amiază, s-a ridicat, și-a dat jos cămașa și mi-a întins mâna. Nu-mi luasem costum de baie, dar era destul de cald cât să-mi ridic rochia și să intru în apă până la genunchi, cât Felix a înotat. Plaja era aglomerată, dar când a ieșit din ocean, am uitat că mai era lume în jurul nostru. A străbătut valurile, în timp ce apa i se prelingea pe piept și pantalonii portocalii de înot i se lipeau de coapsele tari. Prietenia asta ar fi fost mai simplă dacă el n-ar fi arătat așa. M-am uitat la Felix în timp ce se îndrepta spre mine și rochia îmi aluneca din mână. S-a uitat la materialul lila care se învârtea în jurul meu, apoi la mine. A zâmbit și mai larg când a văzut roșeața care mi se întindea pe piept.

Ne-am uscat, ne-am băut cidrul, apoi Felix m-a întrebat de mătușa mea. I-am povestit de grădina lui Stacy, care fusese locul meu fericit când eram mică. I-am spus că fusese singura persoană din familia mea care mă înțelesese. I-am spus cât de dor îi era lui Bridget de insulă când am întâlnit-o și cum Stacy a inclus-o în mica noastră familie. I-am povestit de filmele vechi. Pastele de la

restaurantul din apropiere. Discursurile când eram abţinguite despre cum să-ţi trăieşti viaţa din plin. Ieşirile la teatru.

Mi-am şters lacrimile cu tivul umed al rochiei, iar Felix şi-a pus braţul în jurul meu. Am stat aşa, unul lângă altul, privind un vas din depărtare, iar într-un final, mi-am pus capul pe umărul lui.

Ne uitam la un câine Mare Danez care încerca să prindă valuri, când Felix m-a întrebat cu blândeţe:

— Ce s-a întâmplat cu Carter?

Am oftat zgomotos.

— Credeam că lucrurile merg bine, dar mi-a spus că nu m-a văzut niciodată atât de emotivă în privinţa lui cum m-a văzut în legătură cu spargerea magazinului.

Apoi am ezitat. Nu ştiam dacă să-i spun lui Felix şi următoarea parte. Nu voiam să mă desconsidere.

— A spus că am fost o iubită nasoală.

— Ce nemernic.

— Ştiu, dar într-un fel, avea dreptate. Chiar mi-a păsat mai mult de afacere decât de el.

— Bineînţeles. Doar e o parte din tine. Ar fi trebuit să-şi dea seama cât de norocos era.

M-am îndreptat, ca să-l privesc. Eram aşa de aproape, că puteam să-i număr firele genelor. Felix mi-a dat coada împletită pe spate.

— Nu era tipul potrivit pentru tine.

M-a mângâiat uşor pe spate. Atingerea lui, felul în care mă privea, dorinţa lui evidentă m-au lăsat fără aer.

— Uneori mă întreb dacă nu cumva nu vreau să găsesc tipul potrivit, de fapt, am şoptit.

Gândul ăsta îmi tot dăduse târcoale. Dacă ieşisem cu Carter tocmai pentru că ştiusem că relaţia noastră n-o să dureze? Mătuşa mea credea c-ar trebui să fiu deschisă unei relaţii semnificative, dar singurul bărbat spre care trăgeam iar şi iar stătea chiar lângă mine. Locuia la mai

bine de o mie de kilometri depărtare și părea la fel de reticent ca și mine să-și ia un angajament. N-ar putea să fie niciodată al meu.

— Cred că sunt defectă.

— Lucy.

Atât a spus. Doar mi-a pronunțat numele, dar l-am simțit *în tot corpul.*

Ceva se schimbase între noi de când venisem și acest lucru era imposibil de ignorat. Felix devenise mult mai mult decât o simplă aventură, dar nu știam ce să fac cu asta. Nu puteam decât să-mi ascult cea mai zgomotoasă și urgentă nevoie: de când ne-am întâlnit dorisem să simt buzele lui Felix, mâinile și pielea lui. Mă simțeam ca o sticlă de șampanie, agitată și gata să explodeze.

— Nu ești defectă.

Spațiul dintre noi s-a micșorat.

— Ești p...

L-am sărutat.

— Te vreau, i-am șoptit.

A zâmbit și și-a înfășurat mâna în jurul cozii împletite.

— Și eu te vreau.

— Da, i-am șoptit.

Mai mult.

CAPITOLUL 27

Vara, cu un an în urmă

Felix era întins lângă mine când m-am trezit, iar soarele îl învăluia în auriu. Pentru o clipă, am admirat priveliştea. Pieptul gol, cearşaful din jurul taliei. Apoi m-am ridicat şi m-am uitat în jur. Eram în dormitorul lui Felix Clark. În casa lui.

Era destul spaţiu cât pentru un pat matrimonial, două noptiere şi un dulap cu patru sertare, care se afla sub fereastra ce dădea spre partea din spate a proprietăţii. În ciuda dimensiunii, camera era elegantă şi avea o cromatică bine gândită, pentru care nu cred că era responsabil Felix. Pereţii aveau două tonuri – negru mat de la podea până la mijloc şi maro deschis în partea de sus. Cearşafurile erau gri, iar pernele aveau nuanţa bronzului. De o parte şi de alta a patului era câte o lampă şi pe un perete era atârnată o hartă veche a insulei, pusă într-o ramă frumoasă. Singurul lucru care nu se asorta perfect era una dintre păturile făcute de bunica lui, care era împăturită în partea de jos a patului.

Ieri, când Felix m-a adus aici, n-am fost atentă la detalii. Ne-am întors direct de pe plajă şi am petrecut restul zilei şi al nopţii încolăciţi unul în jurul celuilalt. Eram acoperiţi de nisip şi, după a doua rundă, Felix m-a trimis să mă spăl, iar el a schimbat cearşafurile şi a

venit lângă mine la duș. Nu era prima oară când făceam sex, doar că de data asta a fost diferit. Prima oară a fost lent. Fruntea lui lipită de a mea, iar săruturile ca niște confesiuni.

Tu. Asta a tot repetat. *Tu.*

Felix, am tot spus eu. *Mai mult.*

Pieptul mă durea pentru că Felix era din nou al meu, iar când a îngenuncheat în duș și mi-am înfipt mâinile în părul lui, m-am gândit pentru o fracțiune de secundă că sunt în mare încurcătură. Dar nu puteam să ne oprim. Eram gălăgioși, lacomi și jucăuși. Mă simțeam ca o veveriță, ca și cum n-aveam să supraviețuiesc iernii dacă nu-mi luam doza de Felix înainte să mă întorc în oraș.

L-am privit acum. Părea aproape inocent când dormea, dar avea buzele umflate și coapsele mele erau iritate de la barba lui.

Stomacul îmi cerea de mâncare, așa că m-am dat jos din pat, mi-am tras pe mine un tricou de-al lui și m-am dus în bucătărie. Locul lui era mic, dar îngrijit. Pereții exteriori erau din ardezie și într-o parte era un iaz mărginit de niște meri bătrâni. Nu erau case prin preajmă. Felix refăcuse baia, înlocuise ferestrele și cuptorul, schimbase țigla de pe acoperiș. Nu renovase încă bucătăria. Mi-a spus toate astea când ne întorceam de la plajă.

— Nu e mare lucru, m-a avertizat, în timp ce bătea agitat din degete pe volan.

— Sunt convinsă că e grozav. Dar hai să facem turul mai târziu, i-am spus și mi-am așezat mâna pe coapsa lui.

Ne rupeam hainele de pe noi înainte să ajungem la ușă.

Am pus o felie de pâine în prăjitor și, cât așteptam să se facă, am studiat o poză de pe frigider, cu Felix și Zach în pragul uneia dintre căsuțe. Zach avea o mână pe

umerii lui și amândoi zâmbeau larg. M-am dus în sufragerie. Era văruită într-un verde închis, iar mobila era din piele, într-o nuanță de caramel. În colț era un șemineu drăguț. M-am întrebat dacă Chloe decorase totul. Sau poate Joy. Știam că-l ajutase cu Salt Cottages, știam că Felix și fosta lui erau prieteni, dar tot am fost surprinsă de senzația provocată de acest gând. Mă simțeam incomod.

Avea o bibliotecă mare, în care nu încăpeau însă toate cărțile lui Felix, care erau aranjate în grămezi peste tot. Am luat un exemplar din *Dinți albi* de pe masă și l-am răsfoit. Felix își făcuse notițe pe margine, marcând cu negru pasajele preferate.

Pâinea prăjită era gata, dar privirea mi-a fost atrasă de un raft pe care erau toate cele zece cărți pe care i le trimisesem lui Felix. *Întinsa Mare a Sargaselor*, *Felix After the Rain*, *Marile speranțe*, inclusiv cartea de self-help. Toate stăteau pe propriul lor raft, etalate ca niște comori între capete de carte din cupru.

Mi-am trecut mâna peste cotoarele lor, iar inima a început să-mi bată cu putere. Am dat peste *Lumina pe care am pierdut-o*, cumpărată în aprilie, pentru că librarul meu preferat, Addie, a zis c-ar trebui să încerc să scriu ceva secolul ăsta. S-a gândit c-o să-mi placă. Am citit-o și m-am gândit c-o să-i placă și lui Felix. În mai i-am luat *Happy Place*, pentru că ideea că Felix va ține în mână cartea asta de un roz intens m-a încântat și nu puteam să mă gândesc la un loc mai fericit decât Insula Prințului Edward. Am scos din raft *Marile speranțe*. Avea o copertă minunată. I-am trimis-o pentru că l-am auzit spunând odată cât de mult îi plăcuse cartea asta. Am deschis-o la o pagină oarecare și am rămas fără aer când am văzut propoziția pe care o subliniase.

„O iubeam în ciuda rațiunii, promisiunii, păcii, speranței, fericirii. O iubeam în ciuda tuturor dezamăgirilor care puteau să apară."

Am pus-o repede înapoi pe raft, pentru că mă simţeam de parcă îi citisem însemnările din jurnal.

— Bună dimineaţa.

M-am întors. Felix purta doar nişte pantaloni de bumbac largi, lăsaţi pe şolduri. Avea o dungă de la pernă, care se întindea de la tâmplă spre obraz, dispărând în barbă. Privirile ni s-au întâlnit, însă nu m-au uimit scânteia sau fiorul acela pe care-l simţeam de fiecare dată. Ci toate momentele pe care le-am împărtăşit, toate lucrurile pe care le observasem şi le admirasem la Felix.

Ţineam într-o cutie de sticlă cele zece pachete de seminţe pe care mi se trimisese, laolaltă cu harta insulei, dar strânsesem şi toate informaţiile pe care le tot aflam despre Felix, stocându-le neintenţionat. Acum erau toate puse cap la cap, o listă nesfârşită de amintiri. Privirile aruncate pe ascuns. Săruturile furate. Cărţile ţinute în blugi. Ambiţia lui tăcută. Felul în care-şi bea ceaiul dimineaţa, suflând în cană ca să-l răcească. Viteza cu care putea să desfacă o duzină de stridii. Felul în care îmi atinsese corpul aseară, de parcă era preţios. De parcă era *al lui*. Felul în care asculta, cu capul înclinat într-o parte şi pleoapele uşor îngustate. Palmele lui aspre. Felul în care i se încordau muşchii spatelui sub cămaşă. Felul în care ajuta la gătit şi curăţenie şi mergea la magazin să cumpere vin portughez când Bridget şi cu mine rămâneam fără. Încrederea lui relaxată. Toate lucrurile minunate pe care le spunea.

L-am cunoscut pe Felix la 23 de ani – rănit din dragoste, încercând să-şi refacă viaţa – şi îl ştiam acum, la 27 – hotărât, puternic. Devenise cel mai bun bărbat pe care-l cunoşteam.

L-am privit şi am simţit o apăsare în piept.

— Lucy, a spus el, iar eu doar am clipit.

A traversat camera, m-a apucat de şolduri şi m-a privit cu atenţie.

— Erai cu gândul departe.

Am privit raftul cu cărţile pe care i le-am trimis şi m-am panicat. Mi-am amintit ce mi-a spus mătuşa mea în noaptea când l-a întâlnit pe Felix. „Creatura aia superbă e îndrăgostită."

Dar n-avea cum. Am fost atenţi. Nu ne-am implicat emoţional. Am *fost nevoită* să ţin sentimentele la distanţă. Mătuşa mea murise şi trebuia să protejez afacerea. Trebuia să mă concentrez. Nu puteam să am *mai mult*. Nu acum, şi evident nu cu Felix. El locuia pe Insula Prinţului Edward. Nu aveam timp pentru o relaţie, cu atât mai puţin pentru ceva la distanţă. Şi chiar dac-aş fi avut, Felix era fratele lui Bridget. Mi-am amintit cât a plâns Bridge când mi-a zis de despărţirea lui de Joy. M-am gândit la noaptea când a stabilit regulile pentru prima noastră vacanţă pe insulă.

„Să nu te îndrăgosteşti de fratele meu. N-aş suporta să te pierd."

Bridget, pe care o iubeam mai mult decât pe oricine altcineva. Bridget, de care aveam nevoie mai mult ca oricând, acum că mătuşa mea murise. Bridget, pentru care eram în stare de orice. Aceştia erau cei doi stâlpi din viaţa mea pe care trebuia să-i păzesc. In Bloom şi prietenia cu Bridget. Chiar dacă-l plăceam pe Felix mai mult decât pe orice alt bărbat pe care-l cunoscusem, o relaţie cu el era imposibilă.

— Tu, a spus Felix, cu un zâmbet leneş. Părul tău.

Mi l-a dat după umăr şi m-a sărutat pe tâmplă. Şi-a plimbat apoi buzele peste gâtul meu, muşcând uşor pielea de sub ureche. A gemut.

— Pielea ta. Cred că n-o să mă satur niciodată de tine.

Am simțit că nu puteam să respir. Chestia asta dintre noi escalada, nu mai putem s-o controlez, dar dacă nu eram singura?

— Lucy?

Felix s-a uitat la mine și m-a mângâiat pe obraz.

— Ieri n-ai prea mâncat, cred că ți-e foarte foame. O să-ți fac niște pâine prăjită cu șuncă.

Preferata mea.

Ce a spus când era în Toronto? Că nu era genul de tip care să aibă relații ocazionale.

Inima mi-a luat-o razna.

— Trebuie să plec.

— Ce? De ce? E totul în regulă?

— Nu. E legat de muncă. Sistemul nostru de comenzi online s-a prăbușit. Poți să mă duci la căsuță? Am nevoie de laptop.

Asta a fost prima minciună care mi-a venit în minte.

Felix m-a privit îndelung, încruntat. Niciodată nu mă mai privise cu intensitatea asta, cu privirea atât de întunecată. Dar a încuviințat și apoi s-a relaxat din nou, ca și cum cineva oprise un întrerupător.

— Bineînțeles. Nicio problemă. Hai să mergem, a zis, făcând un pas în spate.

Dacă și-a dat seama că mințeam, a fost destul de drăguț cât să nu pomenească nimic despre asta. Ne-am îmbrăcat și, pe drumul de întoarcere, s-a tot uitat la mine. Dar eu nu puteam să-l privesc. Aveam nevoie să fiu departe de Felix. Departe de mirosul lui, de dorința pe care o simțeam pentru el și de îngrijorarea provocată de chestia asta dintre noi. Sentimentele mele explodau în mine ca niște artificii. Erau o explozie de respect, afecțiune și dorință. Dar oare toată treaba asta devenise ceva mai mult și pentru el?

— O să fiu ocupată toată ziua cu asta. Dar ne vedem mâine, da? Putem să luăm micul-dejun înainte să mă duci la aeroport. Fac cinste.

După asta, am ieşit imediat din camionetă.

Eram la jumătatea drumului spre căsuţă când Felix m-a strigat. Stătea lângă maşină.

— Ţi-ai uitat geanta.

A ridicat-o, apoi s-a îndreptat spre mine şi mi-a pus-o pe umăr.

— Gata.

— Îmi pare rău că nu mai pot să stau.

Mă simţeam ca şi cum căzusem de pe o stâncă în ocean şi mă scufundam, străduindu-mă să respir. Dar Felix a zâmbit, iar ochii i-au licărit.

— N-ai de ce să-ţi ceri scuze, Lucy. Eu m-am simţit bine. Asta facem noi, nu-i aşa?

Parcă a aruncat cu apă rece peste mine. *Ne-am simţit bine.* Pentru Felix, asta era tot. Asta fusese mereu. Doar eu pierdusem controlul, nu şi Felix.

M-am forţat să zâmbesc.

— Da. Şi eu. A fost distractiv.

— Mereu e, a zis el, pupându-mă pe obraz. O să trec mâine să te iau. N-o să uit ce-ai spus de micul-dejun, a zis el, apoi a plecat.

Însă nu Felix a apărut la căsuţă ziua următoare.

— A intervenit ceva. Wolf nu poate să ajungă, a zis Zach când am deschis uşa.

CAPITOLUL 28

În prezent
Cinci zile până la nunta lui Bridget

Urcăm pe coastă, pe marginea stâncilor. În dreapta, pământul cade abrupt în golf. Mori albe de vânt se înalță în depărtare. Lângă hambare și anexe sunt puse capcane pentru homari.

Drumul până la North Cape, vârful părții de vest a insulei, durează mai bine de o oră. E prea mult timp pentru ca Zach să stea înghesuit în spate. Mă uit pe geam și sper să nu mi se facă rău. Nu reușesc să admir peisajele incredibile. Bridget spune că priveliștea merită efortul. O să mergem după aceea să mâncăm. Lumea zice că în Tignish găsim rulouri cu homar bune.

— Sunt 61 de faruri și clădiri cu lumini de semnalizare, spune Zach de pe scaunul pasagerului.

— Habar n-am ce sunt clădirile cu lumini de semnalizare, spun eu.

Toată lumea mă enervează. Bridget, pentru că m-a dus la Maritimes și m-a făcut să anulez întâlnirea cu Lillian. Felix, pentru că mi-a sărutat mâna. Pentru că vrea să găsească pe cineva cu care să-și construiască viitorul aici, pe insulă. Pentru emoji-ul de baftă pe care mi

l-a trimis şi anul de tăcere care a urmat. Zach. Pentru că e atât de informat. Şi eu. Pentru că sunt foarte proastă.

— Luminile de semnalizare sunt ca farurile, folosite pentru marcarea intrării în port, aşa că mereu sunt câte două. Pe insulă sunt 20 de perechi.

— Mulţumesc, Zachary, spune Bridget, la care Zach se întoarce şi-şi flutură genele spre ea.

Din când în când, Felix se uită la mine în oglindă, dar îi evit privirea. Am căzut în orbita lui Felix şi l-am lăsat să se strecoare dincolo de apărările mele. E din nou ca vara trecută. Trebuie să stau la distanţă.

Mă uit pe geam şi inspir adânc. Nu mi-e rău doar de la mersul cu maşina.

— Eşti bine? întreabă Felix.

— N-o să-ţi vomit în maşină, dacă de asta îţi faci griji.

— Să ne spui dac-o să se schimbe ceva.

Zach ridică cutia cu batoane cu nuci adusă de Felix.

— Wolf e un cercetaş excelent. Am venit pregătiţi.

Coborâm în faţa unei clădiri mari, aflată pe vârful peninsulei. E North Cape Wind Energy Interpretive Center. Îşi merită numele din clipa în care ies din maşină. Rochia îmi flutură cu putere şi trebuie să-mi ţin părul ca să nu-mi intre în ochi, în timp ce traversăm bolovanii roşii spre ţărmul stâncos. În depărtare se află un far octogonal, a cărui vopsea albă s-a mai şters. Vântul are gust de ploaie.

— Are peste 150 de ani, spune Zach. A fost construit în 1865. Nu e cel mai vechi de pe insulă, Point Prim Lighthouse e pe primul loc. E unul dintre cele două faruri rotunde din Canada, construite din cărămizi.

Point Prim. Îmi amintesc de luna iulie a anului trecut, când Felix şi cu mine am vizitat farul, şi de ziua următoare, când am petrecut ore întregi înlănţuiţi în patul lui.

Toate gândurile astea îmi aprind un foc în piept. Simt privirea lui Felix atintită asupra mea, dar mă uit intenționat la apă.

— Bine, Zach, am înțeles. Ai un creier *uriaș*.

— Ai văzut valurile? mă întreabă Zach.

Mă uit în direcția în care arată cu degetul.

— Acolo e un recif din rocă, cel mai lung din America de Nord.

— De asta e și nevoie de faruri. Poți să mergi pe el când e la reflux, dar acum... Vezi? adaugă Bridget.

— Valurile?

Se rostogolesc ușor, lovindu-se unele de celelalte într-o linie care se îndepărtează de țărm.

— Ce e aia?

— Două valuri care vin din direcții opuse și se întâlnesc acolo. Golful St. Lawrence și strâmtoarea Northumberland.

Îmi ridic mâna la ochi.

— N-am văzut niciodată așa ceva.

Mă apropii și reușesc să deslușesc fâșia de roci dintre valuri. Privesc fenomenul hipnotizată, timp de câteva minute.

— E incredibil. Dar arată ciudat. Valurile n-ar trebui să se lovească așa.

E ca o iluzie optică.

— Și totuși, asta se întâmplă, spune Felix, aproape de mine.

Abia când mă uit peste umăr îmi dau seama că Zach și Bridget se plimbă pe plajă. Am rămas cu Felix.

— Sunt atrase unele de celelalte, spune Felix încet, în timp ce mă fixează cu privirea. N-au încotro.

Mi se face pielea de găină şi, pentru o clipă, nu pot să-mi mut privirea. Dar apoi dau din cap şi arăt spre Zach şi Bridget.

— Mă duc după ei.

Mă întorc şi o iau pe ţărm, lăsându-l cu privirea aţintită asupra mea.

Apa curge pe parbriz ca o cascadă. Felix opreşte motorul camionetei şi stăm toţi patru înăuntru, aburind geamurile. Distanţa până la uşa de la Summer Wind pare mult mai mare decât atunci când e soare afară.

Pe bancheta din spate, Bridget a vorbit tot drumul cu Miles prin mesaje, în timp ce Felix mi-a aruncat priviri în oglindă, iar Zach a încercat să detensioneze atmosfera explicând relaţiile de putere ale ligii lui de baseball ideale. M-am săturat de toţi trei. Vreau să ies din camioneta asta. Vreau să plec de pe insula asta.

— Ploaia n-o să se oprească prea curând. Ar trebui să fugim până la uşă, spune Zach.

Lui Bridget îi sună telefonul, iar pe ecran apare numele lui Miles.

— Hei, te sun eu imediat, bine?

Mă uit la ea când închide, iar ea se uită la mine.

— Deci, îi spun lui Bridget.

— Deci, răspunde ea.

Afară se vede un fulger, iar în momentul ăla, îmi pierd toată răbdarea.

— Deci nunta ta e în mai puţin de cinci zile şi noi stăm într-o camionetă, în mijlocul unei furtuni, pe Insula Prinţului Edward. Am şi eu o viaţă, să ştii. Şi nu e aici.

— Ştiu, spune ea încet.

— De dragul liniştii mele, poţi să-mi spui ce naiba se întâmplă?

Bridget se înroșește, însă nu arată ca un înger iritat. Mai degrabă pare că e gata să plângă.

— O să te duc înapoi în Toronto, Bee. Dacă pentru asta îți faci griji, o să-ți rezerv biletul chiar acum, spune ea.

— Știi că nu pentru asta îmi fac griji.

Mă ignoră și se concentrează pe ecran.

— Mâine nu mai sunt locuri.

La naiba.

— Dar e un zbor miercuri dimineață.

— Slavă cerului. Trebuie să plec de aici.

— Auci, îl aud pe Zach.

— Nu așa am vrut să meargă călătoria asta, șoptește Bridget.

— Cum credeai c-o să meargă? Spune-mi, te rog. Chiar ard de nerăbdare să aflu.

Își ridică privirea din telefon. Are ochii încețoșați.

— N-am vrut decât să petrecem timp împreună.

— Putem să facem asta și în Toronto!

— Îmi pare rău, spune ea încet, fără să riposteze.

Asta nu e Bridget pe care o cunosc. După ce îmi aruncă o ultimă privire plină de rugăminți, deschide ușa și fuge spre casă.

Nu pot să respir același aer cu ea și Felix acum.

— Mă duc să mă plimb.

Nu aștept un răspuns și ies în furtună. Plouă așa de tare, că picăturile mă înțeapă. E plăcut. Vremea pare că s-a potrivit perfect cu starea mea. În doar câteva secunde, rochia e udă leoarcă și mi se lipește de corp, iar pe picioare sunt plină de noroi roșu. Ajung pe țărm înaintea lui.

— Lucy, oprește-te.

— Lasă-mă în pace.

Mă simt ca fulgerul care despică cerul. Mă simt ca tunetul care zguduie pământul. Sunt un nor negru gata să se descarce. O iau la stânga și continui să merg.

— Plouă prea tare ca să rămâi aici.

S-a apropiat.

Mai fac câțiva pași până mă prinde de mână.

Mă întorc. Tricoul lui Felix e ud și lipit de piept. Îi curg picături de pe gene și din păr.

— Ești bine? Lucy, vorbește cu mine.

— Ești ultima persoană cu care vreau să vorbesc.

Felix tresare, dar nu-i dau ocazia să-mi răspundă.

— De ce ai venit după mine? De ce te prefaci că-ți pasă? N-am nevoie să te porți drăguț cu mine, Felix. Vreau să mă lași în pace.

Se încruntă.

— De ce crezi că mă prefac? Am venit după tine în toiul unei furtuni. Lucy, chiar îmi pasă de tine.

— Îți pasă să faci sex cu mine.

La asta ajungem mereu.

— Îmi pasă *de tine*.

Un alt fulger străbate cerul. Mă gândesc la mesajul pe care mi l-a trimis anul trecut.

— Ei, haide. Știu că sunt doar o distracție pentru tine. Nu te preface că însemn mai mult de atât.

Mă privește cu o expresie serioasă.

— Și asta te deranjează.

Clipesc. O dată. De două ori. De trei ori. Felix se apropie. Sunt blocată, îl privesc în ochi. Vreau să-i răspund, dar n-am încredere că n-o să-mi tremure vocea.

— Îmi dau seama că te deranjează. Dar vreau să știu de ce. Lucy, credeam că toată treaba asta e doar distracție.

Îmi studiază expresia și se mai apropie un pas.

— Am fost de acord cu asta de la bun început. Asta ai vrut.

Mi-am șters picăturile de ploaie din gene.

— Ei bine, nu mai e distractiv pentru mine.

Îmi dă la o parte o șuviță de pe față și-mi întorc capul.

— Lucy.

E cel mai tandru *Lucy* pe care l-am auzit vreodată. Cuvântul răsună în jurul nostru, vibrând peste câmpuri, rostogolindu-se odată cu tunetul.

— Nu face asta. Nu-mi spune numele așa.

— Atunci cum vrei să-l spun?

— Așa cum e în realitate. Ca și cum sunt doar o aventură. Persoana căreia i-ai trimis emoji-ul ăla stupid. Ca și cum nu însemn nimic pentru tine.

Vocea îmi tremură și mă dă de gol.

— Ești supărată din cauza unui emoji?

Încearcă să nu zâmbească, iar asta doar mă înfurie și mai tare.

— Lucy, spune el din nou.

E un *Lucy* plin de speranță. Un *Lucy* îmbibat de încântare.

— Nu-mi mai spune numele așa. De parcă sunt importantă. De parcă te fac fericit. De parcă suntem prieteni. Știu că sunt nesemnificativă. Știu c-ai ieșit cu alte femei și știi ce, nu-mi pasă. A trecut un an întreg în care n-am vorbit. Am înțeles, nu suntem prieteni. Nu suntem nimic.

Felix face un pas spre mine, intrând în spațiul meu. Dintr-odată, devine serios.

— Prieteni? Asta ai crezut că suntem?

Îl privesc și gâfâi. Nu știu ce să înțeleg din privirea lui, care devine mai intensă. E lipită de a mea, ca ultima piesă a unui puzzle.

— Am crezut că am putea fi.

— Lucy.

Numele meu e un mârâit, o vibrație care vine din adâncul pieptului.

— Nu vreau să fiu prietenul tău.

Îl privesc uimită, dar Felix îmi ia fața în mâini și îmi acaparează gura. Mâinile îi coboară pe talia mea și mă lipește de el. Îmi suge buza de jos și geme. Deși ar trebui să știu mai bine de atât, sunetul mă termină. Buzele mi se despart și-l primesc înăuntru. Îmi înfig degetele în părul lui și sărutul nostru devine o coliziune de limbi încinse, piele udă și degete disperate. Căldura gurii lui, *gustul* lui îmi trimit fiori prin tot corpul. Se retrage destul cât să-și lipească fruntea de a mea, cu ochii închiși. Îmi mângâie nasul cu al lui și-și plimbă degetele peste obrajii mei.

— Ce e asta? Ce se întâmplă acum, Felix? șoptesc.

— Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău. Credeam că ți-ai dat seama. Credeam că de asta ai plecat așa brusc în dimineața aia acum un an. M-a durut. De asta nu te-am dus la aeroport. De asta am ieșit cu altele în ultimul an. Lucy, am încercat să te uit. Însemni atât de mult pentru mine, că nu pot să gândesc, nu pot nici măcar să respir bine când suntem împreună.

Inspiră adânc, ca să se calmeze. Simt în corpul lui efortul de a se controla, de parcă abia reușește să se țină în frâu. Privirea lui o găsește pe a mea și mă sfredelește.

— Spune-mi că mă dorești, ca să pot să te sărut din nou.

Își încordează degetele pe talia mea.

— Te doresc, dar știi asta deja, îi răspund.

Dă din cap, iar ploaia îi curge de pe frunte.

— Nu, vreau să-mi spui că mă dorești *pe mine*. Nu doar să faci sex cu mine. Ci pe mine.

— Pe tine?

— Pe mine.

Atunci am o revelaţie.

— Deci asta nu e doar o distracţie pentru tine?

Îmi ia faţa în mâini.

— Nu. Dacă e să fiu sincer, nu mai e de ceva timp. Vara trecută mi s-a părut că simţi ceva pentru mine, dar la cum ai plecat... M-am gândit că mi s-a părut. Credeam că ştii ce simt pentru tine. După tot timpul petrecut împreună. Ziua de pe plajă, noaptea de la mine. Lucy, spune-mi că nu sunt singur în treaba asta. Spune-mi că şi tu simţi ceva.

Dintr-odată, privesc vara trecută din altă perspectivă. Felul în care Felix a eliberat una dintre căsuţe pentru mine. A umplut frigiderul. A luat vinul care-mi place. M-a îmbrăţişat la aeroport. Mi-a ţinut codiţele când mi-a fost rău. A stat cu mine. A verificat cum mă simt. Şi au mai fost şi orele petrecute în patul lui. Mi-a tot repetat *Tu*.

Mi-am îngropat sentimentele pentru Felix într-o grădină secretă ascunsă sub coaste. Nu credeam că şi el a făcut la fel.

— Şi eu am simţit ceva special anul trecut. Nu eşti singur în chestia asta. Te vreau *pe tine*, Felix.

Îşi înfige degetele în părul meu şi pe buze îi apare un zâmbet. Mă sărută uşor.

— Pentru mai mult decât o singură noapte, Lucy. Te vreau pentru mai mult decât o singură noapte.

— Pentru două? zâmbesc eu.

— Mai mult.

— Mai mult, încuviinţez.

În clipa în care spun asta, mă sărută. Dar e mult mai mult decât un sărut, la cum îmi revendică Felix gura. Îmi suge buzele şi le muşcă. Limba lui e indecentă. Mâinile lui mă ţin de spate şi mă lipesc de el.

— Parcă ai fost făcută pentru mine.

Tunetul zguduie pământul și mă întind după cureaua lui.

— Mai mult.

Cuvântul are multe înțelesuri.

— Aici?

Îi simt râsetul, dar degetele i se îndreaptă spre funda de pe umărul rochiei. Se oprește, apoi se uită în jur.

— Poate nu chiar aici, totuși.

Mă ia de mână și mă duce în locul în care roca și stâncile creează un golf privat, special pentru noi. Apoi ne sărutăm din nou. Sunt udă leoarcă. Dar nu mi-e frig. Nu cred c-o să-mi mai fie frig vreodată. Aș putea să gust la nesfârșit ploaia de pe limba lui Felix.

Îi desfac blugii și el desface fundele care-mi susțin rochia. Îl simt în mână, e atât de tare. Greu. Gros. Perfect. Buzele i se mișcă pe gâtul meu, apoi în jos, pe piept. Sutienul meu ajunge pe nisip și Felix suge un sfârc, apoi pe celălalt, așa cum îmi place. Tare, mai tare, apoi mă mușcă. Mâna i se joacă cu rochia, ridicând-o pe coapse. Îl ajut. Îmi dau lenjeria jos singură, în timp ce-și scoate un prezervativ din buzunar.

— Mereu pregătit, spune el, în timp ce își înfășoară brațul în jurul piciorului meu.

Mă ține strâns și mă deschide pentru el. Felul lent în care mă întinde e atât de plăcut. Extaz pur. Mă arcuiesc și-mi ridic capul spre cer. Dar când începe să se miște, e prea mult pentru mine. Simt că mă lasă picioarele.

— Nu pot să fac asta în picioare.

— Am înțeles.

Mă ia de fund și mă ridică în brațe. Scâncesc și-mi înfășor coapsele în jurul taliei lui.

— Nu poți să mă ții.

Suntem așa alunecoși.

— Ia să vedem.

Îl strâng cu picioarele şi mă tem c-o să cad pe nisip.

— Lucy, relaxează-te. Te ţin bine.

— Sper, spune eu, relaxându-mă.

Felix îşi ajustează poziţia, apoi mă pătrunde aşa adânc, că scâncesc. Mă penetrează o dată şi închid ochii.

— Eşti bine?

— Fantastic.

Râsul lui îmi dă de înţeles că e încordat. Îmi înfund faţa în gâtul lui şi-l ţin aproape. Cu fiecare sunet pe care-l expir în pielea lui, îşi înfige degetele în mine şi mai mult. Pare ireal. E ca fiecare moment când am fost împreună până acum, dar parcă mai nou. Mai primar. Neobosit. Prea mult. Nu destul. Termin repede şi sunt puţin iritată de asta.

— Ce-i cu faţa asta? spune Felix, care încetineşte ritmul şi mă sărută uşor.

— Prea repede.

— Ai chef să te murdăreşti de nisip?

Apoi se întinde pe plaja udă şi eu sunt deasupra lui. Îl sărut, îl savurez, mă desfăt cu fiecare parte din el. Încă plouă, dar nu la fel de puternic. Apa e caldă. Când termin de data asta, termină şi Felix, cu buzele pe aluniţele mele.

Mă întind peste el ca o pătură. Nu am aer. Mă mângâie.

— Hai să ne întoarcem în casă, să te usuci.

Mă ajută să mă ridic, îmi leagă rochia la loc şi mă trage lângă el. O luăm spre Summer Wind, fericiţi, amuzaţi şi plini de nisip.

CAPITOLUL 29

În prezent

Casa e goală. O strigăm pe Bridget, dar nu e nici în camera ei, nici în baie, nici în bucătărie. Nu se uită la televizor. Nu e nicăieri. Verific aleea. Camioneta lui Zach nu mai e, nici a lui Felix.

— Cred că ne-au lăsat aici.

Felix stă lângă măsuţa de cafea şi e ud leoarcă. Ne-am curăţat cât de bine am putut, dar tot am adus jumătate de plajă în casă. Cred că rochia mea e distrusă. Încep să râd, dar apoi văd că Felix are un bilet în mână.

— Ce ai acolo?

Felix mi-l dă. Îmi văd numele scris de Bridget.

— Nu l-am citit, spune el.

Bee,

Ştiu că eşti supărată pe mine şi îmi pare rău. Ştiu că ţi-ai pus viaţa pe pauză ca să-mi fii alături şi-ţi sunt recunoscătoare. Am cumpărat bilete de avion pentru miercuri dimineaţa, fac cinste. Avionul pleacă la zece. O să mă văd cu Miles în Charlottetown. Ajunge în seara asta. Trebuie să lămurim nişte lucruri, dar îţi promit c-o să-ţi explic totul mâine, când o să ne întoarcem.

Eşti cea mai bună prietenă şi te iubesc.

B

PS: Spune-i lui Wolf că i-am împrumutat camioneta.

După ce citesc biletul, i-l dau lui Felix. În timp ce-l citeşte, văd că privirea îi devine mai dură. Îşi încordează maxilarul. Dar când se uită la mine, ochii i se îmblânzesc. Mă trage spre el şi mă sărută pe frunte. Gestul e atât de afectuos şi normal, iar uşurinţa cu care-l face e puţin şocantă.

— Sper că nu te deranjează că rămâi cu mine pe cap în noaptea asta, spun eu.

— Pot să-mi imaginez şi scenarii mai rele de atât. S-o sunăm? întreabă el, uitându-se din nou la scrisoare.

— Nu, hai s-o lăsăm în pace.

Nu ştiu despre ce e vorba, dar sper că dacă se întâlneşte cu Miles, nunta o să aibă loc.

— O iubesc, dar excursia asta a fost haotică.

— N-a fost chiar aşa rea, spune el, în timp ce mă mângâie pe buza de jos.

Mă priveşte cu intensitate. Cunosc privirea aia. Focul ăla albastru.

— Duş? mă întreabă.

— Duş, îi spun.

Petrecem după-amiaza atât de strâns încolăciţi, că nu ştiu sigur unde se termină Felix şi unde încep eu. Când îmi bolboroseşte stomacul, Felix mă trage din pat.

— Hai să ieşim.

Ne îmbrăcăm şi Felix îmi dă cheile Mustangului. Aproape că mă împiedic de covor încercând să le prind.

Le ridică de pe jos şi mi le dă.

— Condu tu.

După nişte mişcări mai bruşte şi ceva ajutor din partea lui Felix, îmi amintesc cum se conduce. Ploaia s-a oprit, dar norii capricioşi încă nu s-au risipit. Soarele atârnă jos şi plin între ei. Umbrele s-au alungit şi câmpurile au devenit aurii. Oceanul e tot întunecat, dar cu străluciri ici-colo. Profilul lui Felix e scăldat în portocaliu şi auriu. Urcăm un deal şi avem parte de o privelişte incredibilă cu stâncile şi marea. Expir îndelung.

Urmăresc instrucţiunile lui Felix spre un stand de pe marginea drumului, cu peşte şi cartofi prăjiţi, şi întind prosoapele pe care le-a pus peste masa udă de picnic. Stăm unul lângă altul. Coapsa mea e lipită de a lui, iar gleznele ni se împletesc.

Fără să întrebe, Felix îmi pune ketchup peste cartofi. Aşa îmi place să-i mănânc, cu picături inegale de sos roşu, unele părţi mai dulci decât altele. Astea sunt detaliile pe care le-am reţinut unul despre celălalt.

Îl sărut când termină.

— Mulţumesc.

— Pentru ketchup?

— Pentru ketchup.

Mai deschid trei pachete şi le pun într-o parte a coşului lui, aşa cum îi place.

— Nu-mi vine să cred că trebuie să pleci în două zile, spune Felix. Tocmai ai devenit a mea.

— Ştiu.

Zâmbesc. „Tocmai ai devenit a mea." Nu ştiu de ce, dar deja îmi place.

— O să vin în Toronto pe la sfârşitul săptămânii pentru nuntă.

— Știu.

— Mi-am rezervat o cameră la hotel.

În ochi îi plutește o întrebare.

— Anulează rezervarea. O să stai cu mine.

Zâmbetul lui e magnific.

— Patul tău e roz?

— Contează?

— Îmi place rozul tău.

Își coboară privirea spre gura mea.

— Sună murdar când o spui așa.

— Poate chiar e.

— Ei bine, patul e alb. Pereții sunt roz pal.

— Perfect.

— Felix Clark, printre felinare, mașini și zgârie-nori. Ești făcut pentru Coasta de Est, dar îmi place să mi te imaginez în oraș.

Mormăie și își șterge o pată de ketchup din colțul gurii, pe care o linge apoi de pe deget.

— Sunt făcut pentru multe lucruri.

O să-mi fie dor de locul ăsta. O să-mi fie dor de bărbatul ăsta.

Când ne întoarcem la Summer Wind, ne oprim la piață și Felix cumpără stridii pentru desert.

— Nu te saturi de ele, nu-i așa? spune el, după ce am terminat-o pe a opta.

Stăm îmbrățișați pe canapeaua de afară, în timp ce în jur pâlpâie lumânări cu citronella.

— Niciodată, spun eu, în timp ce storc lămâie peste a noua stridie.

— Încă le mănânci de parcă ești din alte părți, spune el cu drag.

— Chiar *sunt*.

— Ai venit aici de atâtea ori, că practic ești de pe insulă.

— Cred că regulile spun că trebuie să petreci cel puțin trei ierni pe insulă înainte să revendici titlul ăsta.

— Cinci, de fapt. Îmi plac stridiile, dar nu sunt preferatele mele.

— Poftim? îl întreb eu șocată. Nu cred că ai voie să spui așa ceva. E posibil să nu te lase să mai concurezi anul viitor.

— Prefer ca fructele de mare să fie gătite. Sunt genul de tip căruia îi plac peștele și cartofii prăjiți.

— Sunt foarte supărată să aud asta, chiar scandalizată. Nu e de mirare că ți-a luat așa mult să recunoști totul.

Felix râde, apoi își pregătește o stridie, punând niște sos iute pe ea.

— Sunt atâtea lucruri pe care încă nu le știm unul despre celălalt.

— Așa e. Lucruri importante. Ca de exemplu, culoarea ta preferată.

— Roz.

— Asta e culoarea *mea* preferată.

— Și a mea. Roz ca valiza ta. Ca buzele tale. Ca rochia aia dungată cu nasturi și cataramele sandalelor tale. Ca funda cămășii tale de noapte. Rozul de Lucy.

Nu cred că glumește.

— Rozul de Lucy. Ești...

Dau din cap.

— Mă *placi*.

— Da.

Inspir adânc.

— O să fie nevoie de ceva timp ca să mă obișnuiesc cu asta. E...

— Ca un vis?

— Ca o fantezie explicită.

Râde.

— Numărul preferat? îl întreb.

— Văd c-ai scos la înaintare întrebările grele.

— Şase.

— De ce?

— Când am împlinit şase ani, am anunţat că ăsta e numărul meu preferat, iar tata mi-a zis că atunci când o să împlinesc şapte ani, ăla o să devină numărul meu preferat. În momentul ăla am decis că n-o să renunţ niciodată la şase.

— Ce loial eşti. Al meu e 13. Simt nevoia să-i arăt puţină iubire.

— Eşti foarte generoasă. E foarte Lucy din partea ta.

— Numele mijlociu?

— Edgar.

— Felix Edgar Clark. Sună acceptabil.

— Al tău?

— Beth. Nu e la fel de palpitant ca Edgar.

— Lucy Beth Ashby. Sună foarte palpitant.

— Dac-ai putea să mergi oriunde în lume, ce loc ai alege? Unul singur.

Se uită spre apă.

— Australia. Am auzit atâtea de la Miles şi vreau s-o văd cu ochii mei.

Vocea i s-a îmblânzit. Când îşi întoarce din nou privirea spre mine, pare... nu ştiu sigur. Trist? Ezitant?

— E un zbor foarte lung până acolo.

— Da. Poate-mi ţii companie. Putem să mergem împreună într-o zi, să stăm pe altă plajă, cu vedere spre Pacific.

— Poate într-o zi.

Îmi place ideea unui viitor alături de Felix.

— Pot să te întreb ceva mai personal?

Își îndreaptă atenția spre mine.

— Sigur.

— Am auzit versiunea lui Bridget despre despărțirea ta de Joy, dar nu și pe a ta. Sunt curioasă ce s-a întâmplat.

Suge o stridie și o mestecă lent.

— Vrei să știi ceva anume? întreabă după un minut.

— Orice te simți confortabil să-mi împărtășești.

— Probabil știi cea mai mare parte a poveștii.

Își freacă ceafa și îi simt reticența. Simt că rana nu s-a vindecat complet.

— Aveam cincisprezece ani când am început să ieșim. Joy avea șaisprezece ani. Dar ne știam de o viață. Deja când aveam doisprezece ani, pasiunea pentru ea era complet dezvoltată. Felul în care juca hochei...

Se oprește și dă din cap, de parcă e încă uimit.

— Cred că, din anumite puncte de vedere, asta a fost problema noastră. Când Joy și cu mine am început să ieșim, totul a devenit foarte serios foarte repede. Felul în care a progresat relația părea mai degrabă un fapt inevitabil, nu o alegere. Am urmat drumul pe care am crezut că trebuie să-l urmăm. Ea s-a dus la universitate și eu am rămas aici. Ne-am petrecut weekendurile vizitându-ne când puteam și am ratat alte lucruri. Nu spun că nu ne-am iubit, pentru că ne-am iubit. Dar ne-am și maturizat între timp.

— Însă despărțirea a fost grea.

— Foarte grea. Mama și tata știau de cererea în căsătorie, ca și părinții lui Joy. Au organizat o petrecere mare pentru toți prietenii și rudele, iar eu m-am așezat într-un genunchi în fața tuturor. Joy a izbucnit în

lacrimi. Am crezut că erau de fericire. A spus da şi, peste puţin timp, s-a despărţit de mine. A fost şocant şi atât de dureros.

E pierdut în gânduri, iar suferinţa nu pare să fi dispărut de tot.

— Îmi pare rău.

Felix îşi pune mâna pe genunchiul meu.

— E-n regulă. Nu mai e nimic acolo. Joy iese cu cineva şi...

Mă sărută o dată.

— Poate şi eu mă văd cu cineva.

Lasă propoziţia să plutească în aer.

Chestia asta chiar ar putea să meargă.

— Ce anume vrei? De la asta. De la noi.

Felix îşi pune farfuria jos, apoi o ia şi pe a mea şi o pune pe masa de cafea. Se apleacă peste mine şi-mi ia capul în mâini.

Îmi dă un sărut.

— Asta.

Apoi altul.

— Dar nu doar asta?

— Nu, mai mult, îmi şopteşte el la ureche.

Îmi înclin capul când mă sărută pe piept.

— Cred că am nevoie să o luăm încet, îi zic eu.

Şi clar trebuie să-i spun lui Bridget.

— Nu mă pricep la asta. Nu mă pricep la mai mult.

— Eu mă pricep, spune Felix, ridicând capul şi privindu-mă cu hotărâre.

Petrecem restul serii pe canapea, în camera cu televizorul, sub pătură. Port un hanorac de-al lui Felix. E negru, are glugă şi şireturi albe. În afară de asta, port cea mai drăguţă lenjerie şi o pereche de şosete groase. El

poartă pantaloni de trening. Sunt dependentă de Felix în pantaloni de trening. Sunt dependentă de Felix când poartă absolut orice.

Felix a dat drumul la *The Great British Baking Show*, dar nu ne uităm la emisiune. Ne zâmbim. Ne sărutăm. Degetele noastre se joacă.

Pare că ne jucăm, testăm cum ar putea să fie o relație, dar mă simt atât de confortabil, ca acasă.

De parcă am trăit o mie de nopți ca asta.

Îmi ridic pătura până la nas și inspir adânc. Vreau să-mi amintesc toate detaliile acestui moment.

— Care e treaba cu tine și păturile?

— Sunt grozave. Lâna e așa moale. Culoarea.

Asta e galbenă.

— Ador că miros ca locul ăsta.

— Sunt făcute pe insulă, spune el, arătând spre eticheta păturii, pe care scrie MACAUSLAND'S WOOLLEN MILLS. În Bloomfield. Putem să mergem mâine acolo.

— Serios?

— Da. N-am văzut niciodată pe cineva așa entuziasmat de o pătură.

— Vreau să te rostogolești în ea ca să se imprime mirosul tău.

— Poftim? întreabă el râzând.

— Sunt dependentă de el. Dacă aș putea să-l îmbuteliez, aș face o avere.

— Ești o femeie ciudată, dar o să mă rostogolesc fericit în pătura ta.

— Mă bucur.

Ne sărutăm, ne șoptim, ne ținem de mână.

— Nu reușesc să mă decid dacă te plac mai mult cu sau fără barbă. Ești aproape prea sexy așa.

Felix zâmbește și îi mângâi gropița.

— Dar mi se pare că barba îți scoate și mai mult în evidență ochii.

— Sunt cea mai bună trăsătură a mea.

— Sunt mortali. E o enigmă, oftez eu exagerat.

— Să-mi spui când o rezolvi. Mă gândeam să mă bărbieresc înainte de nuntă, dar am vrut să am timp să-mi crească barba, în caz că era o greșeală.

— A fost șocant de vanitos din partea ta, Felix Clark.

— Doar urma să te văd pe tine.

Mă trage peste el, așa că acum îl încalec. Mă strânge de coapse.

— Am vrut să arăt cât mai bine.

— Mi-am luat o rochie foarte sexy, cu o despicătură foarte mare, dar decolteul e până aici, îi spun, arătând deasupra claviculei. Nu voiam să vezi...

— Că te înroșești? îmi termină propoziția.

Simt că pieptul îmi ia foc.

— Te înroșești chiar acum, nu-i așa?

Își strecoară mâna sub hanorac, mângâindu-mă pe stomac.

— Nu.

Mă mângâie pe sfârc, apoi își întinde palma pe pieptul meu.

— Simt cât de fierbinte ți-e pielea. Inima îți bate așa de repede.

— Îți imaginezi lucruri, spun, în timp ce roșeața se întinde sub atingerea lui.

— Serios? Atunci ridică brațele.

Fac o pauză, apoi îmi ridic mâinile peste cap. Felix îmi dă hanoracul jos lent, ținându-și respirația. Îl privesc cum mă admiră. Mai întâi mă soarbe din priviri, apoi mă alintă cu degetele, trasând zona care s-a înroșit.

Îmi înclin capul, ca să-l sărut pe obraz, pe gură şi gât. Când dau gulerul bluzei la o parte, ca să-l gust, geme încet. Mă întind spre tiv.

— Ţi-am arătat ce am eu.

După ce îi dau bluza jos, mă dau din poala lui şi-l trag după mine. Mă întind pe spate. Nu vreau decât să-i simt pieptul gol peste mine. Ador că e tare în toate locurile unde eu sunt moale. Îmi mângâie aluniţele, mă sărută la baza gâtului, apoi privirile ni se intersectează şi se aşază între coapsele mele. Deşi e pe jumătate îmbrăcat, din felul în care e lipit de mine, cu totul, şi deşi încă mă resimt după sexul pe plajă şi în duş, vreau să îl simt în mine.

— Vreau să lămuresc ceva.

Îşi freacă şoldurile de ale mele şi închid ochii.

— Da?

— Lucy, uită-te la mine.

Privirile ni se intersectează.

— Noi doi suntem foarte pricepuţi la asta, dar suntem mai mult de atât.

— Bine, şoptesc.

Mă mângâie pe obraz cu degetul mare, apoi îmi mângâie buza de jos.

— O să fie cât de lent vrei.

Mă sărută o dată şi îşi atinge nasul de al meu.

— Mulţumesc.

Îmi înfăşor picioarele în jurul lui şi-l sărut îndelung.

— Dar în clipa asta, nu mă interesează nimic lent.

CAPITOLUL 30

În prezent
Patru zile până la nunta lui Bridget

Nu mai sună nicio alarmă la patru şi jumătate. Nu se mai strecoară nimeni. Nu suntem decât eu şi Felix, într-un dormitor învăluit în culorile răsăritului. Corpul lui e înfăşurat în jurul meu, gol. Amintirile nopţii trecute revin la viaţă când Felix mă sărută pe umăr de bună dimineaţa.

Limba lui şi a mea. Mâini pe piele. Degetele lui pe talia mea.

Am aşteptat asta aşa de mult.

Totul la tine este exact cum trebuie să fie.

Muşchii tremurau. Ochii ni se întâlneau. Extaz. Uşurare.

— Stai aici. Nu e nicio grabă. Nu avem nimic de făcut. Nu trebuie să fim nicăieri.

Mă culc la loc şi când mă trezesc şi mă dau jos din pat, el nu mai e. Simt muşchi ai stomacului pe care credeam că-i pot identifica doar cu ajutorul unui antrenor. Coapsele mă dor. Capul şi şoldurile lui Felix au fost între ele de nenumărate ori ieri.

Îl găsesc în bucătărie, tăind căpşune. Pe masă sunt o mulţime de flori şi o vază goală.

— Ce e cu astea?

— Bună dimineaţa şi ţie.

Îmi întinde o căpşună şi deschid gura. Gust explozia de vară şi apoi degetul lui.

— Lucy.

Îşi muşcă buza şi mă gândesc că un mod bun de a începe ziua e să mă las în genunchi, dar el spune:

— Mai târziu. Ţi-am adus provizii. Le-am luat din grădina mamei şi vor avea nevoie de apă.

Îi dau drumul la deget şi admir nemţişorii, gura-leului, sângele voinicului şi margaretele.

— Mama ta n-ar fi fericită să vadă asta.

Christine şi cu mine ne-am apropiat datorită pasiunii pentru grădinărit. Am ajutat-o să despartă şi să replanteze bujori când am vizitat-o de ziua Recunoştinţei acum trei ani. Dar ştiu că preferă să-şi vadă florile în grădină, nu pe masă..

— Dacă i-aş pune eu florile în vază, m-ar omorî. Dar tu? Ar fi încântată.

— Serios?

— Da. Am o idee.

Ce replică tipică familiei Clark.

— Hopa.

Zâmbeşte.

— Mă gândeam să gătim diseară pentru Bridget şi Miles. Am senzaţia că totul o să fie bine cu ei şi putem să le spunem despre noi. Să bem în cinstea viitorului.

Îl sărut.

— Eşti un bărbat foarte atent. Uitasem de Bridget şi Miles. Uitasem de restul lumii.

Dar acum mi-am amintit de ea, iar Felix și cu mine o să fim împreună în această lume. O să-i spunem adevărul lui Bridget. Nu e nimic de ascuns. E greu să-mi imaginez cât de diferite vor fi lucrurile.

Mă uit din nou la flori.

— Mulțumesc pentru asta.

Felix îmi dă părul într-o parte și mă sărută pe gât.

— Cu plăcere.

— Fac șuncă și frigănele, spune el.

— Bineînțeles.

— Adică? întreabă el zâmbind.

— Adică frigănelele sunt preferatele mele.

— Știu.

— Adică ești perfect.

— Chiar nu sunt.

Încep să-mi prind părul, ca să nu-mi mai intre-n ochi, dar Felix îmi spune să mă întorc. Sunt cu fața spre dulapuri. Mă mângâie pe spate în timp ce-mi strânge părul în mâini. Simt că mă trage ușor.

— Ce faci?

— Te ajut.

Mă mai trage puțin. Îmi împletește părul.

— De unde știi să faci asta?

— De la păpușile Barbie.

— Păpușile Barbie?

— Da. Am crescut cu o soră mai mare foarte autoritară.

Mă mai trage o dată, apoi îmi ia elasticul de la încheietură.

— Așa e mai bine. Acum apucă-te de treabă, îmi spune, arătând spre flori și sărutându-mă pe obraz.

În timp ce Felix îmi face cafea, eu tai tulpinile florilor. Când începe să gătească, umplu vaza. Dar Felix mi-a

adus atâtea flori, că scot mai multe vase de sticlă. Aranjez șase înainte ca micul-dejun să fie gata. Ador senzația foarfecilor în mână. Cât de satisfăcător e să tai fiecare tulpină exact cât trebuie, doar din priviri, echilibrând aranjamentele ca să arate exact cum vreau. Adică sălbatic, ca și cum se revarsă din vază, de parcă nu pot fi controlate. Dar eu pot să le controlez. Sunt pastelurile mele, iar eu sunt ilustratoarea. Sunt lutul meu, iar eu sunt sculptorul.

Sunt aici, în prezent, cu totul. Nu suntem decât eu, mâinile mele și florile pe care le-a cules Felix pentru mine. Nu există nicio mireasă căreia să încerc să-i fac pe plac. Niciun client pe care să-l impresionez. Nu mă grăbesc să termin treaba înainte să vină duba de livrare.

Asta îmi place să fac. Să creez. Să sculptez. Să construiesc.

Pentru prima oară după foarte mult timp, mă pierd în imaginația mea. Mă gândesc cum ar fi să am o grădină de flori, așa cum făceam în trecut, când luam tramvaiul spre și de la muncă, schițând în caiet.

După ce termin, pun aranjamentele pe masă. Pe cel mai mare în mijloc și restul în jur. Nu e cel mai elaborat set de aranjamente pe care l-am făcut vreodată, dar cred că e cel mai frumos. Mă uit la Felix, care prăjește șuncă într-o tigaie. Îmi spun: „Mai mult. Felix."

— Când aterizează avionul tău vineri?

Îl îmbrățișez de mijloc cât stă la aragaz și-mi îngrop fața în spatele lui. Îi inspir mirosul.

— În jur de 11. Ești bine?

— Nu cred că pot să trăiesc fără mirosul ăsta.

— Lucy, ce lucruri îți ies pe gură.

Se întoarce să mă sărute pe tâmplă.

— Stai să vezi ce lucruri îmi intră pe gură.

Îl muşc de lobul urechii.

Râde.

— Șșș, încerc să te hrănesc.

Îmi plimb mâna pe pieptul lui.

— Lucy.

Își întoarce capul și mă privește peste umăr. Mâna mea coboară și mai jos.

Oprește aragazul. Se întoarce și mă trage ferm spre el. Îmi înfășor brațele în jurul lui.

— Mi-am imaginat asta. Tu și cu mine, împreună în bucătărie, spune el, în timp ce mă mângâie pe spate.

Îi dau o șuviță de păr de pe frunte.

— Și gătim?

— Gătim. Ne sărutăm. O facem pe masă.

— Îmi plac poveștile tale sexy. Sunt o chestie tipică pentru Coasta de Est, precum colibele de pe malul mării?

— Bineînțeles. Fiecare localnic de pe insulă are o colibă erotică. Deși, în versiunea mea, nu suntem în bucătăria părinților mei.

— Te înțeleg. Atunci hai să revenim la micul-dejun.

Mâncăm pe verandă, cu farfuriile în poală. El stă pe fotoliu și eu în colțul meu de canapea. Siropul de arțar e bun. Frigănelele sunt mai gustoase când le face Felix. Pe bucata groasă de pâine se topește niște unt din smântână fermentată Cows.

Soarele e atât de puternic, încât îi umbrește fața. Nu reușesc să-i deslușesc decât profilul. Nu văd ce spun ochii lui. Dar acum nici nu mai trebuie, pentru că știu.

E o zi superbă. Cerul albastru. Iarba verde crud. Stâncile roșii. Briza. O vulpe se plimbă pe iarbă, nederanjată de prezența noastră.

Ăsta e locul pe care-l iubesc.

Am vorbit cu Farah de dimineață, ca să mă asigur că totul a mers bine la licitația de flori, și i-am scris lui Bridget. Am întrebat-o dacă ea și Miles vor veni azi, dar n-a răspuns. Am emoții să-i spun de Felix, și mai multe

acum, când există posibilitatea să formăm un cuplu. *Vreau* să formăm un cuplu. Dar simt şi că în ultimii cinci ani am dus o povară grea, pe care vreau s-o las jos. Vreau să vorbesc cu prietena mea cea mai bună despre tipul pe care-l plac.

— Cum o să meargă treaba asta? îl întreb când terminăm.

Bănuiesc că Bridget o să-şi iasă din minţi. Sper însă că n-o să se îndepărteze de mine. Şi dacă va fi aşa, o să vrea să ştie care e planul nostru.

Felix ridică o sprânceană.

— Tu şi cu mine, simt nevoia să clarific.

Se ridică, înaintează ca o felină şi se aşază lângă mine. Îmi pune picioarele pe coapsele lui şi începe să-mi maseze piciorul stâng.

— Cum vrei să funcţioneze?

— Nu ştiu. Sora ta o să mă întrebe asta. M-am gândit c-ar fi inteligent să am un răspuns.

— Pentru început, ştiu cât de apropiată eşti de Bridget, dar nu-i datorezi un răspuns dacă nu ai încă unul.

Procesez ce mi-a spus.

— Dar vrei să ai un răspuns, spune Felix, în timp ce mă studiază.

Încuviinţez.

— Măcar în linii mari.

— Bine.

— Vreau să ştiu dacă o să ieşi în continuare şi cu alte fete.

— Tu o să faci asta?

Îmi muşc obrazul.

— La ce te gândeşti, Lucy?

— Încerc să mă gândesc cât de sinceră ar trebui să fiu.

— Complet. Pot să fac față răspunsului.

Îi privesc degetele în timp ce mă masează.

— N-am mai ieșit cu nimeni de mult timp.

Privirea lui Felix e arzătoare.

— Definește „mult".

— În ultimul an n-am ieșit cu nimeni. Dar asta sunt eu.

— Lucy, am ieșit cu două femei în ultimul an. Încercam să merg mai departe. Nimeni nu se compară cu tine.

— Dar hai să presupunem c-o să întâlnești pe cineva de care ești interesat.

— Hai mai bine să nu presupunem asta. Nu mă interesează alți oameni.

— Nici pe mine, zâmbesc eu.

— Bun. Regulile noastre sunt expirate, așa că hai s-o facem pe asta prima. Suntem doar tu și cu mine.

— Ce le spunem prietenilor și familiei?

— Că suntem împreună și-i rugăm să ne lase în pace cât încercăm să găsim o soluție.

Pare o abordare radicală.

— Ești grozav. Aș vrea să fiu ca tine, îi spun, în timp ce-l mângâi pe bărbie.

— Există deja unul ca mine. Am nevoie să fii ca tine.

Mă uit la el.

— Ești real?

— Da, cred că da. Par real, spune el, în timp ce se mângâie pe piept.

— Ei bine, nu pari real și nici ce spui nu pare real, Felix Clark.

— Pot să-ți arăt cât de real sunt.

— Aici?

— Acum.

— Ești indecent.

– Foarte.

– Dar eşti şi cel mai atent, ferm şi excesiv de atrăgător bărbat pe care l-am întâlnit vreodată.

– Excesiv de atrăgător?

– Da. Ştiu că e nepoliticos s-o spun, dar ţin minte că la asta m-am gândit în prima noastră noapte împreună.

Felix zâmbeşte.

– Pot să-ţi arăt exact cât de nepoliticos sunt.

– Arată-mi.

Felix se ridică şi mă trage după el. Mă dezbracă cu atenţie, de parcă sunt un cadou împachetat frumos. Îmi pune coada împletită peste umăr, apoi îmi desface funda de la gât şi în tot timpul acesta nu mă scapă din ochi. Privirea aia a lui. Îi simt efectul între coapse. Deschide fiecare nasture al cămăşii şi mi-o dă jos. Aceasta cade pe podeaua de lemn. Sunt goală, îmbrăcată doar în razele soarelui. În depărtare, pe vârful stâncilor, sunt nişte case, dar atâta timp cât locatarii lor nu au binocluri, avem intimitate.

Vreau să-i scot cămaşa, dar Felix dă din cap.

– Întinde-te, Lucy.

Mergem spre ţărm. Felix aduce o pătură veche, cea folosită de familia Clark ca pătură de plajă, şi ne odihnim pe nisip corpurile obosite după atâta sex.

Nu vreau să mă întorc la muncă. Niciodată n-am simţit asta mai acut decât acum. Vreau să fac aranjamente florale. Dar restul lucrurilor – întâlnirea cu Cena, e-mailurile nesfârşite, toate sarcinile pe care trebuie să le îndeplinesc – aş putea să le las în urmă. Nu mi-am dat seama până acum, dar sunt epuizată.

Felix şi cu mine stăm faţă-n faţă şi mă mângâie pe braţ.

– Spune-mi defectele tale. Trebuie să ai câteva, îi zic.

— Am destule.

— Cum ar fi...

— Nu știu mereu cum să-mi gestionez emoțiile. Uneori mă simt copleșit și mi-e mai ușor să le blochez, să mă prefac că, de fapt, ce simt nu există. Și nu îmi plac riscurile.

— Ce fel de riscuri?

— Oricare. Toate. M-am ars în trecut, lucru pe care îl știi deja. Mi-am reconstruit deja viața o dată. Nu pot s-o fac din nou. Mă asigur că lucrurile îmi ies din prima. Și pentru mine e bine să o luăm încet.

— Asta poate să fie a doua noastră regulă. O s-o luăm încet.

Mă sărută tandru.

— Am o idee.

— Hopa.

— Pentru cum ar putea să funcționeze treaba asta. Mai devreme ne-am luat cu altele. E ceva destul de direct. Vrei să-ți spun?

— Bineînțeles.

— O să vin în Toronto pentru nuntă. O să petrecem patru nopți împreună. Ai petrecut mult timp în lumea mea, vreau să stau și eu mai mult în lumea ta.

— Serios? Dar urăști orașul.

— Nu-l urăsc. Vreau să-mi arăți apartamentul tău. Vreau să știu unde ții semințele pe care ți le-am trimis.

— Sunt într-o cutie de sticlă de pe birou, în vechea cameră a surorii tale.

— Vreau să văd cutia de pe biroul tău. Vreau să te privesc aranjând flori și apoi să mergem să bem vin într-un bar. În loc să ne luăm rămas-bun la sfârșitul serii, o să ne întoarcem acasă la tine și dimineața o să ne trezim împreună. Vreau să văd ce cafetieră ai.

— Cafetieră?

Mă pufneşte râsul.

— Da. Vreau să pot să-mi imaginez exact unde eşti când nu suntem împreună.

— O să-ţi arăt caietul meu cu schiţe. Cel cu ideile pentru fermă.

— Ăsta e primul lucru pe care vreau să-l văd.

— Îmi place planul ăsta.

— Foarte bine. Deci o să vin în Toronto pentru nuntă, după care o să economisim, ca să ne vizităm. Tu o să vii aici în septembrie, eu o să te vizitez în octombrie.

— Dar îmi place insula în octombrie. Mai vreau un ospăţ de Ziua Recunoştinţei cu familia Clark.

Gropiţa îşi face apariţia.

— Atunci o să vin în Toronto în septembrie, iar tu o să vii în octombrie. Părinţilor mei o să le placă să te aibă aici.

Ar putea să meargă. O să ne scriem, o să vorbim, o să ne trimitem nuduri elegante şi mai puţin elegante.

— O să ne vedem o dată pe lună?

— Dacă ne permitem. Dacă nu, atunci cât de des putem. E un zbor scurt. Tu o să-mi aduci o carte. Eu o să-ţi aduc un pachet cu seminţe. Petrecem câteva zile împreună. Nu ne vedem cu alţi oameni.

— Ce o să le spui părinţilor tăi?

— Ce ar *trebui* să le spun?

Îi dau o şuviţă de pe frunte.

— Cred c-ar trebui să le spui că ieşim împreună.

— Ieşim împreună, spune el zâmbind.

— Da, ieşim împreună, îi zâmbesc.

— Cred c-ar trebui să fii de faţă când o să vorbesc cu ei. Vreau să vezi expresia mamei.

— De ce?

Pare surprins.

— Nu știi? Christine Clark e președinta fan-clubului tău.

Îl sărut pe ureche.

— Cred că știam asta. Mi-a trimis un cuțit odată.

L-am primit după prima mea vizită. Un Henckel enorm, iar pe bilet scria: *Folosește-l.* Mi s-a părut ciudat, deoarece Bridget avea deja unul, dar Christine probabil că știa că n-o să locuim împreună o veșnicie.

— Știu. L-ai folosit vreodată?

— Nu.

Felix râde.

— Am impresia că a decorat camera pentru oaspeți special pentru tine.

— Nu cred.

— E doar o bănuială.

— Părinții mei nu sunt ca ai tăi. E posibil să nu fie atât de entuziasmați. Vor avea dubii. Fratele lui Bridget, relație la distanță...

— Promit că o să mă pieptăn când o să-i cunosc.

— Ha.

— Te-ar deranja dacă vor avea dubii?

— E groaznic dacă spun că da? Aș vrea să vadă cât de grozav ești. Dar nu sunt cei mai încurajatori oameni. Le plac lucrurile sigure și cred că asta li s-ar părea riscant.

Mă fixează cu privirea.

— Nu vor să ți se întâmple ceva rău.

— Nu, niciodată. Dar încearcă să compenseze în direcția greșită.

— Pentru că ești cea mică.

După nașterea lui Lyle, au trecut câțiva ani până când mama a rămas din nou însărcinată. Mătușa mea mi-a zis că a suferit mai multe avorturi și că, atunci când fratele meu a început să patineze la trei ani, și-au vărsat

suferința și iubirea în hocheiul lui. Eu am fost o surpriză și m-au tratat de parcă eram din porțelan.

— Mereu o să fiu. Încă-mi spun Gâsculiță.

Când eram mică, mereu cădeam, făceam boacăne, spărgeam lucruri, așa c-am devenit Lucy Gâsculița[2].

— Spre deosebire de tine, mie nu-mi place porecla mea.

Mă mângâie pe umăr, apoi din nou pe încheietură.

— Te-ai gândit să le spui asta?

— Stacy mi-a spus că ar trebui s-o fac. Dar nu vreau să-i ofensez. Mama e sensibilă și se închide în ea când se supără. Poate să fie puțin rece.

Felix procesează informația.

— Și fratele tău cum e? Lyle e mai mare, nu-i așa?

— Da. Sunt sigură că atunci când eram mici, nici nu știa că exist. I-am făcut florile la nuntă.

El și Nathan s-au căsătorit acum doi ani.

— Trăiește în St. Catharines; dar luăm cina când vine în oraș. Cred c-o să vă înțelegeți bine. O să-ți vorbească întruna despre hochei, iar Nathan e un dulce.

— Mă bucur c-am apucat să-ți cunosc mătușa, chiar dacă doar pentru câteva minute.

— Și eu.

— Era sora mamei tale?

— Da.

— Seamănă?

— Nu. Până s-a îmbolnăvit mătușa mea, credeam că se urăsc.

Felix tace o clipă. Degetele lui, care mă mângâiaseră pe braț, se opresc pe cotul meu. Așteaptă să continui.

— Mama și Stacy n-au fost niciodată prietene, așa cum sunt unele surori, și n-am înțeles niciodată de ce.

2 În original, Lucy Goose (n. red.).

Dar când mătușa mea s-a îmbolnăvit, le-am auzit vorbind și...

Inspir adânc și-mi amintesc ce mi-a spus Stacy în spital în ziua aia, după ce a plecat mama.

— Mătușa mea nu l-a plăcut pe tata când părinții mei au început să iasă împreună. Nu i s-a părut că aveau chimie și a tot sperat că mama o să-și dea seama că nu se potriveau. I s-a părut că tata era îngrozitor de plictisitor și că n-o făcea să râdă. Dar n-a spus nimic, iar apoi, cu o zi înainte de nuntă, i-a vărsat totul mamei.

— Și-a ales foarte prost momentul.

— Exact. Mereu m-am întrebat de ce relația lor era așa de încordată, dar acum înțeleg. Iar tata știa că Stacy avea dubii legate de relația lor, și asta n-a făcut decât să complice lucrurile.

Un nor blochează soarele și mă pierd în chipul lui Felix. Trăsăturile care au devenit mai profunde. Sprânceana care se arcuiește. Pata căpruie din ochiul lui.

— Mama și-a vizitat des sora cât era bolnavă. Au râs mai mult decât le-am auzit toată viața mea.

— Crezi că mama ta a iertat-o?

— Da. Într-un final, da. Dar au lăsat ca treaba asta să intervină între ele și au pierdut atâta timp. Nu s-au împăcat destul de repede.

CAPITOLUL 31

În prezent

Felix şi cu mine mergem la Bloomfield şi înapoi cu Mustangul, cu geamurile lăsate, ca să-mi cumpăr o pătură roz din lână. Facem mai bine de două ore dus-întors, dar savurez faptul că sunt lângă el. Are o mână pe schimbătorul de viteze şi vântul îi ciufuleşte părul. Îl plac. Iar el mă place pe mine. E un sentiment proaspăt, ca brânduşele care apar primăvara, şi nu mă mai satur de el.

Deja când ne întoarcem acasă, e după-amiază târziu. Felix mă numeşte *sous-chef* şi curăţ porumbul, cât el curăţă cartofii noi. Nu vorbim mult, dar felul în care ne mişcăm prin bucătărie pare o conversaţie. Un dans. Un cântec ale cărui versuri şoptesc: *Ne potrivim împreună.*

Bridget trebuie să ajungă şi ea. Sper c-o să vină cu Miles.

Mă încrunt când Felix îmi dă o roşie şi un cuţit enorm. Ştie că prefer ca el să se ocupe de partea cu tăiatul.

— Trebuie să exersezi.

Îl ascult, pentru că are privirea blândă şi luminoasă. Aş face orice pentru ochii lui.

Fără să-mi ceară asta, le aranjez aşa cum le aranjează el. Suprapun rondelele pe o farfurie, pun ulei de măsline şi sare de mare. Iau câteva frunze de busuioc din

grădina de ierburi a lui Christine și le tai fâșii, apoi le presar. Îi întind farfuria lui Felix, cu un zâmbet încrezut. Dar văd că are o expresie ciudată.

— Ce e?

— Ești așa sexy. Aia e cea mai sexy farfurie de roșii pe care am văzut-o vreodată.

Îmi ia fața în mâini și mă sărută.

— Ce cuvinte îți ies pe gură, zic eu, râzând.

Tai mărar pentru salata de cartofi. Felix stă lângă mine, pregătind marinata pentru friptură.

Tocmai am terminat de pus masa când se deschide ușa.

— Ai venit, îi spun lui Bridget când intră în bucătărie.

Zâmbesc pentru că Miles e lângă ea și o ține de mână.

E un bărbat frumos. Înalt. Are părul mereu aranjat. E elegant și pus la punct, dar nu e atât de rezervat pe cât pare. Are un zâmbet larg. Talia îngustă. Arată de parcă ar putea să înoate câțiva kilometri. Totuși, nu se simte foarte sigur în apă, iar Bridget încă lucrează la asta.

— Ia te uită, e însuși viitorul domn Bridget Clark, îi spun lui Miles, dar apoi îmi dau seama că are o expresie neobișnuită.

— Bună, Lucy.

Nu pare să se simtă prea bine.

Bridget a intrat în bucătărie și studiază florile de pe masă. Am pus șervetele de sărbătoare ale lui Christine și farfuriile speciale, cele cu dungă aurie.

— Ai scos farfuriile bune.

— Da. Eu și Felix organizăm o cină de sărbătoare pentru voi.

Îi văd gropița cu colțul ochiului, dar mă concentrez pe Bridget. N-are nicio reacție când îi spun fratelui ei pe nume, așa cum am crezut c-o să facă. Atinge petala unei margarete și izbucnește în lacrimi.

Mă duc lângă ea și îl privesc îngrijorată pe Felix, care nu pare atât de șocat de ce se întâmplă.

— Ce ai făcut? îl întreb pe Miles.

Acesta ridică mâinile, nevinovat.

— Nu e ce crezi.

— O să te omor, Miles Lam. Să nu crezi că n-o s-o fac. Am un cuțit foarte mare și știu cum să-l folosesc.

Bridget râde, apoi plânge și mai tare. O îmbrățișez strâns.

— Ce se întâmplă? Te rog eu, spune-mi odată.

O ghidez spre canapea, în timp ce-i arunc priviri tăioase lui Miles.

— Bridget, spune-mi.

Încuviințează printre lacrimi, apoi le șterge.

— Bine.

Dar nu spune nimic. Își dă o buclă laoparte, dar aceasta cade la loc.

Când eram colege de apartament și o enerva că nu-i stătea părul, îi făceam o împletitură franțuzească. Am purtat multe conversații în timp ce-i împleteam părul.

— Întoarce-te, o să ți-l aranjez eu.

Miles se duce în bucătărie, unde e Felix. Acesta îi șoptește ceva, iar Miles încuviințează. Am senzația să sunt singura care nu știe ce se întâmplă. Ne privesc îngrijorați în timp ce separ părul lui Bridget în secțiuni. Abia când termin, Bridget spune:

— Putem să ieșim la o plimbare?

Mergem la plajă.

— Nici nu știu de unde să încep, recunoaște Bridget.

— E vreun început?

Inspiră adânc.

— Cred că da. E și un mijloc și un final.

— Bine. Începe de acolo atunci.

Se oprește și se uită la mine. Bărbia îi tremură.

— Nu vreau să spun, pentru că dacă spun, o să devină adevărat.

Mi se strânge stomacul.

— Ați anulat nunta? Pentru că dacă...

— Nu. Miles a primit o ofertă de job în Australia.

Totul dispare. Mintea mea se deconectează. Corpul îmi îngheață.

— Bee?

Mă concentrez pe Bridget, pe ochii ei căprui, care încep să se umple din nou de lacrimi, și dintr-odată, totul are sens. În ultimele zile, Bridget a trebuit să ia cea mai importantă decizie din viața ei. Îmi cunosc prietena. Știu c-a luat-o deja.

Îmi ia 10 secunde să spun ceva.

— Te muți în Australia.

Încuviințează și două lacrimi gemene îi curg pe obrajii pistruiați.

— Îmi pare rău, Bee.

Mă ia în brațe și-și îngroapă fața în umărul meu. Bridget plânge, dar eu doar stau acolo, cu brațele moi, lipite de corp. Cred că mi s-a scurtcircuitat creierul.

— Nu vreau să plec, spune ea.

Corpul începe să-i tremure. Plânge și mai tare, de parcă i se frânge sufletul. Asta mă readuce în prezent.

Sunt cea mai bună prietenă a ei și trebuie să mă port ca atare. O iau strâns în brațe.

— Nu vreau să pleci.

— Știu. Știu. Te rog să nu mă urăști.

— N-aș putea să te urăsc. Niciodată.

Plângem împreună, iar când ne mai liniștim, ne așezăm pe nisip, una lângă cealaltă, cu genunchii strânși la piept, pentru ca Bridget să-mi spună toată povestea. Pe un ton agitat, Bridget îmi spune că angajatorul lui Miles deschide un birou în Sydney, iar el a primit sarcina să-l conducă. E o promovare importantă.

— Când ai aflat?

— Acum câteva zile. A primit oferta săptămâna trecută și m-am panicat.

— De asta ai venit aici.

— Da. Am vrut doar să-mi îmbrățișez părinții și fratele. Și pe tine. Aveam nevoie de spațiu ca să-mi dau seama ce să fac. Am întors problema pe toate părțile, dar nu există altă opțiune.

— Trebuie să te duci.

— Da. Mereu am vrut să mă întorc în Australia. Să stăm mai mult decât ultima oară, dar niciodată n-am vrut să mă mut acolo. E așa departe.

— E cât se poate de departe.

Bridget îmi spune c-au acceptat să meargă pentru doi ani, după care vor reevalua situația.

— O să plecăm în octombrie.

Rămân mască. Asta înseamnă peste numai două luni.

— Dar îți iubești slujba, șoptesc eu.

Ăsta e singurul meu contraargument.

— Așa e.

Buzele îi tremură din nou.

— Atunci de ce te duci? De ce are prioritate cariera lui Miles?

— Nu are. Ar refuza oferta dacă l-aş ruga. Dar e o oportunitate incredibilă şi nu vreau să-l trag înapoi. Şi o parte din mine înţelege că asta o să fie o experienţă unică. N-am locuit decât aici şi în Toronto. Mi-ar plăcea să cunosc locurile unde a crescut Miles. E vorba de numai doi ani.

— Pare că încerci să te convingi singură.

— Poate chiar aşa şi e, râde ea.

— Crezi că şeful tău o să te lase să lucrezi de acolo?

Nu vreau decât să mă bag în pat şi să hibernez doi ani, până o să se întoarcă Bridget. Dar acum încerc să o susţin, să mă port ca prietena ei cea mai bună.

Inspiră adânc.

— Nu ştiu, încă n-am rezolvat partea aia. Îmi place să merg la spital, să am colegi, să simt că fac parte dintr-o comunitate. Îmi iubesc colegii. Îmi place ce fac. Dar nu ştiu dacă are sens, având în vedere diferenţa de fus orar.

— Care de cât e?

— Sunt cu 16 ore înainte.

— Deci o să trăieşti în viitor! Poţi să-mi spui numerele câştigătoare de la loto?

— Absolut. Exact aşa funcţionează lucrurile. Vom fi bogate.

Un cuplu se plimbă pe plajă şi ne salută.

— Nu-mi vine să cred, îngaim eu. O să trăiesc în negare până o să te urci în avion. Nici după nu ştiu dac-o să accept ce se întâmplă. Bridge, eşti totul pentru mine.

Îmi dă părul după ureche, apoi îmi ia faţa în mâini. Simt că iar îmi vor da lacrimile.

— Te iubesc, dar nu pot să fiu totul pentru tine, îmi spune. Nimeni nu poate. Şi o să te ajut în continuare cu florăria, pot să mă ocup de partea de contabilitate. Nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa asta.

Ceva din oferta ei mă deranjează, dar nu ştiu exact ce anume.

Nu mai spunem nimic. Doar privim valurile şi procesăm tot ce s-a întâmplat.

Bridget se mută. Pe un alt continent. Într-o altă emisferă.

— Cred că eşti curajoasă. E curajos ce faci, îi spun într-un final.

— Mulţumesc.

— Dar mi-ar fi plăcut să aflu mai devreme. Înţeleg că nu-ţi plac sfaturile nesolicitate, însă e un lucru prea important ca să-l ascunzi de mine.

— Încercam să te protejez. Ţi-ai pierdut mătuşa anul trecut şi ştiu cât de dor îţi e de ea. În plus, eşti aşa de stresată, n-am vrut să-ţi dau un motiv în plus. Dar în acelaşi timp, mi s-a părut că, dacă îţi spun, atunci o să devină real, mă înţelegi? Şi n-am vrut să încerci să mă convingi să rămân înainte să iau o decizie.

— Bridget, nu-s în stare să te conving nici măcar să-ţi iei o pereche nouă de colanţi. Iar simplul fapt că ai secrete e stresant. Mereu mă ajuţi, dar nu mă laşi să te ajut. Uneori simt că relaţia noastră e unilaterală, pentru că n-ai nevoie de mine.

Ridică o sprânceană.

— Chiar crezi asta? Bee, bineînţeles că am nevoie de tine. De ce crezi că mi-e atât de greu acum? După ce m-am mutat în Toronto, m-am simţit singură ani întregi. Dar apoi te-am întâlnit pe tine şi am întâlnit-o pe Stacy. N-aş fi supravieţuit fără tine şi pastele cu care ne-a hrănit mătuşa ta. Fără serile de miercuri în care ne uitam la

filme. Fără petrecerile noastre dansante din bucătărie. Fără florărie. Fără vizitele la cinematograf cu mătuşa ta. M-aş fi mutat înapoi pe insulă. Nu l-aş fi întâlnit pe Miles. N-aş fi avut locul meu de muncă. Ţie îţi datorez toate astea. Te iubesc, Cartofior.

— Şi eu te iubesc, îi spun, în timp ce izbucnesc iar în plâns.

Mă mângâie pe umăr, iar eu o privesc şi-mi şterg lacrimile.

— Şi ştii că părinţii mei te adoră. Te primesc cu braţele deschise aici oricând şi o să se simtă mai bine dacă o să-i vizitezi.

— Lor le-ai spus?

— Nu. Tot amân asta. Oricum li se pare că până şi Toronto e prea departe.

Mă gândesc la modul în care s-a uitat Felix la scrisoarea lăsată de Bridget ieri.

— Fratele tău ştie, nu-i aşa? De asta v-aţi certat alaltăieri-seară?

— Da. Nu s-a lăsat până nu i-am spus. Wolf poate să fie destul de încăpăţânat. Şi a fost nervos că nu ţi-am spus.

Bridget i-a spus lui Felix înainte să-mi spună mie. Prima reacţie este să mă simt rănită, dar ştiu că e ipocrit din partea mea. Şi eu i-am ascuns lucruri lui Bridget, ani la rând.

— Îmi pare rău, Bee, spune ea.

Ştiu că e timpul să-i mărturisesc adevărul, dar sunt înspăimântată. Bridget se mută în celălalt capăt al lumii şi i-ar fi uşor să mă scoată din viaţa ei. O pierd pentru că merge în Australia, dar dacă o să se simtă trădată, atunci o s-o pierd din nou.

— Eu...

Ezit. Pentru că îmi vine în minte ceva la care nu m-am gândit înainte. Dacă Bridget n-o să fie supărată? Dacă o să creadă că eu şi Felix n-o să funcţionăm ca un cuplu? Chiar dacă lui Felix nu-i pasă de părerea ei, mie îmi pasă.

— Bee? întreabă Bridget, când trec câteva secunde fără să spun nimic.

— Trebuie să-ţi spun ceva, zic eu repede.

— Ce anume?

Simt c-o să mi se facă rău.

— Te rog să nu mă urăşti. Te implor.

— Mi-ar fi imposibil să te urăsc.

— Eu...

Am mai încercat să fac asta, dar niciodată n-am ajuns aşa departe. Simt că alerg spre vârful unei stânci. Îi iau mâinile într-ale mele, ca să nu sar singură. Asta e. Inspir adânc, apoi sar în gol.

— Îl plac pe fratele tău.

Tac câteva secunde.

— Mult.

Bridget se încruntă, derutată.

— Şi el mă place.

Parcă am treisprezece ani. Încerc să-i spun din nou.

— Bridget, am sentimente pentru el. Sentimente reale. Noi...

Bridget face ochii mari, iar eu continui.

— Suntem un... Au fost implicate săruturi.

— Vorbim de tine şi de fratele meu?

— Da.

— Vă sărutaţi.

Vorbeşte lent. Procesează informaţia.

— Sunt mai mult decât săruturi...

— Opreşte-te.

Mă întrerupe şi-mi ţin respiraţia.

— Nu vreau să aud continuarea. E *fratele* meu, Bee.

— Ştiu. Îmi pare rău. Te rog, nu mă urî.

— De ce te-aş urî?

— Mi-ai spus să nu mă apropii de el.

— Ţi-am spus să nu te îndrăgosteşti de el. Stai un pic, eşti îndrăgostită de Wolf?

— Îl plac foarte mult. Mai mult decât pe oricine altcineva. Dacă e să fiu sinceră, asta mă sperie.

— Hmmm.

Un zâmbet îi apare pe buze în timp ce dă din cap.

— Nu-mi vine să cred. Ştiam că v-aţi făcut de cap, dar...

— Stai un pic!

Rămân mască.

Bridget mă priveşte, plină de ea.

— Ştiai?

— Ştiam.

— Felix ţi-a spus?

— Aşa îi spui? Ce ciudat! Şi nu, nu el mi-a spus. Deşi când te-ai întors de pe insulă vara trecută, nu m-a mai întrebat de tine, ceea ce a fost o schimbare dramatică faţă de toate întrebările pe care mi le punea mereu despre tine. Iar tu aveai o expresie ciudată când îl pomeneam. Ştiam că se întâmplase ceva. Ţi-am spus asta.

Nu am cuvinte.

— Îmi amintesc c-am fost suspicioasă a doua oară când ai venit aici. Tu şi Wolf vă tot uitaţi unul la celălalt. Dar m-am convins când am venit de Ziua Recunoştinţei.

M-am dus la baie în miezul nopții și ușa de la dormitorul tău era deschisă.

— Dumnezeule!

Nu-mi vine să cred că n-am închis-o când m-am dus la Felix.

— Și tu nu erai în pat.

Mă frec la ochi. Nu știu dacă să mă simt rușinată, jenată sau ușurată. Probabil că toate lucrurile astea.

— Și apoi am auzit canapeaua extensibilă scârțâind foarte tare.

— Nu!

— Ba da. Mi-ar plăcea să pot să-mi șterg sunetul din minte.

— Îmi pare rău. Îmi pare așa rău.

— O să-ți trimit factura de la terapie.

— Deci Miles știe?

— Da. Presupun că și Zach știe, pentru că el și Wolf n-au secrete unul față de celălalt. Bunicii mei clar știu. Bunica a fost prima care le-a pomenit părinților mei că ea crede că sunteți mai mult decât niște simpli prieteni. Și pun pariu că mama s-a gândit la tine când a redecorat camera lui Wolf. Christine Clark nu e pasionată de stilul feminin, cel puțin nu era. Toată familia v-a susținut în secret în ultimii ani.

Simt că mă ia amețeala.

— De ce n-ai spus nimic?

— De ce n-ai spus *tu* nimic? contracarează ea.

Nu am nicio apărare.

— Nu știam că era fratele tău. Nu inițial. L-am întâlnit la restaurant, când ai pierdut avionul, în prima vară.

Niciodată n-o să împărtășesc restul acelei povești cu Bridget.

— Ne-am promis că n-o să se mai întâmple niciodată. Îmi pare rău că ţi-am ascuns asta, dar nu trebuia să însemne nimic. Mult timp chiar am crezut că nu înseamnă nimic. Nu am vrut să însemne.

Bridget face o pauză şi-şi adună gândurile.

— Toată treaba asta durează de cinci ani?

— N-a fost tot timpul. Îmi pare rău că nu ţi-am mai spus până acum. Am încercat, dar după tot ce s-a întâmplat cu Joy, n-am putut s-o fac.

— Aş aprecia dacă nu i-ai frânge inima fratelui meu şi nu m-ai ignora după asta.

O spune cu o expresie serioasă, dar văd că are un zâmbet mic pe faţă.

— Dar dacă n-o să meargă? Dac-o s-o dau în bară, o să vă pierd pe amândoi. O să mă urăşti.

Bridget pufneşte.

— Dac-o s-o dai în bară, o să te iubesc. Wolf e cel care trebuie să fie atent.

Se uită la apă şi-şi muşcă buza.

— Pot să vă văd împreună, spune ea pe un ton hotărât. El o să te echilibreze, iar tu o să-l scoţi din carapace. Mereu e mai vorbăreţ când eşti şi tu în preajmă şi o să aveţi grijă unul de celălalt. Cred c-ar putea să funcţioneze.

Bridget tace din nou, apoi dă din cap.

— Uau! Tu şi fratele meu, deci?

— Da. Eu şi fratele tău.

CAPITOLUL 32

În prezent

Bridget şi cu mine stăm pe plajă mult timp. Nu spunem asta, dar amândouă simţim că acasă ne aşteaptă realitatea şi nu vrem s-o înfruntăm. Ne întoarcem încet, cu paşi greoi. Creierul meu e ca banana pisată pe pâinea prăjită. Bridget se mută şi, pe măsură ce procesez adevărul, ştiu c-o să mă afecteze foarte tare. O să mă lovească în plin. Panica. Singurătatea. Toate felurile în care mi-e dor de apropierea ei. Simt asta deja în plămâni.

Dar apoi îl văd pe Felix. Stă pe verandă, cu Miles, şi îmi dau seama când ne observă. Se încordează. Apoi totul se întâmplă repede. Vine spre noi şi, pe măsură ce se apropie şi privirile ni se întâlnesc, ştiu că mă vede doar pe mine. Asta mă opreşte pe loc.

— Uau! exclamă Bridget.

— Uau! încuviinţez eu.

Când Felix ajunge la mine, mă ia în braţe şi mă strânge cu putere. Îmi înfăşor picioarele în jurul lui şi îmi lipesc faţa de pielea lui, în curba bronzată unde umărul se întâlneşte cu gâtul. Simt iz de sare, soare, vânt şi copaci.

— Îmi pare rău că nu ţi-am spus, zice el.

Vocea îi vibrează prin mine şi-l strâng şi mai tare.

— A trebuit s-o las pe ea să-ţi dea vestea.

— Știu. Nu sunt supărată.

Îl simt cum se relaxează.

— Ești bine?

— Nu.

Mă lipesc de el cât de mult pot. Fruntea. Obrazul. Pleoapa. Nasul. Buzele.

— Simt că inima mi-a fost smulsă din piept, dar o să mă ajute dacă pot să stau așa, lipită de tine.

Râde.

— Cred că la un moment dat, va trebui să te las jos. Oi fi eu puternic, dar nu destul cât să te car la infinit.

Bridget intervine.

— E bine că Bee mi-a spus despre voi, altfel ce se întâmplă acum ar fi foarte ciudat. De fapt, încă e ciudat.

— Cred c-ar fi bine să mă lași jos.

Bridget nu e pregătită pentru manifestările astea publice de afecțiune.

Îmi desfac picioarele din jurul lui Felix și, când mă lasă jos, Bridget îl împinge.

— Wolf, ce ți-am spus despre flirtatul cu prietenele mele?

— Sper că nu te aștepți la niște scuze.

— Ai grijă. Știu unde locuiești.

— Cum te simți, de fapt? întreabă Felix cât ne îndreptăm spre casă.

Mă ține de talie, lipită de el.

— Sunt devastată, dar nu cred că pot să vorbesc despre asta fără să plâng din nou. Sunt un pic panicată.

— N-ai de ce. Panica nu aduce nimic bun.

— Știu.

Dar în două luni, Bridget o să fie în Australia, Felix o să fie aici și eu o să fiu în Toronto. Durerea din plămâni începe să mă ardă.

Felix mă sărută pe tâmplă.

— O să trecem prin asta împreună, Lucy.

Împreună. Îmi place cum sună.

CAPITOLUL 33

În prezent
Ziua nunții lui Bridget

Alarma îmi sună la ora cinci. Trebuie să fiu la muzeul Gardiner mai devreme. Azi am mobilizat toată echipa. Dar mai pot să fur câteva minute. Apăs pe amânare, dar niște mâini mari mă prind de talie, iar Felix mă rostogolește peste el.

— Nu e corect, mormăi eu.

— Mi-ai spus să nu te las să dormi mai mult. Asta e alarma ta de trezire, spune el, sărutându-mă.

E absolut magic să-l am pe Felix în dormitorul meu. E ceva nou. Îi arăt cum se folosește cafetiera, iar el îmi pregătește o cană, în timp ce-mi fac duș. E ireal să-l văd în bucătăria mea, suflând în ceașca lui de ceai. Apartamentul meu n-o să mai fie niciodată la fel. De acum înainte, o să mi-l imaginez mereu pe Felix Clark bând Earl Grey în bucătăria asta.

Vine cu mine la muzeu, pentru că vrea să mă vadă la muncă și vrea s-o întâlnească pe Farah. Îi fac cunoștință cu ea, Rory și Gia, apoi mă apuc de boltă. Însă privirea îmi mai alunecă spre el.

– Îi arunci niște priviri care spun tot, remarcă Farah.

După asta îl dau afară. E ziua nunții prietenei mele celei mai bune și trebuie să mă concentrez.

M-am întors în Toronto acum 72 de ore, dar de atunci am muncit întruna. Ore lungi la magazin, un contract proaspăt semnat cu un lanț de restaurante, poziții cu normă întreagă pentru Rory și Gia, o mărire de salariu pentru Farah și încă două posturi pe care le voi face publice săptămâna viitoare. Am gestionat pierderea mătușii mele prin muncă și așa gestionez și mutarea lui Bridget. O să lase un gol mare în viața mea, pe care trebuie să-l umplu cumva. Pot să fac față stresului de la muncă. Însă nici nu pot să mă gândesc că, peste două luni, va trebui să-mi iau bun-rămas de la Bridget.

Toate gândurile astea dispar când încep să pun frunzele de magnolie în buretele de la baza bolții. Pe la jumătate, îmi dau seama că, dacă aș putea să fac asta în fiecare zi – să lucrez cu flori și să renunț la celelalte chestii –, aș fi fericită. Asta îmi place să fac. Pentru asta am fost făcută. Iar nunta lui Bridget o să fie cea mai reușită operă a mea de până acum.

Când termin, analizez structura și îi evaluez echilibrul. Am pus ramuri cu mure și hortensii, proaspete și uscate. Ranunculus crem, trandafiri, frunze de magnolie și eucalipt. De obicei, bolțile mele au cam doi metri. Asta însă are trei. În parte, pentru că Miles e un bărbat foarte înalt și locația e în aer liber, cu sticlă și margini ascuțite. Dar și pentru că mă dau mare. Când terminăm, muzeul arată ca un basm. Altarul e plin de flori, la fel și spătarele scaunelor.

Înaintez spre altar și-l văd pe Felix în capăt, alături de Miles și cavalerul de onoare. Ne privim până când mă așez la locul meu, de domnișoară de onoare. Apoi o

aştept pe ea. Când Bridget vine la braţul lui Ken, nu pot să-mi iau ochii de la ea. Străluceşte. Pur şi simplu emană lumină. Rochia e albă. Simplă. Are un decolteu rotund, fără mâneci. O coloană de mătase îi mângâie pielea şi se revarsă pe podea. Nu are dantelă, mărgele sau alte detalii. Nu poartă nici lenjerie. Bridget a încercat un tanga, dar se vedea conturul. Poartă nişte tocuri delicate, de culoarea perlei, care nu cred că vor rezista decât până la desert. Părul e prins într-un coc la ceafă, perfect de imperfect, iar verdele din buchet aproape ajunge pe podea. Gropiţele îi sunt etalate din plin. E diafană. E vânt şi aer şi nori. Întruchiparea fericirii. Prietena mea cea mai bună e aşa de frumoasă.

Mă uit direct la ea pentru că nu vreau să ratez nimic, dar simt privirea lui Felix aţintită asupra mea. Ştiu că dac-o să mă uit la el, o să văd gropiţa. Toată ziua a zâmbit. Când Bridget ajunge lângă Miles la altar, îl privesc în sfârşit.

— Hei, îmi şopteşte.

— Bună, îi răspund.

— Arăţi sexy.

— Şi tu.

Felix arată criminal în smoching.

Apoi se uită spre bolta de flori şi adaugă:

— Iarăşi sexy.

Ştiu, dar îmi place că şi Felix crede asta.

Înainte de repetiţia pentru cină de ieri seară le-a spus părinţilor lui că ieşim împreună. Am stat lângă el, dar Felix a vorbit. Christine l-a apucat pe Ken de braţ de parcă urma să leşine, apoi a exclamat de fericire.

Primul sărut al lui Bridget şi Miles după ce se căsătoresc durează aşa de mult, că mulţimea izbucneşte în urale.

— Amice, luaţi-vă o cameră, strigă unul dintre australieni.

Când proaspăt căsătoriţii se întorc de la altar, Felix îi şopteşte ceva cavalerului de onoare şi face schimb de locuri cu el. Ne întoarcem unul spre celălalt. Îmi şterge o lacrimă de pe obraz, apoi îmi oferă braţul.

— Te cunosc, îmi spune.

— Parcă ne-am mai întâlnit.

— Dar niciodată aşa.

— Costumul ăla ar trebui să fie ilegal.

Râde, apoi şopteşte:

— Diseară. Tu, eu, rochia asta, masa ta din bucătărie. O să te aplec peste ea.

— Nu dacă te aplec eu prima, îi şoptesc, în timp ce inima mi-o ia razna.

Facem poze în care stăm unul lângă celălalt. La cină stăm unul lângă celălalt. Felix tot inventează moduri prin care să mă atingă. Îşi pune mâna pe spatele meu când mă mişc, mă mângâie pe umăr când râd. La un moment dat, palma îi alunecă sub despicătura rochiei, odihnindu-se pe coapsa mea. Farah e în continuare cea cu care am venit la nuntă, dar Felix a convins-o să facă schimb de locuri. Sunt prinsă între fraţii Clark şi nu mă pot opri din zâmbit.

Când e timpul să ţin discursul, mă ridic spre microfon. Mâinile îmi tremură. Deşi simt privirea lui Felix, nu o văd decât pe Bridget. Am plănuit s-o fac să plângă din clipa în care s-a logodit cu Miles. Dar acum că mă uit la persoana cea mai dragă mie, simt cum mă înţeapă ochii.

— Prima oară când am cunoscut-o pe Bridget Clark, m-a dus acasă pe ghidonul bicicletei.

Îmi tremură vocea, aşa că inspir adânc.

— În multe feluri, m-a tot susţinut din acea noapte de acum şapte ani.

Vocea mi se frânge în mijlocul propoziției. Am tot evitat să mă gândesc la asta, dar acum adevărul mă lovește cu putere. Bridget o să se mute în Australia și nu știu cum o să supraviețuiesc fără ea. Scanez pagina cu discursul și știu că n-o să pot spune tot ce am scris fără să plâng. Dar chiar și așa, merg mai departe. Plâng în timp ce spun discursul.

— Miles, să ai grijă de ea. E persoana cea mai importantă pentru mine.

Mă întorc spre prietena mea cea mai bună, care are obrajii plini de lacrimi.

— Bridget, ești iubirea vieții mele.

Nunta surprinde felul în care lumea lui Bridget e împărțită între oraș și coastă. Suntem în centru, aproape de intersecția dintre Bloor Street și Avenue Road, înconjurați de ritmul agitat al vieții din Toronto. Înăuntru, ne desfătăm cu cele mai bune preparate. Porc de lapte la cuptor. Crab prăjit. Pește alb cu ghimbir și ceapă verde. Desertul e bun, iar cvartetul cântă Vivaldi. Totul merge conform programului. Dar se și dansează, iar startul a fost dat de bunicul lui Bridget, la vioară. Prietena mea cea mai bună s-a descălțat în momentul ăsta. Zach și-a mai desfăcut cravata. Darul pe care i l-a adus are forma suspicios de asemănătoare cu Trivial Pursuit. La ora 23.00, în fața locației parchează o dubă de mâncare cu rulouri delicioase de homar. Ringul de dans nu e niciodată gol. Nu cred că există un grup de o sută de oameni care să se fi distrat vreodată mai bine decât noi.

La scurt timp după miezul nopții, muzica se oprește, iar Miles ia microfonul de la DJ și spune:

— Asta e pentru soția mea.

Apoi, Miles Lam cântă *Un-Break my heart* cât îl țin plămânii lui afoni.

E o alegere ciudată pentru o nuntă şi perfectă pentru Bridget. Miles îşi varsă tot sufletul în cântec. Ridică pumnul. Îşi loveşte pieptul. Închide ochii şi ridică bărbia spre tavan.

Şi în tot timpul ăsta, Felix e lângă mine. Mă ţine de mână. Mă sărută. Dansăm, râdem şi ne atingem întruna.

— Te savurez, îi spun lui Felix, ameţită, când ne sărutăm pe scări.

Sunt dependentă de gustul lui. Sare şi Tic Tac.

— Mă savurezi?

— Da, şi nu cred c-am mai savurat pe nimeni până acum. Dar pe tine te savurez, Felix Edgar Clark.

Felix mă ia de mână.

— Şi eu te savurez, Lucy Beth Ashby.

După ce ne sărutăm, când mă întorc la petrecere de la baie, îl remarc pe Felix lângă bolta de flori. Arată surprinzător de confortabil în smoching, de parcă, dacă ar ieşi în oraş în momentul ăsta, ar părea de-al locului.

Al meu, îmi spune inima. *Felix.*

Mângâie o petală, apoi alta, cu un aer uimit. Îl savurez de la depărtare, apoi îl trag pe ringul de dans, ca să-l simt în braţele mele.

DJ-ul a pus ceva lent şi vechi, iar eu îmi las capul pe umărul lui Felix. Sunt convinsă că această curbă a muşchiului şi osul au fost făcute pentru mine. Zach şi iubita lui, Lana, sunt în apropiere, iar el îmi face un semn aprobator. E aşa de bine să fiu cu Felix, înconjurată de prietenii noştri şi familia lui. E perfect. E ca şi cum mereu a fost menit să fiu cu el. Un timp, mă prefac că n-o să plece marţi.

Al meu, îmi tot repetă inima. *Felix. Mai mult.*

CAPITOLUL 34

În prezent

Ne împleticim beţi în apartamentul meu. Şampania e de vină doar parţial.

— Cred că a fost una dintre nopţile mele preferate, îi spun între săruturi.

— Şi a mea, spune Felix râzând.

Mârâi şi îi muşc buza de jos.

Felix se dă în spate şi mă priveşte foarte serios.

— Ar trebui să ştii că de fapt concurezi cu noaptea în care Zach a pierdut un pariu şi şi-a pus un piercing în sfârc.

— Mi se pare corect.

Nu ne mişcăm de pe hol, nu ne descălţăm. Doar ne sărutăm întruna. Sunt copleşită de nevoia de a face acest moment să dureze o eternitate. Vreau să-l ţin în mâini, de parcă ar fi aluat, şi să-l întind lent şi cu atenţie, ca să nu se termine niciodată. Simt un fior de panică atunci când mă gândesc că va trebui să mă întorc la ritmul necruţător de la muncă. Nu vreau să mă întorc la un apartament gol. Şi nu vreau să fiu fără Felix. Vreau să fiu înapoi pe insulă.

Mă retrag brusc de lângă el şi-mi scot telefonul din geanta plic.

— Am spus ceva? întreabă Felix din spatele meu.

Mă uit peste umăr. Mă priveşte amuzat, cu cravata strâmbă şi părul ciufulit. Un bărbat minunat, superb.

— Mă organizez. Vreau să planific chestia asta, îi spun, în timp ce-mi deschid calendarul.

— Chestia asta?

— Noi. Nu cred că pot să aştept o lună până o să te văd din nou.

Mă încrunt la ecran.

— E foarte mult roz, portocaliu şi verde acolo. Ce înseamnă?

Oftez.

— Întâlniri, instalaţii pentru evenimente, programul angajaţilor.

— Uau!

Programul din luna septembrie e şi mai încărcat. Felix face ochii mari, aşa că îi explic.

— Toată lumea presupune că vara suntem ocupaţi, dar în Toronto, lucrurile se pun în mişcare toamna.

Trebuie să încep interviurile pentru posturile noi şi apoi să instruiesc persoanele respective.

— N-o să reuşesc să plec din oraş, şoptesc absentă.

Ne uităm la luna octombrie.

— Am uitat că Farah are liber de Ziua Recunoştinţei anul ăsta. N-o să am cum să vin pe insulă.

Am un gol în inimă. O să fie mult mai greu decât crezusem. Am semnat contractul cu Cena fără să mă gândesc cum o să-mi afecteze relaţia cu Felix.

— Sunt stresată doar când mă uit la calendarul ăsta. De ce mi-am făcut aşa ceva? Cum o să facem relaţia să meargă?

— Poate că ne-am făcut prea mari speranțe, crezând c-o să ne vedem în fiecare lună. Dar nu trebuie să rezervăm bilete de avion în seara asta. O să fim bine, Lucy. O să fim amândoi ocupați. I-am promis lui Zach că toamna asta o să mă uit la niște proprietăți noi. O să zboare timpul.

Nu cred că e adevărat.

— Știu că am spus c-o s-o luăm încet, dar mi se pare că n-o să ajungem nicăieri cu programele astea.

Nu m-am gândit la asta înainte, dar faptul că Felix e în Toronto cu mine doar evidențiază cât de greu o să fie să avem o relație la distanță.

— Tu o să fii acolo, eu aici. O să fie dificil.

O să fie și mai rău după ce Bridget o să plece în octombrie.

Mă uit în jur la apartament. La bucătăria mică ce dă spre sufragerie și zona de luat masa. La masa albă rotundă și scaunele pe care Bridget m-a ajutat să le car din Richmond și Bathurst. La canapeaua roz pe care am cumpărat-o când Bridget s-a mutat cu Miles. La paharele rozalii de pe căruciorul de bar. Toate mi se potrivesc, dar de când a plecat Bridget, n-am mai simțit că locul ăsta e casa mea. Ea a dat sens acestui loc. Fără ea, apartamentul e o carte fără cuvinte. O vază fără flori. Nu vreau să mă întorc acasă la asta. Mă uit la Felix. Poate că nici nu trebuie s-o fac.

Ideea mă lovește cu putere.

— Ar trebui să mă mut pe insulă, spun eu.

Felix râde, surprins, până când își dă seama că nu glumesc.

— Poate într-o zi...

Îl întrerup.

— Nu. Acum. Ar trebui să mă mut cu tine.

— Păi...

— Gândeşte-te. E perfect. Ador locul ăla şi ador să fiu cu tine. Felix, nu pot să-mi înfrunt viaţa acum. Bridget o să plece şi eu sunt epuizată, iar lucrurile doar o să se înrăutăţească, spun eu, fluturând telefonul. Cred că e momentul pentru o decizie drastică. Vreau să mă întorc cu tine.

Mă priveşte atent.

— Lucy, mereu e greu să te întorci la viaţa de zi cu zi după o excursie. Cred că suferi de o formă severă de mahmureală de vacanţă.

— Ba nu. Cred că am o epifanie. Am semnat contractul cu restaurantul, dar nici nu ştiu dacă îl vreau cu adevărat. Nu ştiu ce fac. Trebuie să-mi dau seama cum vreau să arate viaţa mea, ca s-o trăiesc din plin.

Când spun vorbele astea cu voce tare, mi se face dor de Stacy. Vreau înapoi serile noastre cu mâncare italienească. Vreau să mă scoată la o piesă de teatru. Vreau să mă îmbrăţişeze. Vreau să dansez în bucătărie cu Bridget. Vreau să mă ţin de momentele astea, să mă învălui în ele. Vreau un loc moale unde să aterizez şi, mai mult decât orice, nu vreau să-mi petrec serile singură. Aici.

— Lucy, nu poţi să faci asta. Noi nu putem să facem asta, spune Felix şocat.

— De ce nu?

Se încruntă, dar continui.

— Farah poate să se ocupe de florărie cât timp e nevoie. Ar fi ca o vacanţă prelungită.

— Viaţa pe insulă nu e o vacanţă prelungită şi nici eu nu sunt.

— Bineînţeles că ştiu asta.

— Amândoi am spus că vrem să luăm lucrurile uşor. E prea curând să ne mutăm împreună. Nici măcar n-am vorbit despre viitorul nostru împreună.

— Știu, dar putem să găsim o soluție, nu crezi? O să fie mai simplu dac-o să fiu acolo, fără să-mi fac griji pentru restul vieții mele.

Chiar dacă sunt ametită, o parte din mine știe cum sună ce spun. Dar frânele nu-mi mai funcționează și, din nu știu ce motiv, continui.

— Felix, am nevoie de timp să văd ce vreau. Trebuie să mă regăsesc.

În clipa în care spun asta, știu c-am făcut o greșeală. Și nu doar pentru că Felix tresare.

— Scuze, n-ar fi trebuit să spun asta.

Timp de câteva secunde, nu spune nimic.

— Lucy, eu...

Privirea i se întunecă. Îmi pun mâna pe umărul lui.

— Nu sunt ea, zic eu încet, însă nu cred că mă aude.

— Eu...

Felix închide ochii și inspiră.

— Lucy, nu cred că treaba asta o să meargă.

Nu mai pot să respir.

— Poftim?

— Nu acum.

Nu reușesc să spun nimic.

— Lucy, vreau să fiu cu tine.

Mă ia de mâini și se apropie de mine.

— Dar trebuie să știu că vrei să fii cu mine din motive corecte, nu pentru că vrei o pauză de la viața ta.

— Nu e doar asta, Felix. E vorba de tine. Nu vreau să fiu singură. Nu vreau să fiu fără tine.

— Nici eu nu vreau asta. Te vreau în casa mea, în patul meu. Vreau să avem zilele noastre pline și, când ne întoarcem acasă, să vorbim despre ele. Dar nu pot să fac asta decât dacă ești sigură în ceea ce ne privește.

— Sunt. Nu sunt sigură ce vreau, dar știu că sunt fericită când sunt cu tine. Chestiile pe care trebuie să le lămuresc sunt legate de muncă, de statul aici, de faptul c-o să mă simt singură după ce o să se mute Bridget.

— Asta e în regulă. Nu trebuie să știi ce vrei și *ar trebui* să-ți iei timp ca să-ți dai seama. Dar nu cred c-aș rezista dacă ai veni pe insulă din motive greșite și apoi ai decide că, de fapt, nu am loc în viața ta, după ce ai avut timp să te gândești mai bine la asta. Dacă e să facem asta, vreau s-o facem cum trebuie.

Mă opresc să procesez ce a spus. E cea mai importantă ceartă a vieții mele și nu vreau să fiu derutată.

— Trebuie să mă gândesc puțin.

Îl privesc în ochi și simt cum crește disperarea. Simt lacrimile care vor să iasă la suprafață.

— Nu pleca. Stai, te rog.

— Nu plec. Hai să ne așezăm.

Mă duc pe canapea. Felix aduce două pahare cu apă și beau dintr-al meu până reușesc să-mi descurc gândurile. Îmi repet ce a spus Felix, ca să încerc să înțeleg.

— Niciodată n-am vrut să fiu cu cineva așa cum vreau să fiu cu tine. Niciodată n-am plăcut pe cineva așa cum te plac pe tine.

Înghite cu noduri, apoi se întinde spre mâna mea.

— Pot?

Încuviințez și degetele i se împletesc cu ale mele. Îl strâng.

— Nu pot să fiu portița ta de evadare.

Face o pauză, ca să procesez ce mi-a spus.

— Nu vreau să fiu doar un popas în calea ta. Vreau să fiu destinația.

— Ți-e teamă.

— Lucy, sunt *îngrozit*. Ce simt pentru tine...

Mă fixează cu privirea, implorându-mă să înțeleg.

— Ai putea să mă distrugi cu ușurință.

Felul în care spune asta mă doare. Felix merită o relație care are o bază echilibrată, iar eu nu pot să-i ofer asta, nici azi, nici mâine. Nu e momentul potrivit pentru el și poate nici pentru mine. Am tendința să fug de probleme, în loc să le înfrunt, iar mutarea pe insulă ar fi exact asta. Chiar asta îmi doresc? Nu sunt sută la sută sigură. Am nevoie de timp să-mi dau seama ce-mi doresc de fapt.

— Și mie mi-e teamă. Nu vreau să te pierd, îi spun.

— Nici eu nu vreau.

— Nu putem să facem asta acum.

Știu că are dreptate. Nu pot să fug de viața mea. Îmi datorez asta, dar îi datorez și lui.

Când încep să plâng, Felix mă strânge la piept. Încerc să-i inspir parfumul, să mi-l imprim în suflet.

— Lucy, există un motiv pentru care ne tot întoarcem unul la celălalt. Putem s-o mai facem din nou.

Mă îngrop și mai mult în căldura lui.

— Și dacă n-o s-o facem?

— Eu cred c-o s-o facem.

Felix mă ia de umeri și mă trage puțin în spate, ca să mă uit la el. Are obrajii umezi.

— Dar dacă n-o s-o facem, atunci o să știm că n-a fost să fie.

— Nu-mi place cum sună. Sunt supărată pe tine, îi spun, însă fără patimă.

— Știu.

Îl privesc pe bărbatul ăsta minunat, sufletist și genial. Un bărbat pe care-l admir din ce în ce mai mult cu fiecare moment pe care-l petrecem împreună. Chiar și acum. Vreau să știe asta. Am nevoie să știe asta.

— Pot să-ţi spun ceva?

— Orice.

— O să sune siropos, dar simt că trebuie s-o spun, în caz că n-o să mai am altă ocazie.

— Ador chestiile siropoase, spune Felix.

— Mereu mi s-a părut impresionant ce ai făcut, felul în care ai luat-o de la început. Viaţa pe care ţi-o planificaseşi a deraiat complet, dar ai luat-o de la zero. Tu şi Zach aţi avut un vis şi aţi lucrat din greu să-l transformaţi în realitate. Iar căsuţele sunt incredibile, nu ştiu dacă am apucat să-ţi spun anul trecut. Mereu mi s-a părut inspirator.

Felix încearcă să zâmbească.

— E amuzant, pentru că eu consider că ce-ai făcut *tu* a fost impresionant. Ţi-ai lăsat locul de muncă, ţi-ai sfidat părinţii, ţi-ai creat propriul drum. Siropos sau nu, *tu* mă inspiri.

Mă doare în piept de la cât de mult îmi doresc să mă ţin de el, să nu-l las să plece.

— Cred că ne-am făcut bine unul altuia, şoptesc.

— Şi eu cred asta.

— Poţi să stai? Doar în seara asta? Dorm mai bine când mă ţii în braţe.

Dă din cap şi are privirea înceţoşată.

— O să plec. Dacă n-o fac acum, nu cred c-o s-o mai fac vreodată.

— Acum? întreb cu un nod în gât.

— Da. Cred că e mai bine aşa.

Îşi strânge lucrurile din dormitor, în timp ce aştept lângă uşă.

— Unde o să te duci?

— O să iau un taxi. Mă duc la hotelul unde stă toată lumea. Nu-ți face griji pentru mine.

— Dar o să-mi fac. Mă gândesc la tine tot timpul și o să-mi fac griji.

— Nu ai de ce.

Mă privește de parcă încearcă să-mi memoreze fiecare trăsătură.

— Fă-ți griji pentru tine.

— Nu vreau să mai treacă încă un an fără să vorbim. Vreau mai mult decât un emoji.

— Pot să-ți ofer asta.

Încuviințez și Felix deschide ușa. Știu că asta e partea în care ne luăm rămas-bun, dar nu știu dacă pot s-o fac. Așa că-mi ridic brațul, ca să-i fac cu mâna. Însă Felix mă prinde de mână și mă sărută în palmă.

— Te savurez, Lucy Beth Ashby.

Nici el nu-și ia rămas-bun.

CAPITOLUL 35

În prezent

Felix e plecat de 10 minute, dar e ca şi cum nu s-a întâmplat nimic. Ca şi cum totul a fost prea perfect ca să fie real.

Nu mai am lacrimi. Ameţeala provocată de şampanie a dispărut, ca şi gândurile mele. Mă spăl pe faţă şi-mi împletesc părul, apoi mă schimb în cămaşa de noapte. Sunt amorţită.

Dar cearşafurile mele miros ca el şi în clipa în care-mi pun capul pe pernă, totul mă loveşte cu putere. Ziua pe care Felix şi cu mine am petrecut-o desfătându-ne unul cu celălalt pe insulă. Felix, care stătea întins lângă mine aici noaptea trecută. Felix care-mi punea ketchup pe cartofii prăjiţi. Felix şi cu mine sărutându-ne pe plajă vara trecută. Felix când a întâlnit-o pe mătuşa mea. Felix de Ziua Recunoştinţei. Felix în baie. Felix prima oară când l-am văzut. O licărire de albastru, un cuţit de desfăcut stridii, mâini rapide, păr ciufulit.

Încerc să nu mă mai gândesc la el, dar mintea îmi zboară la Bridget. Prietena mea cea mai bună, care pleacă în două luni. Îmi amintesc de Teacup Rock înainte să fie înghiţită de ocean în urma uraganului. Acea formaţiune magnifică de calcar roşu purtată de vânt. O aud pe Bridget şoptind: *„Simt că lucrurile îmi alunecă printre degete."*

Şi plâng.

Mă trezesc cu gâtul înțepenit și ochii iritați. Mă duc direct la cafetieră și, cât se face cafeaua, îi scriu lui Bridget. Azi își face bagajele pentru luna de miere, dar am nevoie de prietena mea cea mai bună.

Ai timp să treci pe la mine? Sau dacă nu, să ne auzim la telefon?

Bridget vine în seara aia cu o pungă cu alimente în mână.

— Am luat înghețată. Am vorbit deja cu Wolf, dar vreau să aud și de la tine ce s-a întâmplat, îmi spune când ne așezăm pe canapea, cu castroanele cu Moose Tracks în poală.

— A pus punct lucrurilor.

Începe să mă gâdile nasul. Dau din cap, apoi inspir adânc. Bridget mă strânge de umăr.

— Sau presupun că amândoi am făcut-o.

— El a prezentat altfel lucrurile. A spus c-ați luat *un respiro*.

— Poate că așa e. M-am gândit toată ziua la asta și chiar cred că am nevoie de puțin timp. Nu pot să continui în ritmul de până acum. Nu vreau să urăsc să merg la muncă. Nu vreau să mă înec în propriile lacrimi când o să pleci în Australia, doar pentru că nu am alți prieteni cu care să petrec timpul. O parte din mine încă vrea să se urce într-un avion spre insulă și să nu se mai întoarcă niciodată, dar știu că asta doar ar înrăutăți lucrurile. Pentru mine și pentru Felix. Chiar îl plac, Bridget.

— Știu, răspunde ea, și-mi zâmbește blând.

— Vreau să meargă lucrurile între noi, dar știu că e imposibil dacă el o să-și facă mereu griji c-o să dispar. Și recunosc că nu e momentul ideal să încep o relație, cu toate chestiile care se întâmplă la muncă. Probabil că s-ar simți ignorat, precum Carter.

— Nu pare tipic lui Wolf sau ţie. Nu te-am mai văzut niciodată atât de afectată de un tip.

— Nici eu.

— Aţi vorbit azi?

Dau din cap.

— Am emoţii să îi scriu. Mi-e teamă că n-o să-mi răspundă sau o să fie rece. Dacă doar s-a despărţit de mine în cel mai delicat mod posibil şi n-o să mai primesc niciodată un semn de la el?

Bridget râde.

— Îmi pare rău, dar l-am văzut pe Wolf. Ştiu că nu asta s-a întâmplat. Ar trebui să-i scrii. Când o să fii pregătită.

— Nu ştiu când o să fie asta.

— Să ştii că nu e un plan rău, spune Bridget ca pentru sine. Să-ţi iei un răgaz, să te gândeşti ce vrei, de ce ai nevoie. Nu-i nimic rău în asta. Şi dacă te face să te simţi mai bine, mama i-a spus vreo două lui Wolf când ne-a povestit ce s-a întâmplat. Se pare că nu crede în pauze. Şi ştii cum e Christine Clark când o deranjează ceva.

Asta chiar mă face să mă simt mai bine.

— De câte ori i-a zis că e o decizie *de tot rahatul*?

— De foarte multe ori.

În apartamentul meu e mai linişte ca oricând după ce pleacă Bridget. Mai sunt două luni până o să se mute în Australia, dar îi simt deja absenţa. Abia când îmi pun încă un castron de îngheţată, îmi amintesc oferta ei să mă ajute în continuare la florărie. Chestia asta mă deranjează în timp ce-mi împletesc părul înainte de culcare. Am noroc că prietena mea cea mai bună a fost plasa mea de siguranţă la muncă, dar conduc In Bloom

de mai bine de trei ani, deci ar trebui să fiu propria mea plasă de siguranță.

Sunt așa de obosită. Simt că am fugit prea mult timp. Am nevoie de spațiu, să-mi pun întrebări importante, și de liniște, ca să aud răspunsurile. Am nevoie de un nou început.

Dar nu acum. Acum am nevoie de patul meu.

În ziua următoare, Farah o scoate pe Sylvia la plimbarea ei de după-amiază și se întoarce cu cafea. Stăm la masă, botul cățelului e pe piciorul meu, și îmi spune pentru a șasea sau a șaptea oară cât de bine a mers totul cât am fost plecată.

— A fost distractiv. Mă pricep să le dau ordine oamenilor. Ar trebui să pleci în vacanță mai des.

Încuviințez detașată. Nu se poate să iau ocazional o pauză de la muncă, nici măcar pentru câteva zile. Nu-mi vine să cred că m-am gândit, chiar și pentru o secundă, că era momentul potrivit să fug de viața mea.

Îmi dau seama că Farah vrea să insiste asupra acestui lucru, dar apoi începe să mă studieze. Arată spre fața mea.

— Arăți ca o glandă perianală.

— Mulțumesc mult.

— Ești bine?

— În momentul ăsta, nu.

Nu am puterea să spun altceva. Mi-e dor de Felix de parcă mi-am pierdut un organ.

— Dar o să fiu.

— Vrei să vorbești despre asta?

— Nu.

Cu toate astea, o fac. Farah scoate sticla de urgență de vinho verde din frigider și-i spun tot ce s-a întâmplat, începând cu prima vară. M-am săturat de secrete.

CAPITOLUL 36

În prezent

Octombrie

Pe 29 octombrie, Bridget se urcă în avionul AC119 spre Australia. Miles e deja în Sydney și caută o casă în suburbiile de vest, așa că merg cu ea la aeroport.

E singura dată când mi-am dorit să fie trafic spre Pearson și singura dată când drumurile sunt goale.

În timp ce înaintăm pe autostradă, o țin strâns de mână. Se plânge că nu-și mai simte degetele, dar nu-i dau drumul. În momentul ăsta, singurul lucru care mă ajută să nu-mi pierd tot controlul e să o țin pe Bridget de mână. Dac-o să-i dau drumul, o să mă sparg într-un milion de cioburi.

După ce ajungem la aeroport, îi pun bagajul într-un cărucior și îi ridic valizele pe cântar, pentru că Bridget e însărcinată în șase săptămâni.

Merg cu ea până la zona de securitate și stau acolo până-n ultima clipă. Apoi o îmbrățișez până plângem amândouă în mijlocul terminalului și o femeie în vârstă ne dă fiecăreia câte un șervețel.

Îi spun lui Bridget că e prietena mea cea mai bună. Îi spun c-o să-mi fie dor de ea. Că o iubesc mai mult decât pe oricine altcineva.

Apoi o las să plece.

PARTEA A TREIA

„Nu vreau raze de soare şi holuri de marmură.
Te vreau doar pe tine."

— L. M. Montgomery, *Anne cea de pe Insulă*

CAPITOLUL 37

În prezent
Octombrie

— Pari surprinzător de echilibrată, având în vedere că Bridget tocmai a plecat, spune Farah în ziua după ce am dus-o pe Bridget la aeroport.

— N-o să fiu niciodată destul de echilibrată cât să demisionezi, dacă în direcţia asta o iei.

— Nu, dar vreau să vorbim despre ceva. Au trecut două luni de când ai fost pe insulă, ceea ce înseamnă că au trecut două luni de când ţi-ai luat o zi de vacanţă.

— Ştiu. Am fost ocupate.

— Da, dar acum avem mai mult ajutor. Lucrurile merg bine. Ai putea să-ţi tragi sufletul puţin şi totul ar fi în regulă.

Se încruntă, dar nu ca atunci când vede un câine mic în geanta unui client. Pare surprinzător de vulnerabilă.

— Nu ai încredere în mine?

— Ce? Bineînţeles că am. De ce spui aşa ceva?

— Ai aşteptat un an ca să-ţi iei vacanţă şi ai plecat doar pentru că Bridget trecea printr-o criză. Eşti aici tot timpul. Vii chiar şi în zilele tale libere.

— Eu...

Încerc să-mi dau seama ce vreau să spun. Când o complimentam pe Farah pentru ce făcea, își ridica umerii până la urechi, de parcă avea dureri. Așa că, în timp, n-am mai făcut asta. Am presupus că știe câtă încredere am în ea.

— Am încredere în tine. Ești organizată, de încredere și incredibil de talentată. Îmi pare rău că nu ți-am spus asta.

Farah se foiește pe scaun, dar îmi mulțumește. Tocmai când cred că am terminat conversația, o aud că tușește.

— Înțeleg că asta e afacerea ta și că nu e nimic mai important pentru tine, dar și eu țin la ea.

— Știu.

Am văzut dincolo de fațada apatică a lui Farah acum mult timp.

— Lucy, îți place să micromanageriezi.

Înghit cu noduri. Nu e plăcut să aud asta.

— Aș aprecia dacă ai putea să mă lași să te ajut mai mult. Aș vrea să am loc să cresc.

Inspir adânc.

— Am înțeles. *Loc să cresc.* Cred că și eu am nevoie de asta.

CAPITOLUL 38

În prezent
Decembrie

Îmi petrec serile ghemuită pe canapea, cu cartea despre Floret Farm. Citesc despre cum a luat naştere deja faimoasa fermă de flori a autoarei, crescând două rânduri de sângele voinicului în curte. Citesc despre cum grădina aia mică s-a transformat într-o grădină mai mare şi despre sera construită de soţul ei. Aflu despre florile de sezon şi varietăţile locale, despre testele de sol şi plantarea succesivă, precum şi despre cât de important e să creşti nu doar flori, ci şi specii care oferă alte materiale pentru aranjamente – verdeţuri, păstăi şi crengi. În tramvai, pe drumul spre şi dinspre florărie, încep să visez cu ochii deschişi.

Încet, reduc orele de lucru. Îmi dau timp în ziua de lucru să mă ocup de documente, să pregătesc listele cu bunurile şi serviciile noastre şi să-mi verific comenzile. Observ că nu mai e aşa greu acum, că am mai mult ajutor. Îmi iau o zi liberă şi merg să văd *Mizerabilii* de dimineaţă. Stau singură în teatrul întunecat. Mi-e dor să fiu aici cu mătuşa mea şi cu Bridget. Nu ştiu exact ce mă face să plâng, piesa sau dorul. Dar când ies pe stradă, în lumina zilei, mă simt înviorată. Nu credeam că sunt genul

de persoană care ar putea să meargă la o piesă de una singură. Se pare însă că-mi place să mă surprind.

Bridget și cu mine păstrăm legătura, ne trimitem e-mailuri, ne sunăm și ne scriem mesaje. Îmi trimite poze cu aranjamente florale care crede c-o să-mi placă. Sunt oribile toate și le iubesc. Mă gândesc la ce a spus odată – că nimeni nu poate să fie totul pentru mine, nici ea, nici un partener – așa că reiau legătura cu prieteni vechi. Ne întâlnim în cafenele și-mi cer scuze c-am fost absentă în ultimul an și jumătate.

Mă întorc acasă după ce am băut cafeaua cu un fost coleg de când lucram în PR și mă opresc la un magazin mic cu semințe organice. Când văd pachetul de nu-mă-uita, știu exact ce să fac cu el. N-am mai vorbit cu Felix de mai bine de trei luni, din noaptea în care a decis să ne punem relația pe pauză. Primul pas spre el e precaut și, ca și înainte, nu-i scriu un bilet. Ziua următoare trimit semințele pe Insula Prințului Edward.

Săptămâna următoare primesc un colet galben la florărie. E mai greu decât cele pe care le trimitea Felix de obicei, iar pe etichetă văd scrisul lui. Îl recunosc, l-am mai văzut pe marginile cărților. L-am văzut pe zece plicuri. Scot o copie din *Grădina secretă*. Nici el nu mi-a scris o scrisoare. Mă uit la carte, zâmbind, și îmi iau telefonul.

O ador.

Nu am emoții că n-o să-mi răspundă. Devin din ce în ce mai sigură pe mine și sunt pregătită pentru orice o să urmeze, emoji-uri sau orice altceva. Dar nu trece niciun minut și mesajul lui îmi luminează ecranul.

A ta n-are de ce să fie un secret.

Râd. I-am spus lui Bridget despre fermă înainte să plece și începuse să caute proprietăți online înainte să termin de vorbit.

Clasic.

Termin conversația aici, dar simt o căldură în piept. Felix e acolo. Nu știu dacă pe post de prieten sau mai mult. Dar acum face parte din viața mea și n-o să-i dau drumul.

După muncă, mă duc la magazinul de semințe. Ninge, dar fulgii se topesc pe obrajii mei. Se transformă în apă pe asfalt. Sunt trecători, ca iarna. Cumpăr dalii, asemănătoare cu cele pe care mi le-a trimis el, doar că astea sunt o altă varietate, Sweet Nathalie. Felix îmi scrie când primește pachetul:

Felix: Internetul îmi spune că sunt bune pentru aranjamente florale.

Eu: Internetul le știe pe toate.

Felix: Ce mai faci?

Mă gândesc puțin.

Eu: Cred că sunt bine. Mi-e tare dor de Bridget.

Nu-i spun că mi-e dor și de el. De data asta, o s-o iau ușor.

Eu: Îți vine să crezi c-o să fii unchi?

Felix: Îți vine să crezi c-o să fii mătușă?

Eu: Da, m-am născut pentru asta.

Felix: Ai avut un exemplu bun.

Eu: Cel mai bun.

Peste doar câteva zile, primesc o altă carte. *The Language of Flowers.*

Subtil.

Nu-mi răspunde decât seara.

Îmi place să te surprind.

Văd trei puncte pe ecran, care dispar. Apoi apar din nou.

Pot să te sun?

Inima îmi bate cu o viteză care poate să fie doar efectul lui Felix.

— Nu prea îmi place să trimit mesaje, spune el când răspund.

— Dar îţi place să vorbeşti la telefon?

— Îmi place să-ţi aud vocea.

Zâmbesc.

— Tu ştii când flirtezi sau faci asta aşa de natural, că nici nu-ţi dai seama?

Râsul lui, blând şi scurt, îmi umple urechile, inima şi plămânii.

— Doar spun adevărul.

— Şi mie îmi place vocea ta, îi zic, în timp ce caut prin frigider.

— Ce faci?

— Încerc să-mi dau seama dacă pot să transform două mere, un morcov şi nişte muştar în cină.

— Ai cotlet de porc?

— Mă tem că nu.

— Atunci nu pot să te ajut.

Face o pauză.

— Ar trebui să pregătim cina cu altă ocazie. Pot să te ghidez să faci ceva.

— M-ai ghida să ard ceva, dar mă bag dacă eşti şi tu dispus.

Îmi place ideea lui.

Îi trimit lui Felix seminţe de morcovi, iar el îmi trimite o carte cu reţete de pe insulă, numită *Canada's Food Island*.

— Cred că e prea avansată pentru mine, îi spun în seara aia la telefon.

— Nu e. O să începem uşor. Pagina 33.

— Salată de midii cu Chipotle nu sună deloc simplu.

— Sâmbătă seară, spune el.

Miercuri, pregătesc actele pentru contabil. Am rugat-o pe Bridget să verifice totul înainte să plece, ca să mă ocup de acte eu. Joi, petrec ore întregi construind un perete de flori şi atârnând candelabre pentru o petrecere de sărbători. Observ că am mai multe dureri decât de obicei. Aşa că pentru prima oară în viaţa mea, decid să merg la sală. Îmi iau şase sesiuni cu o antrenoare. Îi spun că nu vreau să slăbesc, ci să fiu puternică. Încep pe eliptică vineri, după muncă, şi petrec 30 de minute acolo, visând la ferma mea de flori. Aceasta s-a transformat în 1,2 hectare de sere, câmp şi rânduri peste rânduri de flori. Îi povestesc totul lui Felix sâmbătă seara, în timp ce curăţăm midii împreună.

— Ce zici şi de o grădină de legume? mă întreabă.

Vorbim pe FaceTime şi mi-am rezemat telefonul de blat.

— Nu m-am gândit la asta.

— Cred c-ar fi drăguţ să cultivi chiar tu legumele pe care le mănânci. Ştiu de unde poţi să faci rost de nişte seminţe de morcovi.

Nu ard nimic şi mâncăm cina cu bere şi tortilla. Deşi nu e o întâlnire, e totuşi cea mai reuşită întâlnire din viaţa mea.

Mă duc la St. Catharines ca să petrec ziua de Crăciun cu familia mea. Când părinții îmi sugerează să vând florăria cât afacerea încă merge bine, le spun să o lase mai ușor, pentru că știu ce fac. Nu mai comentează deloc pe marginea subiectului. Lyle îmi dă un ghiont când strângem masa și îmi șoptește:

— Ai fost grozavă.

În ajunul Anului Nou merg la mormântul lui Stacy. Era sărbătoarea ei preferată. Apoi merg în baruri cu Lyle și Nathan, pe care i-am convins să vină în oraș și să doarmă pe canapeaua mea. Bem niște shoturi verzi, care arată de-a dreptul toxic, și nu găsim un taxi spre casă, așa că ne legănăm braț la braț spre apartamentul meu. Niciodată nu m-am distrat așa de mult cu fratele meu.

Într-o dimineață de la începutul lui ianuarie, Bridget mă sună pe FaceTime ca să-mi spună c-o să aibă o fetiță, iar asta mă face să plâng de fericire. Plâng și pentru că e așa departe. Vreau s-o țin în brațe pe fetița prietenei mele cele mai bune.

— Ce ți-a trimis Wolf ultima oară? întreabă Bridget după ce-mi revin.

— O altă carte de rețete.

— Și tu?

— Semințe de trandafiri.

O varietate galbenă, pentru prietenie.

Cu fiecare plic pe care-l trimit pe Insula Prințului Edward, ferma de flori la care visez devine mai detaliată. Am desenat diagrame cu zone de grădină și plante. Plantez semințele trimise de Felix acum câțiva ani în pământul imaginar și se transformă în rânduri de dalii, cârciumărese și gura-leului. Uneori, aranjez florile în buchete chiar pe câmp, dar în zilele calde, le duc la umbră, în hambar, și lucrez pe o masă veche. La fermă am un câine care aleargă printre plante, și un iaz în care

să înoate, cu trestie pe mal şi mai adânc în centru. Vreau să fiu lângă un ochi de apă, chiar şi unul mic.

— Cât crezi c-o să poţi s-o ţii aşa? întreabă Bridget pentru a mia oară.

Îi spun că nu ştiu. M-am descurcat bine de una singură. Am prosperat într-un mod pe care nu l-am crezut posibil. Cu toate că, uneori, mi-e aşa dor de Felix, că trebuie să mă reazem de perete ca să nu cad. Dorul ăsta mă ia prin surprindere la raionul de lactate, când cumpăr unt. Mă loveşte când fac cafea. Mă lasă fără aer când îmi împletesc părul înainte de culcare. Dar valurile astea de suferinţă îmi oferă şi alinare. Sunt ca adnotările dintr-o carte, o notiţă de pe margine care spune *Asta e important.*

— Am veşti pentru tine. Joy s-a logodit!

Simt un gol în stomac, iar reacţia mea e un reflex.

— Cu Felix?

Bridget se uită la mine de parcă am vorbit în altă limbă.

— Nu, Cartof ce eşti. Cu Colin Campbell. Cred că l-ai întâlnit la petrecerea lui Zach acum câţiva ani. E un tip înalt. Roşcat. Are barbă roşie. E zâmbitor.

Îmi ia puţin să mi-l amintesc pe Colin în bucătăria lui Zach.

— Asta e grozav!

Bridget zâmbeşte.

— Da. Sunt împreună de mai bine de un an. Sunt încântată pentru ea. Din ce am auzit, Colin Campbell e campion la sexul oral.

— Bridget, exclam eu după ce scuip cafeaua.

Îşi dă ochii peste cap, cu zâmbetul ei arogant.

— Ce e?

— Mai am veşti.

— Sper că nu implică viețile sexuale ale localnicilor de pe insulă.

— Mincinoaso. Dar nu. Am auzit de o bucată de teren care e de vânzare și m-am gândit că ți-ar plăcea. Câteva hectare spre Point Prim. Zach mi-a trimis listarea. E aproape de far. Un loc superb. Coboară direct în apă.

— L-ai pus pe Zach să caute proprietăți pentru mine pe insulă?

— Da, și a găsit ceva foarte bun.

Mă uit la listarea trimisă de Bridget. La fiecare câteva zile, verific să văd dacă mai e de vânzare. E o fâșie de pământ verde, cu copaci într-un capăt și oceanul dincolo de ei. E doar câmp, dar ar putea să devină o fermă.

Cărțile vin și semințele pleacă.

Floarea-soarelui. Salvie. Mărărițe.

Spre far. Mâine, mâine, poate mâine. O colecție cu poezii de Maya Angelou.

— Nu știam că-ți place poezia, îi spun lui Felix într-o sâmbătă seara de la sfârșitul lui ianuarie.

— Îmi place.

Facem pui și cuscus din cartea *Seven Spoons* pe care mi-a dat-o. Voiam să învăț cum să prăjesc o pasăre întreagă și Tara O'Brady promite că e o cină ușor de făcut.

— Va trebui să-i raportez asta lui Farah, îi zic când pun puiul în cuptor.

Bem vin în timp ce gătim, vorbim cât așteptăm să se facă și mâncăm împreună când mâncarea e gata. Petrecem așa nenumărate seri. Nu doar serile de sâmbătă.

Îmi place lumea asta pe care ne-am construit-o. Dar exist în afara confortului ei. Exist și în afara muncii. Merg la expoziții și filme și restaurante cu prieteni. Dar în februarie, decid să serbez împlinirea a 30 de ani singură.

Cumpăr o sticlă de şampanie, comand tăieţeii mei picanţi preferaţi şi mă uit la o comedie romantică cu o mască de argilă pe faţă. Şi chiar dacă Bridget nu e lângă mine, petrec o seară grozavă. Evoluez.

Ca şi apartamentul meu. Biroul meu arată ca un panou de viziune adus la viaţă. Am cărţi despre plante perene, o stropitoare din bronz şi o masă de plantat cu mănuşi şi ghivece de teracotă. Am tot ce-mi trebuie pentru o grădină doar a mea, numai că n-am unde s-o cresc. Caut un apartament nou, poate la parterul unei case victoriene renovate, una cu un pat de flori pe care proprietarul să mă lase să-l îngrijesc. Chiar mă duc să vizitez câteva. Dar apoi îmi dau seama că vreau să prind rădăcini în propriul meu sol.

— Ai 30 de ani, spune Felix când vorbim data următoare.

E seara de pui prăjit înţepător, reţeta Tarei. Am muncit treptat ca să ajung aici. Am frecat ieri bucăţile de pui cu condimente şi le-am scos din frigider acum o oră. Sunt hotărâtă să-mi iasă.

— Aşa e.

— Cum e până acum?

— În a treia zi a anului 30 pe pământul ăsta?

— Da. Haide, Lucy, spune-mi cum eşti.

Fac o pauză, degetele mele fiind acoperite cu o pastă din lapte bătut şi amidon. Îmi ridic mâinile.

— Momentan, sunt un haos. Dar dincolo de asta, sunt chiar bine.

Dar mi-e dor de tine. Mi-e aşa dor de tine.

— Mi-e dor de insulă, îi spun.

Pentru că e adevărat.

— Şi insulei îi e dor de tine, spune el zâmbind.

Felix şi cu mine prăjim bucăţile de pui în acelaşi timp. Am devenit experţi la gătitul în tandem. Rezultatul e o operă de artă. Crocant şi suculent. Untul cu miere caldă e o revelaţie.

— Nu-mi vine să cred ce bun e, spun eu, lingându-mi degetele. Aş vrea să fii aici ca să ne bucurăm de el împreună, spun fără să-mi dau seama.

Mă uit la ecran, îngrijorată că am distrus chestia asta nouă dintre noi. Văd că Felix zâmbeşte.

— Şi mie mi-ar plăcea, dar ne bucurăm de el acum.

— Ai dreptate.

Dar nu e destul.

Săptămâna următoare, mă întâlnesc cu mama la prânz la cafeneaua din magazinul unde îşi face cumpărăturile pentru vacanţa în Mexic. E morocănoasă, supărată din cauza serviciului pentru clienţi, aşa că aştept până ni se aduc ceştile de cappuccino, după ce am mâncat, şi apoi îi spun:

— Pot să vorbesc cu tine despre ceva?

— Pare serios.

— Chiar e. Cred că mă îndrăgostesc.

Sentimentele mele pentru Felix se dezvoltă de ani întregi şi ştiu că n-am cum să le opresc. Nu mai pot să visez la ferma mea fără să-l văd pe Felix alături de mine.

Mama îşi aranjează gulerul cămăşii.

— Cum îl cheamă?

— Felix. Felix Clark.

Clipeşte de cel puţin zece ori.

— Fratele lui Bridget?

— Da.

— De când sunteţi împreună?

Pare rănită. Crede că i-am ascuns asta.

— Nu suntem. Despre asta voiam să vorbesc cu tine.

Îi spun mamei o versiune prescurtată a trecutului nostru și, după ce termin, oftează îndelung.

— Of, Gâsculiță, nici nu știu ce să spun. Tot ce mi-am dorit pentru tine a fost să fii fericită și să te simți confortabil și nu pare că ești niciunul dintre lucrurile astea.

— Ajung și acolo. Mă simt mai bine decât m-am simțit de mult timp. Știu ce vreau. Unul dintre lucrurile astea te implică pe tine.

Pare surprinsă.

— Ce anume?

— Aș vrea să nu-mi mai spui Gâsculiță.

După prânz dau un telefon.

— Nu vrei s-o vezi? întreabă Zach.

— Am încredere în tine. O să fac asta.

CAPITOLUL 39

În prezent
Martie

Vaca nu mai e, dar Felix e aici. Mă aşteaptă la terminal. Îl văd chiar înainte să mă observe. Evident că citeşte. Când ridică privirea şi mă vede, văd o scânteie în ochii lui, dar nu se mişcă în timp ce mă îndrept spre el.

Am venit cu o carte în geantă şi cu inima pe tavă. Nu ştiu cum o să reacţioneze la tot ce am de gând să împărtăşesc cu el, dar îl îmbrăţişez strâns şi inspir izul de vânt, ocean şi copaci.

— Ai o problemă, spune el.

Poartă o haină groasă, dar îi simt râsul. L-am auzit aşa des în ultimele cinci luni în care am vorbit şi am gătit împreună şi am învăţat unul despre celălalt, dar nimic nu se compară cu momentul când îl simt în corpul meu.

— Ştiu. Am fost în sevraj.

— Bună, zice el când îi dau drumul.

— Bună, îi răspund, în timp ce mă pierd în trăsăturile lui.

Are din nou barbă. Ochii îi sunt la fel de luminoşi cum mi-i amintesc.

— Eşti aici.

— Sunt aici.

I-am spus lui Felix că vreau să-l vizitez ca să gătim față-n față. Nu era o minciună, dar nici adevărul complet. Mi-a rezervat una dintre căsuțe pentru o săptămână. Sper c-a făcut asta ca un gest cavaleresc, nu pentru că nu mă vrea la el acasă. Oricum, e mai bine așa. Dacă lucrurile n-o să meargă așa cum vreau, n-aș putea să stau cu el.

— Vreau să-ți arăt ceva, îi spun când iese din parcare.

Zăpada s-a topit în Toronto, dar aici încă mai acoperă pământul.

— Serios? întreabă el, ridicând o sprânceană.

— Nu la *asta* m-am referit.

Deși, sigur că da, mă gândesc și la asta. Îi spun adresa.

— Point Prim Road? întreabă Felix confuz.

— Point Prim Road. Vrei să-ți trec în telefon, ca să folosești GPS-ul?

— Mă descurc. Vrei să-mi spui despre ce e vorba?

— Nu încă.

Sunt prea agitată ca să vorbesc mai multe pe drum. Abia pot să respir când Felix parchează în locul unde visul meu va deveni realitate, dar care în momentul de față e doar o poartă de metal pe un drum înzăpezit. Am început să transpir.

— Lucy, ce se întâmplă? Ai rău de mașină? Pot să-ți dau un baton.

Se întinde spre centrul consolei, dar îi pun mâna pe încheietură.

— Hai să ne plimbăm, îi zic, scoțând cartea din geantă.

Ne dăm jos din mașină. Sar peste poartă și Felix mă urmează.

— Nu credeam că eşti o infractoare, spune când ne plimbăm pe câmp.

Zăpada ne scrâşneşte sub tălpi şi cuvintele ni se transformă în ceaţă.

— Nu sunt.

Inspir adânc.

— Sunt proprietara acestui teren.

— Poftim?

Felix se opreşte şi mă întorc spre el.

— L-am cumpărat. Pentru ferma mea.

Clipeşte de parcă a auzit greşit.

— Pentru ferma ta?

— E prima oară când îl văd. L-am rugat pe Zach să-l verifice.

— L-ai rugat pe Zach să-l verifice?

— M-a ajutat foarte mult.

— Zach. Ţi-a fost. De mare ajutor. În timp ce-ţi cumpărai. O fermă. Aici. Pe Insula Prinţului Edward.

Mă uit în jur, la întinderea albă şi la pinii acoperiţi de zăpadă care o înconjoară.

— Nu i-aş spune chiar fermă. E mai degrabă un câmp, dar ajunge până la ocean.

— Adică până la strâmtoare.

Zâmbesc, pentru că localnicii sunt foarte atenţi la denumirile corpurilor de apă.

— Da, ajunge până la strâmtoarea Northumberland.

Încă mă priveşte şocat.

— De ce? De ce ai făcut aşa ceva?

— Pentru că iubesc Insula Prinţului Edward mai mult decât orice alt loc şi vreau ca, într-o zi, să mă mut aici. Vreau să-mi construiesc o viaţă aici. Vreau să cultiv flori aici.

Chiar dacă Felix n-o să vrea să facă asta cu mine, acesta e locul unde vreau să fiu.

Felix mă priveşte cu ochii lui mari şi albaştri, dar nu spune nimic. Ridic cartea, înainte să-mi pierd curajul.

— Ţi-am adus ceva.

Am împachetat-o în hârtie roz, deoarece cartea asta e şi un dar, şi un mesaj.

— Am vrut să ţi-o dau personal.

Dacă n-aş purta mănuşi, Felix ar vedea că mâinile îmi tremură când i-o dau. Îşi scoate mănuşile şi o despachetează. Întoarce romanul, apoi mă priveşte.

— *Anne cea de pe Insulă*?

— E a treia carte din serie.

În avion am subliniat părţile preferate şi am scris notiţe pe margini, ca să le citească Felix.

Îşi înclină capul şi se uită în ochii mei, în căutarea sensului.

— Ai citit-o?

— Nu. Am citit doar *Anne de la Green Gables*.

— La cât de mult citeşti, ar fi trebuit să termini toate cărţile scrise de Lucy Maud Montgomery. În cartea asta, Anne pleacă de pe Insula Prinţului Edward şi merge la colegiu în Nova Scotia. Gilbert o cere în căsătorie de două ori. Prima oară, Anne nu e pregătită şi se cuplează cu un bărbat deloc potrivit pentru ea. Într-un final însă, realizează că PEI e casa ei şi Gilbert adevărata sa iubire.

— Isteaţă femeie, această Anne Shirley, spune el, privindu-mă atent.

Emoţiile îmi trimit un şoc electric în picioare şi-mi vuiesc în piept. Dar nu mă vor opri. Mi-e teamă, dar nu plec nicăieri.

— Felix, te-am adus aici ca să-ți spun că ești în toate visurile mele. Am venit să te întreb dacă și eu sunt într-ale tale.

Abia am timp să procesez ce se întâmplă, că buzele lui le acaparează pe ale mele. Îmi înfășor brațele în jurul gâtului lui și-mi scot mănușile, ca să pot să-mi înfig degetele în părul lui Felix. Parcă locul lor a fost mereu acolo. Buzele lui mă ating cu evlavie, ca într-un ritual de venerare. Le simt ușoare și dulci ca mierea. Scâncesc ușor, însă sunetul se dizolvă pe limba lui Felix. E cald, ca untul încălzit cu miere, chiar și-n ultimele săptămâni de iarnă. Când se retrage, își lipește fruntea de a mea.

— Ești în toate visurile mele, Lucy. În absolut toate.

Îl sărut din nou, pentru că mi-a fost dor de gustul lui și nu m-am săturat de el. Cu o mână îmi înclină capul, iar cu cealaltă mă apucă de talie și mă trage spre el. Mă topesc în gura lui, în pieptul și șoldurile lui. Aud un mârâit familiar. Îl devorez. Buzele lui Felix se plimbă de-a lungul maxilarului meu.

— Nu știam dac-o să-ți mai simt pielea vreodată, îmi spune cu o voce răgușită. Mi-a fost dor de tine. De gâtul tău.

Îi iau fața în mâini și-l trag spre mine.

— Gâtul ăsta e doar al tău.

Îmi mângâie nasul cu nasul lui și cu un deget mă mângâie pe obraz.

— Mereu am crezut c-o să ne potrivim perfect împreună.

— Nu-i adevărat, îi spun eu, zâmbind.

Nu cred c-am știut ce e fericirea până în clipa asta.

— Ba da. Și ți-am iubit zâmbetul. E luminos, precum soarele. Ți-am iubit buzele și sânii și șoldurile. Ți-am iubit coapsele.

Gura lui coboară în jos. Îmi deschide geaca și sărută cele trei aluniţe.

— Am iubit punctele astea trei.

Apoi se ridică și își îndreaptă faţa spre mine.

— Mă auzi?

— Cred că da.

— Hai să fim siguri, Lucy.

Ochii îi licăre, ca și gropiţa.

— Îţi ador numele. Lucy Beth Ashby. Ador cum mă simt când îl pronunţ. Ador felul în care-ţi împleteşti părul înainte de culcare. Îţi venerez cămăşile de noapte. Și rochiile. Cea pe care o purtai când ne-am cunoscut. Cea mov, cu fundă la mijloc.

Își plimbă un deget peste obrazul meu, apoi peste buza de jos.

— Îţi ador pielea, e aşa de catifelată. Gustul rujului tău, de ceară și miere. Gustul tău când termini.

— Dacă mai vorbeşti aşa, s-ar putea să te rog să faci dragoste cu mine chiar aici, pe câmpul ăsta îngheţat.

Felix își plimbă mâinile mai jos pe spatele meu, lipindu-mă de el. Îl urmez fără să mă opun.

— Aș face dragoste cu tine oriunde, dar încă n-am terminat. Ador cât de mult o iubeşti pe sora mea și floră-ria ta și statuia aia cu vaca.

— O cheamă Wowie.

Zâmbetul i se măreşte. Înfloreşte.

— Exact, Wowie. Îţi ador părerile despre unt. Și lucrurile pe care le faci cu florile. Eşti o artistă, Lucy. Ador felul în care ţii cuţitul și-mi place să mă uit la tine când mănânci. Ador felul în care te îmbujorezi. Dumnezeule, felul în care te îmbujorezi. Ador cum pui întrebări și chiar asculţi răspunsurile. Ador fiecare carte pe care mi-o tri-miţi, fiecare pachet de seminţe. Fiecare privire pe care

mi-o arunci. Fiecare atingere. Fiecare sărut. Aș putea să vomiți de zeci de ori în mașina mea și nu m-ar deranja.

Râd, dar inima mea cântă. *Mai mult. Felix.*

— Cum poți să faci să sune romantic treaba asta? Ador lucrurile care-ți ies pe gură.

— Gura ta e sublimă. Mai luxuriantă decât orice grădină. Mai fermecătoare decât orice trandafir.

— Cuvintele tale sunt așa frumoase, spun eu.

Îi mângâi chipul, apoi îmi pun palma pe pieptul lui. El își pune mâna peste a mea.

— Au fost momente când părea imposibil să stau departe de tine, ca și cum cineva îmi cerea să nu mai respir. Cred că sunt făcut pentru tine, Lucy. Cred că din prima zi când ne-am întâlnit, o parte din inima mea ți-a aparținut. Și în fiecare an, s-a mărit. Nu știu când s-a transformat în mai mult ce era între noi la început. Poate când mi-ai pus în mână pachetul ăla roz de unt. Sau poate când ne-am privit în oglinda din baie. Sau când ai venit la mine de Ziua Recunoștinței. Sau când ți-am văzut florăria. Sau când mi-ai trimis prima carte. Sau când am mers la farul de la capătul peninsulei și păreai că n-ai fost niciodată mai fericită să fii undeva sau cu cineva. Nu știu când s-a întâmplat, dar toată inima mea e a ta, Lucy, asta dacă o vrei.

Îmi pun mâna peste buzele lui.

— Destul.

— Am mai multe de spus.

— Știu.

Îmi înfășor brațele în jurul lui și-l privesc în ochi, care au cea mai luminoasă nuanță de albastru.

— Dar am traversat țara ca să-ți spun ceva și tu mi-o iei înainte. Te iubesc, Felix.

Felix clipește, apoi își dă capul pe spate. Un râset superb erupe din el, apoi îmi ia fața în mâini.

— Tu.

Mă sărută o dată.

— Sunt așa de îndrăgostit de tine. Sălbatic. Profund. Neobosit de îndrăgostit de tine.

Apoi mă sărută din nou, însă într-un mod mult mai indecent. Suge, mușcă și îi simt mâinile peste tot.

— Acasă. Vreau să te duc acasă, spune el.

O gheată pe covorul de la intrare. O haină aruncată pe canapea. Puloverul meu pe hol. Suntem veseli și frenetici, ca prima oară. Săruturile noastre sunt disperate, ca și zâmbetele. Dar când intrăm în camera lui Felix, ritmul devine mai lent. Nu știu unde mi-a dispărut fusta.

Îi repet întruna că-l iubesc. Mi-e ușor să-i spun asta. Partea grea a fost de fapt să mă abțin să-i spun.

Ne sărutăm, ne atingem și ne rostogolim până când Felix coboară în josul corpului meu. Își plimbă limba peste urmele roz lăsate de sutien pe piele. Îi simt degetele peste coaste. Îi ador brațele. Îi ador bronzul auriu al antebrațelor. Îi ador pielea. Palma îi alunecă peste pieptul meu, peste stomac și între picioare.

— Arăți ca un vis, spune, după care gura urmează traseul mâinii.

După ce termin foarte zgomotos, sunt recunoscătoare că Felix nu are vecini și îl trag din nou spre mine. Îl sărut și îi spun cât de bine mă face să mă simt. Îl pun să se întindă, ca să mă urc peste el. Îl privesc când e sub mine, cu buzele umede și ochii pe jumătate închiși. Când mă las peste el, își ridică fața spre tavan.

— E posibil să nu rezist prea mult. A trecut ceva timp, îmi spune.

— E-n regulă, avem timp pentru a doua rundă.

Inspiră adânc şi-mi mişc şoldurile în cerc o dată. Când văd că îi flutură pleoapele, repet mişcarea. O să fie distractiv.

— Ce e cu privirea asta?

— Mă întrebam cât de repede pot să te fac să termini.

Mă întind în spate şi-mi plimb mâna de-a lungul coapsei lui interioare, peste semnul din naştere. Mormăie şi închide ochii. Văd cum respiră. Când privirile ni se intersectează din nou, are o expresie hotărâtă. O ştiu, înseamnă că sunt în încurcătură.

Felix mă prinde de spate când se ridică, trăgându-mă în poala lui.

— Dă tot ce ai mai bun, Lucy, şi eu o să fac la fel.

Mă sărută pe aluniţele de sub claviculă, apoi mai jos.

Facem sex o dată, de două ori, de trei ori. Facem pauză ca să mâncăm şi să bem apă, şi pentru ca Felix să facă focul în sufragerie. Am un zâmbet imens pe buze. Îmi lipesc faţa de pernă când mă muşcă de spate.

După ce ne-am epuizat amândoi, mă lipeşte strâns de pieptul lui. Acolo mă simt în siguranţă. Preţuită. Acolo e întreaga mea lume, învăluită în Felix.

Soarele e de mult pe cer când mă trezesc. Felix doarme dus, cu un zâmbet pe faţă. Îmi pun un tricou de-al lui şi mă strecor în bucătărie. Îmi fac pâine prăjită şi ceai Earl Grey, pentru că Felix nu are cafetieră. Acum are două poze pe frigider. Cea pe care am văzut-o ultima oară când am fost aici, cu Felix şi Zach la Salt Cottages, şi una cu mine de la nunta lui Bridget. Sunt pe ringul de dans şi mă uit la Miles cum cântă. Am mâna ridicată la gură.

Cât aştept să se prăjească pâinea şi să se facă ceaiul, mă uit la cărţile lui Felix. Cele pe care i le-am trimis sunt puse pe un raft, laolaltă cu seminţele. Iau *Marile speranţe*.

— Bună dimineaţa, spune Felix.

Mă întorc şi îl văd în partea cealaltă a camerei. Poartă boxeri şi un tricou alb. Arată ciufulit, superb şi al meu. Mă gândesc la toate lucrurile pe care le ador la Felix şi, de data asta, nu mai fug. Traversez încăperea, îl iau în braţe şi spun:

— Bună dimineaţa, iubirea mea.

CAPITOLUL 40

În prezent
Primăvara și vara

Știu unde vreau să ajung, dar încă nu sunt pregătită pentru asta. Așa că Felix și cu mine călătorim ca să ne vedem. Aprilie în Toronto, mai pe Insula Prințului Edward.

Felix descoperă lumea mea. Facem sex în dormitorul meu roz, pe cearșafurile mele albe, și când ne ținem în brațe imediat după, vrea să-mi vadă carnețelul cu ideile pentru ferma de flori.

— Crezi că sunt prea ambițioasă? îl întreb în timp ce se uită la diagramele pentru grădină, schițele cu aranjamente și listele cu provizii imaginare.

Mă sărută pe tâmplă.

— Cred că e genial. Ești o visătoare cu visuri frumoase.

Țin ceaiul Earl Grey care îi place în dulapul de lângă frigider, iar el învață să-mi folosească aparatul de cafea. Îl las să-mi inspecteze dulapul cu medicamente și colecția de reviste. Gătește bouillabaisse în bucătărie și învață unde țin tirbușonul și cuțitul bun dat de mama lui. Insistă să-mi întâlnească părinții, așa că mergem la

St. Catharines şi face cunoştinţă cu mama, tata, fratele meu şi soţul lui.

— Trebuie să recunosc, e foarte chipeş, spune mama când suntem doar noi două în bucătărie. Dar eşti sigură că e o idee bună să ai o relaţie cu fratele lui Bridget, Gâsculiţă?

— Mamă, te rog să nu-mi mai spui aşa. Şi da, sunt sigură. Niciodată n-am fost mai sigură de ceva.

— Atunci ai binecuvântarea mea.

Inspir adânc.

— Mamă, am 30 de ani. Sunt femeie în toată firea. Nu ţi-am cerut binecuvântarea.

Tresare, surprinsă. Mă studiază de parcă mă vede pentru prima oară.

— Atunci sper să ai parte de toate cele bune.

Pune o felie de tort de portocale pe o farfurie.

— Păreţi fericiţi împreună.

— Chiar suntem. Tu eşti fericită? o întreb, după o mică ezitare.

Mă analizează.

— Te-am auzit vorbind odată cu Stacy la spital.

— Am înţeles. Sunt destul de fericită, Lucy. Mătuşa ta avea impresia că lumea ar trebui să fie plină de artificii, dar eu sunt mulţumită, iar asta e îndeajuns pentru mine.

Mătuşa mea nu s-ar mulţumi doar cu asta, dar ştiu că n-o să obţin altceva de la mama.

— Stacy l-a întâlnit pe Felix o dată. Doar pentru câteva minute, dar cred că l-a plăcut.

Mama zâmbeşte trist. Mai taie o felie de tort şi am impresia că ăsta e sfârşitul conversaţiei. Dar apoi spune:

— Mătuşa ta ar spune că e *delicios*.

— Exact asta a şi zis.

Mama râde și își șterge o lacrimă.

— L-ar fi plăcut, Lucy. L-ar fi plăcut mult.

O iau în brațe, iar lacrimile îmi înțeapă ochii.

— Mulțumesc, îi șoptesc.

Am o zi în timpul vizitei lui Felix când sunt foarte ocupată. De dimineață vine cu mine cu tramvaiul, mă sărută de rămas-bun și se întoarce la florărie după ce am închis și toată lumea s-a dus acasă. Îi aud bătăile în ușă. Cioc, cioc, pauză, cioc. Îi deschid și îl trag în birou, după care materializez una din fanteziile care ne implică pe noi doi în camera asta mică.

E dureros să ne despărțim, dar știam asta deja. Însă nu trece mult și sunt din nou în lumea lui Felix. Petrec o săptămână acolo în iunie. Mă ia de la aeroport și ne îndreptăm spre est. Îmi cumpără un aparat de cafea și-mi arată cum să fac ceașca perfectă de ceai. Gătim împreună. Aleg o carte de poezii din colecția lui și îmi citește seara. Dar n-apucă să facă asta prea mult, pentru că poeziile care se revarsă de pe buzele lui Felix mă excită într-un mod neașteptat și ajung în genunchi după doar câteva versuri. Seara următoare aleg Austen, dar are același efect.

Luăm cina cu părinții lui la Summer Wind și dorm în camera de oaspeți, cea pe care Christine a decorat-o cu gândul la mine.

Ne plimbăm pe câmpul unde vrem să ne construim o viață împreună. Ne imaginăm cum o să arate casa noastră și discutăm unde ar trebui să punem daliile. Felix are planuri mărețe pentru o grădină de legume.

— Morcovii sunt foarte buni pentru tine.

— Tu ești foarte bun pentru mine.

În august, Felix vine în Toronto și împreună mergem în Sydney, ca s-o ținem în brațe pe nepoata lui. Bridget și cu mine plângem și ne îmbrățișăm strâns cinci

minute în aeroport şi când ne despărţim, îl văd pe Felix ţinând bebeluşul la piept.

— Bună, Rowan. Sunt unchiul tău Felix, dar toată lumea îmi spune Wolf.

Felix aduce bebeluşul la mine apoi şi mi-o pune în braţe cu mare atenţie. Rowan ţine ochii strâns închişi. E toată doar obrăjori şi nas, cu şuviţe de păr negru ieşind de sub căciuliţă. Îi mângâi nasul, care e ca al lui Felix.

— Rowan, ea e mătuşa ta Lucy. Dar noi, fetele, îi spunem Bee, spune Bridget.

Bridget şi-a păstrat postul şi a lucrat de la distanţă înainte să nască. Dar acum şi-a luat concediu un an şi petrecem zile întregi împreună. Ne plimbăm foarte mult cu bebeluşul. Ne plimbăm prin port, pe lângă Operă şi în Grădinile Botanice. Facem cumpărături la Paddy's Markets şi mâncăm peşte şi cartofi prăjiţi în timp ce admirăm Watsons Bay. E iarnă în Australia, dar în weekend e cald, aşa că Miles ne duce la Palm Beach.

Stau pe ţărm, cu Felix în spatele meu, ţinându-mă de talie. Stăm pe o pătură de picnic cu Bridget, Miles şi Rowan şi admirăm Pacificul, în timp ce dăm nisipul la o parte de pe feliile de pepene. Vreau senzaţia asta pentru totdeauna. Felix care mă ţine la piept, în timp ce privim marea.

— Am o idee, îi spun.

— Hopa.

— E de-a dreptul genială.

Îi apare gropiţa.

— Spune-mi-o.

— Nu mai vreau să petrec încă o toamnă singură. Vreau să fiu cu tine de Ziua Recunoştinţei. Vreau să fiu cu familia ta de Crăciun. Vreau să văd Salt Cottages cu toate luminile. Vreau să patinez cu tine. Vreau să faci focul şi să ne ghemuim lângă el. Vreau să ne trezim împreună în

fiecare zi. Sunt pregătită să ne trăim visurile și nu doar să vorbim despre ele. Vreau să ne construim casa noastră.

— *Casa noastră*. Îmi place cum sună.

— Deci vrei și tu asta?

Îmi ia fața în mâini.

— Și eu am niște idei.

— Serios?

— Am schițat.

— Ai schițat?

— Case. Am discutat câteva idei cu Zach și cu arhitectul de la compania lui, care a creat Salt Cottages.

— Nu știam!

— Sunt doar idei preliminare pentru o casă. Un hambar. O seră. N-am vrut să merg prea departe până nu erai pregătită să le vezi.

— Ai creat ferma mea de vis?

— Da. Ți-am pozat carnețelul și am avut și eu niște idei. Totul poate fi schimbat. Vreau să facem asta împreună.

— Împreună, repet eu.

— Tu și cu mine.

— Pe insulă.

— Dacă asta-ți dorești, Lucy.

— Asta-mi doresc.

Felix și cu mine, pe altă plajă, una cu nisip roșu, stânci și o privelițe cu un alt ocean. Vreau nopți reci de februarie în care-mi citește cărți. Vreau dimineți de iulie într-o grădină care înflorește. Felix o să fie casa mea, iar eu o să fiu locul la care se întoarce. O să fie oaza mea și eu a lui. O să-și păstreze cele mai bune cuvinte pentru mine și eu pentru el.

— Exact asta îmi doresc.

EPILOG

Vara următoare

Am deschis toate uşile şi oamenii intră şi ies din casă, din sufragerie în bucătărie, pe veranda de piatră. Nu e încă o fermă, dar e pe-aproape. Felix şi tatăl lui au construit sera în primăvară. Au turnat şi fundaţia pentru hambar. Un râu îngust şerpuieşte printre mestecenii şi molizii albi de la capătul proprietăţii. Sunt rânduri de pământ lucrat.

N-am avut timp să terminăm de decorat, dar chiar şi fără perdele, casa noastră e perfectă. O fermă modernă, cu exteriorul gri şi acoperişul în pantă. I-am spus Primfield House.

Zach a supervizat fiecare detaliu al designului şi construcţiei şi ne-a promis c-o să fie gata la începutul lui august. A avut dreptate. A picat bine. Felix şi-a vândut locul, aşa că am stat la Summer Wind, şi începuse să se sature să stea sub acelaşi acoperiş cu părinţii lui.

Viaţa mea e de nerecunoscut din ziua când Felix şi cu mine am stat pe o plajă din Australia şi am decis să ne mutăm împreună. M-am mutat pe insulă în decembrie. Mi-am vândut apartamentul. Merg în Toronto o dată pe lună, iar Farah se ocupă de In Bloom. Spune că „se gândeşte" la oferta mea de a deveni coproprietară. Cred că vrea s-o facă, dar ştiu că-i place să mă ţină în suspans.

Sunt atâția invitați la inaugurarea casei noastre și atâtea întrebări. Ce planuri am pentru ferma Primfield? Cum mi se pare viața pe insulă? Unde am găsit lustra aia? Într-o oră, nu știu unde e Felix. Bănuiesc că e în bucătărie, cu adolescentul pe care l-a angajat să desfacă stridii în seara asta, dar nu reușesc să dau de el.

Pregătesc o tavă cu mini-prăjituri de pește când Lana, iubita lui Zach, îmi spune că bănuiește că Zach o s-o ceară în căsătorie. Lana s-a mutat aici din Montreal acum câteva luni și știu sigur că Zach a cumpărat un inel. Relația lor e fermecător de competitivă și ea vrea să-l ceară prima. Îmi cere ajutorul să găsim idei bune. Nu-mi dau seama că e doar o tactică de distragere a atenției decât când aud un clinchet în cealaltă parte a camerei. Sunt atâția oameni, că nu știu de unde vine.

Dar apoi o văd pe scară, cu paharul de șampanie și lingurița în mână. Privirile ni se intersectează. A trecut un an de când Felix și cu mine am vizitat-o în Sydney. Un an de când mi-am văzut prietena cea mai bună. Deja încep să plâng.

Bridget e neschimbată. Are obrajii roz și e entuziasmată. Poartă niște blugi scurți uzați și un tricou fără mâneci. Dar pe cap are o coroană de flori, ca aceea pe care am purtat-o în noaptea când am devenit prietene. A făcut-o chiar ea. E ofilită, strâmbă și are o combinație nereușită de nuanțe de portocaliu și mov. Este absolut oribilă și spectaculoasă.

Nu pot să-mi iau ochii de la Bridget.

— Ce naiba? șoptesc.

Îmi trimite un pupic, apoi bate din nou în pahar. Între discuțiile aprinse și muzica lui Ken, doar câțiva oameni se uită la ea. Bridget pune paharul jos și fluieră.

Se uită în dreapta, iar Miles iese din camera de citit, cu Rowan în brațe. Probabil că s-au strecurat când Lana îmi arăta un videoclip cu o cerere de căsătorie cu

flash mob. Rowan încearcă să țină în mână cartea *Anne de la Green Gables* cu alfabetul, cumpărată de Felix acum câteva săptămâni. Mi-a spus c-o s-o trimită în Australia.

Simt un braț pe umeri.

— Surpriză, spune Felix.

Mă uit la el. E proaspăt bărbierit și i se vede gropița. Felix își lasă barbă în funcție de sezon – primăvara renunță la ea.

— M-ai păcălit, îi spun lui Felix.

— Da.

Mă sărută pe obraz și apoi îi zâmbește nepoatei lui.

— Acum știu de ce nu te găseam mai devreme.

Mă sărută pe tâmplă.

— L-am rugat pe tata să dea muzica tare, ca să n-o auzi pe Rowan.

Bridget face cu mâna și toată camera îi răspunde la gest.

— Uau! exclamă ea, în timp ce ne privește atent chipurile.

Părinții ei. Fratele și soțul ei. Bunicii și diverse mătuși din familia Clark, unchi și verișori. Câțiva deținători de recorduri în desfăcutul stridiilor și jumătate din colegii de liceu ai lui Felix, inclusiv Joy și Colin. Privirea lui Bridget se oprește asupra părinților mei și zâmbetul i se lărgește.

— Mă bucur așa de mult să vă văd pe toți și mă bucur să fiu acasă. De fapt...

Se uită la Felix și la mine.

— E și mai bine să fiu aici, în casa lui Wolf și Bee.

— Și eu i-am ajutat, intervine Zach.

Bridget ridică paharul spre el.

— Bineînțeles c-ai făcut-o, Zach. Trebuie să fiu sinceră: să îi văd pe prietena mea cea mai bună și pe fratele meu stând acolo, ținându-se în brațe, e cât se poate de natural, dar și foarte ciudat.

Felix se mișcă repede. Îmi întoarce fața spre el și își îngroapă cealaltă mână în părul meu, apoi mă sărută așa cum o face când suntem singuri. Lumea aplaudă și fluieră și simt că pieptul îmi ia foc, dar îl iau de talie și îl trag aproape. Nu trebuie să ne ascundem iubirea de nimeni, cu atât mai puțin de noi.

— Cred că mi-am făcut-o cu mâna mea.

Vocea lui Bridget e seacă, dar zâmbetul îi schițează gropițe în obraji. Scoate o foaie de hârtie din buzunar.

— Când am întâlnit-o pe Bee, mi-era îngrozitor de dor de casă. Așa cum știți, sunt de pe insulă, dar îmi plăcea Toronto, mai ales noaptea. Când aveam douăzeci și ceva de ani, mă plimbam cu bicicleta prin Cabbagetown și îi mai vedeam pe oameni în casele lor. Îmi plăcea să văd orașul luminat în întuneric. Dar mi-era dor de familia mea. Mi-era dor de insulă. De briză, apă și de mâncarea mamei. Mă simțeam singură. Apoi am întâlnit-o pe Bee. În noaptea când am devenit prietene, purta o coroană din flori adevărate, mult mai drăguță decât ce port eu acum. Eram precaută cu femeile care arătau ca ea, feminin și elegant, cu niște pometi de milioane. La muncă, machiajul ei era mereu impecabil. Am crezut că era superficială, dar m-am înșelat. Arată ea dulce, cu rochiile și zâmbetul ei, dar Bee e o dură. Mai rezistentă decât crede. Nu-i place să se certe, dar nici nu dă înapoi când e vorba de ceva important. Ăsta e unul dintre lucrurile pe care le admir cel mai mult la ea. În trecut, îmi doream să ne fi întâlnit mai devreme, în copilărie sau adolescență, dar acum cred că ne-am găsit la momentul potrivit. Ne-am maturizat împreună. Datorită prieteniei noastre, am învățat cum să fac compromisuri. Am învățat că familiile pe care ni le

creăm sunt la fel de importante precum cele în care ne naştem. Am învăţat că cele mai mari iubiri nu sunt mereu cele romantice.

Discursul lui Bridget e mult mai lung decât cel pe care l-am ţinut la nunta ei şi deja când termină, am distrus unul dintre şervetele bune cu rimel. Felix stă în spatele meu, mă ţine de mijloc şi-şi odihneşte capul pe umărul meu. Din când în când, îl simt că râde sau zâmbeşte. Mă uit la el când Bridget vorbeşte despre cât de minunat e ca frate şi văd că are ochii în lacrimi.

— E uimitor ce lucruri facem pentru iubire, spune Bridget emoţionată în timp ce se uită la noi.

Îmi pun mâna pe obrazul lui Felix, care e umed acum, ca al surorii lui. Se întoarce şi îmi sărută degetele.

— Uneori, locul unde o găsim e şi mai uimitor.

Bridget îşi ridică paharul cu şampanie şi restul îi urmează exemplul.

— Pentru Lucy, Felix şi casa lor cea nouă. Era şi timpul.

Ne face cu ochiul.

Toată lumea a plecat, am rămas doar noi şase. Familia mea stă la Salt Cottages, iar Christine şi Ken au grijă de Rowan la Summer Wind. Bridget şi cu mine stăm una lângă cealaltă pe trepte. Se întunecă, dar vedem siluetele lui Miles şi Felix, care fac un foc de tabără pe câmp. Zach şi Lana s-au aşezat deja confortabil alături, cu pături de lână în poală. În seara asta o să stea toţi la noi, deşi un cuplu o să doarmă pe saltea, pentru că al treilea dormitor n-are mobilă.

— Locul ăsta e ireal, Bee. Nu-mi vine să cred tot ce-aţi făcut. Tu şi Wolf formaţi o echipă bună.

— Aşa e.

La începutul lunii, am avut o tarabă la piața fermierilor timp de două weekenduri. N-am avut mult material, dar am reușit să fac niște buchete cu florile de anul ăsta. A părut o idee bună, dar a fost mult de gestionat, pe lângă construcția casei și florărie. Felix m-a găsit plângând pe câmp, când mă simțeam copleșită.

M-a ținut în brațe și mi-a spus:

— Lucy, tu și cu mine o s-o scoatem la capăt.

M-am concentrat pe greutatea brațelor lui și mirosul pielii și am știut că are dreptate. Am ajuns întinși în iarbă, eu cu rochia ridicată deasupra taliei, el cu pantalonii la glezne, râzând și acoperiți de petale. După, Felix m-a privit cum am aranjat câteva buchete, apoi a zis că vrea să încerce și el. Are un ochi mai bun decât sora lui.

— Nu știam c-o să fie așa de plăcut, îi spun lui Bridget.

— Ce anume?

— Să am un partener.

Obișnuiam să cred că cea mai mare realizare era să fac lucrurile de una singură și într-adevăr, asta mă împlinește, dar nu mă simt mai mică doar pentru că-i cer ajutorul lui Felix. Când sunt cu el, orice pare posibil. E îmbărător cât de puternică mă simt. Cât de valorizată și de iubită mă simt. În serile când suntem prea obosiți și tot ce facem e să ne ghemuim pe canapea, Felix cu o carte și eu uitându-mă la televizor, nu mă panichez că ducem o viață monotonă. Nu mă simt ca un obiect de mobilier. Mă simt pur și simplu norocoasă.

— Dar mi-e dor de prietena mea cea mai bună. Deci o să mai stați doi ani în Australia?

Ea și Miles au decis să-și prelungească șederea acolo.

— Da, după care ne întoarcem în Toronto. Deși nu știu cum o să mă descurc cu iarna din nou.

— Aş prefera să stai alături sau măcar în Charlottetown, dar o să mă mulţumesc cu ce primesc.

— Zborul până aici o să pară o nimica toată după ce am călătorit în Australia. O să venim aşa des, c-o să te saturi de noi.

Felix s-a aplecat, mototoleşte ziare şi aranjează vreascurile în formă de piramidă, apoi vedem pâlpâind o flacără.

— Ai face bine să vii des. L-am prins pe fratele tău uitându-se la un tutorial despre cum să construieşti un leagăn. Vrea să construiască un teren de joacă pentru Rowan şi pentru copiii care vizitează ferma.

— Şi pentru propriii voştri copii? întreabă Bridget zâmbind.

— Poate da, poate nu. Nu ne gândim încă la asta.

Felix şi cu mine am scos din discuţie subiecte precum căsătoria şi copiii, cel puţin pentru moment. Îi arunc o privire seacă lui Bridget.

— Parcă ţi-am spus asta. De mai multe ori chiar.

— S-a notat, îmi spune ea, cu un zâmbet timid.

Apoi se ridică.

— Aşteaptă un pic.

Bridget pleacă, iar eu îl privesc pe Felix. A aşteptat, răbdător, până când flacăra era stabilă cât să pună lemne mici pe foc. Îi văd satisfacţia pe chip. Se întoarce spre mine şi privirile ni se întâlnesc. Mii de fluturi în stomac. Încă mă ia prin surprindere cât de clară e iubirea lui şi cât de deschis o oferă.

Bridget se întoarce cu o tavă rotundă de lemn. Pe ea sunt o sticlă scumpă de whisky şi şase pahare, care par din cristal vintage. La subraţ are o pungă de alune.

— Cadoul tău de casă nouă. Ca în trecut.

Mă ridic şi o pup pe obraz.

— Aproape.

Când focul e puternic și toată lumea a băut, mă ghemuiesc în poala lui Felix. Conversația se leagă între prietenii vechi și noi. Povești care alunecă în nostalgie și glume traduse pentru cei care nu le știu încă.

Momentul când Bridget i-a obligat pe Felix și pe Zach să aranjeze părul păpușilor ei Barbie.

Seara când mătușa mea a încercat să imite rețeta pastelor ei preferate de la restaurant, cu vodcă, și ne-am îmbătat din cauza sosului.

Momentul când l-am întâlnit pe Felix și s-a tăiat cu un cuțit de desfăcut stridii.

— Deci chiar nu știați cine e celălalt? ne întreabă Lana.

— Nu, răspundem noi la unison.

— Serios?

— Serios.

— Prietena mea cea mai bună și fratele meu. E puțin deranjant, dar în același timp perfect, spune Bridget.

Arunc cu o alună în ea.

E genul de noapte în care simt că se așază ceva la locul lui. *Asta e. Asta e tot ce-mi doresc.*

La un moment dat, Zach scoate din mașină o cutie împachetată și mi-o dă. E un joc de Trivial Pursuit.

— E pentru mine sau pentru tine? îl întreb.

— Nu pune întrebări al căror răspuns nu vrei să-l afli, spune el, scoțând o cutie cu cărți.

— O să pun doar câteva întrebări grupului.

Zach și Bridget dezbat validitatea unui răspuns de-al ei, când îi simt degetele lui Felix în părul meu. Îmi împletește o coadă. Când termină, își înfășoară mâna în jurul ei și mă trage ușor spre el, șoptindu-mi la ureche:

— Am aşteptat toată ziua să te prind singură.

Mă sărută pe tâmplă, apoi mâna îi alunecă spre interiorul coapsei.

— Du-te tu primul. O să le distrag atenţia.

Mă ridic pentru ca Felix să iasă de pe scaun.

— Trebuie să mă ocup de ceva în casă.

— O să se întoarcă imediat, spun eu.

Felix mă priveşte peste umăr. Deşi afară se întunecă, observ licărirea obraznică din ochii lui. După un minut, le spun tuturor că mă duc să-mi iau un pulover. Zach pufneşte.

Folosesc semnul nostru. Cioc, cioc, pauză... Dar nu apuc că bat şi a treia oară, că Felix deschide uşa, râzând.

— Toţi ştiu ce facem, nu-i aşa? îl întreb în timp ce mă trage înăuntru şi închide uşa.

— Bineînţeles. Dar acum măcar n-o să intre nimeni în casă cel puţin 30 de minute. Până atunci, suntem doar noi doi, Lucy.

Mă lipeşte de perete şi ne sărutăm. Are gust de whisky de calitate, lemn afumat şi cel mai dulce final al celei mai frumoase zile din viaţa mea. Când ne despărţim, mă ia de mână şi mă trage spre scări. Ne ţinem de mână şi urcăm scările spre dormitorul nostru, în casa pe care am construit-o împreună. O casă plină de cărţi. Un câmp plin de flori. Propria noastră insulă specială.

Felix este în sfârşit al meu.

MULȚUMIRI

Singurul meu scop când am scris cartea asta a fost să mă distrez. Am vrut să mă distrez creând această poveste. Am vrut ca voi să vă distrați când o citiți. Aveam nevoie disperată de o experiență mai plăcută decât cea cu romanul meu anterior, *Ne vedem pe malul lacului*, care a spălat cu mine pe jos și mi-a făcut ferfeniță egoul și creierul. Probabil am manifestat toate lucrurile astea, pentru că m-am simțit excelent când am scris această carte. Mi-a plăcut fiecare moment petrecut cu Lucy, Felix și Bridget pe Insula Prințului Edward. Chiar și la a treia versiune, când am luat-o de la zero, și chiar și la a șasea, a șaptea și a opta, când îi tot despărțeam pe Lucy și pe Felix în diferite moduri. M-am distrat de la început până la sfârșit.

Distracția e subestimată. Pe măsură ce ne maturizăm, trece în plan secundar. E frivolă. Dar ce e așa greșit în asta? Cred că uneori, fix de asta avem nevoie cel mai mult. De distracție. Ar trebui s-o prețuim. Nu toți din lumea asta au acces la ea.

Terapeutul meu spune că distracția se simte în corp, prin mișcări. Așa că înainte să scriu, dădeam muzica tare și dansam în timp ce spălam vasele sau strângeam după copiii mei. Asta mă ajuta să încep lucrul mai relaxată. Am început să mă concentrez pe găsirea distracției și în afara muncii. Acuarele. Olărit. Mai mult timp cu prietenii. Ruj roșu. Pixuri mov. O vază care are forma unui fund.

Breton. Reviste. Vorbit cu cititorii pe Instagram. Foarte mult Harry Styles.

Deseori, distracția e mai plăcută când e împărtășită cu alții și nu trece nicio zi fără să le fiu profund recunoscătoare celor care îmi transformă jobul într-o plăcere enormă. Aceștia sunt:

Amanda Bergeron, care oferă sugestii cu cele mai istețe și atente observații despre dezvoltarea personajelor, mize și structură, în timp ce mă îndeamnă să am eroi mai sexy și scene mai fierbinți în duș. Cu ea petrec ore întregi la telefon, discutând complexitatea relațiilor, problemele gastrointestinale ale copiilor noștri și coafuri. (Sunt foarte entuziasmată de bretonul tău!)

Taylor Haggerty, care sunt convinsă că e cea mai inteligentă persoană din domeniul editorial. E isteață, vorbește repede și zâmbesc doar când mă gândesc la ea. Face ca munca să fie distractivă. Când se întâmplă ceva bun, Taylor spune „Ce distractiv!" și are dreptate.

Deborah Sun de la Cruz, care îmi face cărțile mult mai puternice datorită perspicacității ei extraordinare și editărilor atente. Mereu mă face să râd cu lucrurile care i se par sexy și are niște discursuri absolut excelente la lansările de carte.

Emma Ingram, care organizează niște petreceri de milioane, apreciază cocktailurile și hainele a căror tematică sunt cărțile și are mereu grijă de mine, mai ales când sunt în turneu.

Heather Baror-Shapiro, care luptă ca romanele mele să fie publicate în întreaga lume și care e motivul pentru care primesc mesaje de la cititori de peste tot.

Carolina Beltran, care mă face să-mi extind viziunea, care e pe cât de minunată, pe atât de inteligentă și căreia trebuie să-i mulțumim dacă una dintre cărțile mele va fi ecranizată.

Kristin Cipolla, care e responsabilă pentru etapa în care întârziam la petreceri.

Chelsea Pascoe, care m-a primit în casa familiei ei minunate din New Jersey.

Jasmine Brown, care mi-a trimis cea mai minunată scrisoare după ce a citit cartea asta.

Bridget O'Toole și Anika Bates, care au răbdare și-mi explică meme-urile de pe Tik-Tok.

Daniel French, care m-a salvat când am rămas blocată într-o parcare din Mississauga.

Elizabeth Lennie, care a creat încă o ilustrație superbă pentru copertă, ce surprinde perfect esența cărții.

AJ Bridel, care-mi aduce la viață cărțile audio și clar ar putea să fie versiunea adultă a lui Anne Shirley.

Colegii mei de la Root Literary, Berkley, Penguin Canada, Penguin Michael Joseph, Penguin Verlag și nu numai, care lucrează din greu ca să vă aducă această carte și care au transformat această călătorie într-una extraordinară.

Vânzătorii de cărți, librarii, jurnaliștii, podcasterii, pasionații de cărți de pe Instagram și Tik-Tok, care conectează oamenii cu cărțile, care luptă pentru ca poveștile noastre să ajungă la voi și al căror devotament continuă să mă emoționeze.

Am avut dubii dacă să scriu o carte care se petrece pe Insula Prințului Edward. Am ezitat să-i spun editoarei mele, Amanda, ideea, care era un simplu „două prietene bune merg pe insulă", pentru că știam c-o să-mi spună s-o scriu. Cadrul în care se desfășoară o carte e așa de important pentru mine. A fost punctul din care au luat naștere toate cele trei cărți ale mele și n-am vrut să prezint insula greșit. Am vizitat-o de trei ori. Prima oară am fost cu Meredith, prietena mea cea mai bună, acum câțiva ani. Apoi am mai fost de două ori ca să aflu mai multe

pentru cartea asta. Ador insula (o s-o vizitez din nou în vară) și sper că am redat cât mai fidel imaginea acestui loc magic și a oamenilor minunați care îl locuiesc.

Îi sunt recunoscătoare Jessicăi Doria-Brown, de pe Insula Prințului Edward, care a fost drăguță și a citit cartea, ca să mă ajute și să fiu sigură că am surprins insula cât mai precis. Ba chiar a făcut un sondaj printre bărbații de pe insulă ca să afle dacă o consideră atrăgătoare pe Anne Shirley. Mulțumesc mult, Jessica. Jeff Noye e primarul Tyne Valley, proprietarul Valley Pearl Oysters și președintele Tyne Valley Oyster Festival (gazda campionatului canadian de desfăcut stridii). Nu mai zic că deține și un record mondial la desfăcut stridii. Jeff, îți mulțumesc că m-ai lăsat să-ți pun o groază de întrebări ciudat de specifice despre stridii, desfăcutul lor și campionat. Orice greșeală despre insulă și stridii îmi aparține.

Legat de asta, există o adevărată dezbatere între a scrie „pe PEI" și „în PEI" în această carte și am aflat că, în funcție de context, nici măcar localnicii de pe insulă nu cad de acord asupra unei variante. În mare parte, am folosit „pe", dar am presărat și niște „în" unde părea mai natural.

Le mulțumesc tuturor cititorilor mei din PEI, care și-au dat cu părerea legat de asta pe Instagram, și un mulțumesc și mai mare pentru entuziasmul pe care l-ați arătat acestei cărți înainte de publicare.

Mulțumesc, Amy Kain, proprietara florăriei Pink Twig din Toronto, pentru că mi-ai prezentat toate detaliile vieții de decorator floral. Nu știam cât de solicitantă fizic e această muncă, cât de competitivă e industria și cât de organizat trebuie să fii ca să dai lovitura. Orice greșeli făcute în această privință îmi aparțin.

Cartea asta e dedicată prietenei mele celei mai bune, Meredith Marino, care îmi trimite e-mailuri precum: „Nu-mi vine să cred că autoarea mea preferată e

și prietena mea cea mai bună." Vă garantez că Meredith plânge în timp ce citește asta. Sunt șanse mari ca în ziua publicării să fie într-o librărie, cumpărând mai multe exemplare, deși a comandat-o deja în avans. Când Meredith citea prima versiune a cărții, îmi trimitea mesaje de genul: „sunt la pagina 15 și am ditamai zâmbetul pe față" și „am citit 67 de pagini și-ți zic sigur că e un succes" și „Cine ar fi crezut, când am dat peste competiția aia de desfăcut stridii, că peste câțiva ani o să devină inspirația pentru A TREIA TA CARTE?" După prima versiune, Meredith a spus că e cartea ei preferată și că e „perfectă". Asta a fost și incorect, dar și exact genul de energie pe care o apreciez la prietena mea cea mai bună. Sper că toți aveți o Meredith în viețile voastre.

Dar așa cum spune Bridget, nicio persoană nu poate să fie totul pentru tine. Le mulțumesc prietenilor mei fabuloși, care mi-au fost alături de la bun început, și colegilor autori care mi-au oferit sfaturi prețioase, timpul lor și generozitate. Știți cine sunteți. Le mulțumesc părinților și fratelui meu, care mă susțin în atâtea feluri, inclusiv, dar nu numai, cu îngrijirea copiilor, mese calde și repararea scărilor. Le mulțumesc educatorilor care au grijă de copiii mei, îi protejează și îi învață cum să devină ființe curioase și bune. Îi mulțumesc bonei noastre, Micaela, care ne ajută să avem o viață. Bob, îți mulțumesc pentru lac.

Le mulțumesc băieților mei, Max, care e ori dulce, ori nărăvaș, și Finn, care e ori dulce, ori tăios. Când scriu asta, aveți (aproape) șapte ani și doi ani jumătate și ne oferiți mie și tatălui vostru o bucurie atât de profundă, că uneori ne uităm unul la celălalt și ne spunem din priviri: „Nu-mi vine să cred cât de grozavi sunt copiii ăștia." Cred că Max o să-și amintească zborul foarte lung către PEI când o să mai crească, dar Finn, tu nu cred c-o să-ți amintești ceva. A durat 13 ore în loc de cinci și ați gestionat

totul ca niște campioni. Vă mulțumesc. (Ați fost niște monstruleți la întoarcere, dar hai să trecem peste asta.)

Îi mulțumesc iubirii mele, Marco. N-aș fi reușit fără tine. Ești un partener în adevăratul sens al cuvântului. Nu mi-aș dori să cresc copii sau să îmbătrânesc sau să ascult muzică până noaptea târziu cu nimeni altcineva. Ești arma mea secretă. Stânca mea. Iubitul meu. Ești stabil când eu nu sunt. Îmi faci micul-dejun, prânzul și cina și mi le oferi împreună cu un sărut. Ești finalul perfect al zilelor mele. Și partea cea mai bună e că arăți excepțional în sorț.

Și îți mulțumesc și ție, cititorule, dacă ai ajuns până aici. Mulțumesc că mi-ai cumpărat, împrumutat și ascultat cărțile. Asta înseamnă că pot să fac în continuare ce fac, adică lucrul pe care-l iubesc mai presus de orice altceva. Scriu pentru mine, dar sunt recunoscătoare că am privilegiul să împărtășesc asta și cu tine.

ÎN CULISELE CĂRȚII

În 2008, eu și prietena mea cea mai bună, Meredith, am mers pe Insula Prințului Edward. Am condus mașina închiriată (un cruiser PT care nu era chiar potrivit pentru o *excursie a fetelor*) direct de la aeroport până la pontonul din Charlottetown. Am stat la barul unui restaurant și am comandat o duzină de stridii de la tipul simpatic care servea.

— De unde sunteți?

— Din Toronto, i-am spus.

— Îmi pare rău, a zis el sincer, iar noi am râs.

E un fapt cunoscut că singurii canadieni cărora le place Toronto sunt cei care locuiesc acolo. Apoi m-a privit în ochi și a spus:

— Bun-venit acasă.

Cu toate că nu m-am cuplat cu el, m-am îndrăgostit de Insula Prințului Edward și m-am îndrăgostit și mai mult de Meredith. Atunci eram prietene deja de șase ani, dar asta a fost prima noastră vacanță împreună.

Am stat la mătușa ei din Summerside, am mâncat doar fructe de mare și am vizitat toată insula. Am mers la Green Gables Heritage Place, am mâncat la New Glasgow Lobster Suppers și am mers la campionatul canadian de desfăcut stridii din Tyne Valley. Toate astea m-au marcat: glumele cu desfăcutul stridiilor, rulourile cu homar, midiile, supa, ploaia torențială care ne-a obligat să tragem pe dreapta cu avariile aprinse. Am mâncat stridii prăjite la secția de pompieri din Tyne Valley, apoi am traversat strada spre arenă, ca să ne uităm la campionatul de desfăcut stridii. Am mâncat un număr indecent de stridii, iar

la întoarcere ne-am pierdut în întuneric și am ajuns pe un teren accidentat din pădure. Spre uimirea lui Meredith, unul dintre cele mai memorabile momente ale călătoriei n-a ajuns și în carte. Când ne-am aventurat spre North Cape, ca să vedem valurile, în apă era un bărbat călare. Un adolescent (adorabil, cu ochelari și roșu în obraji) stătea pe țărm și încărca alge într-o camionetă. Meredith și cu mine am vorbit cu el despre ce făceau (strângeau mușchi irlandez) și mi s-a părut așa de tare și romantic. Parcă erau din alte vremuri. Când am plecat, pe Meredith a pufnit-o râsul. M-a întrebat dacă am observat ce scria pe tricoul puștiului. I-am zis că nu și i-am aruncat o privire peste umăr. FBI: FEMALE BODY INSPECTOR. Și așa s-a dus tot romantismul.

Fiecare carte a mea e o scrisoare de dragoste pentru un anumit loc. *Vara iubirii noastre* e dedicată golfului Barry. *Ne vedem pe malul lacului* e dedicată orașului Toronto. Cartea de față, Insulei Prințului Edward. Însă cartea asta e o scrisoare de dragoste și pentru Meredith. Mi-a făcut mare plăcere s-o scriu, dar acasă treceam printr-o perioadă grea. Copiii mei erau mereu bolnavi și a fost foarte greu să muncesc cât îi îngrijeam. Am avut și eu niște probleme de sănătate și am trecut printr-un accident rutier terifiant. O rudă apropiată a fost diagnosticată cu cancer. Ce să mai, a fost o perioadă copleșitoare. Eu și Meredith locuim în orașe diferite și mi se părea că prietena mea cea mai bună era îngrozitor de departe. Când scriam prima versiune a cărții nu știam că Bridget o să se mute în Australia, dar în clipa în care mi-a venit ideea, am înțeles foarte bine durerea lui Lucy. Mi-e dor tot timpul de prietena mea cea mai bună.

Dar să ne întoarcem la lucruri mai fericite: de când am început să scriu ficțiune, am știut că vreau să scriu o carte în PEI. E un loc special și, evident, ador *Anne de la Green Gables*, atât cartea, cât și filmele CBC, cu Megan Follows, Jonathan Crombie, Colleen Dewhurst și Richard

Farnsworth. Când eu și soțul meu am început să ieșim și mi-a spus că nu le văzuse, m-am dus direct la magazinul de închiriat casete video ca să-l iau pe primul. La finalul filmului a aplaudat și în clipa aia am știut că e bărbatul potrivit pentru mine. *Anne* nu poate fi scrisă mai bine de-atât, iar scrisul meu nu se compară cu cel al lui Lucy Maud Montgomery, dar îmi place să privesc insula dintr-o perspectivă contemporană. În plus, m-am distrat să scriu cel mai fierbinte roman al meu într-un loc cunoscut pentru o poveste atât de minunat de castă.

Am mai fost în PEI de două ori, când scriam cartea de față. Prima oară în octombrie 2022, la scurt timp după ce uraganul Fiona a făcut prăpăd, și apoi din nou în iulie 2023. De fiecare dată m-am îndrăgostit și mai mult de insulă. N-am întâlnit nicăieri oameni mai calzi, mâncare așa delicioasă și o plajă care să mă uimească prin măreția ei (și am crescut în Australia). Stâncile roșii sunt spectaculoase. Stridiile sunt fenomenale. Dacă o să ajungi vreodată acolo, mergi la MacAusland's Woollen Mills, ca să-ți iei o pătură minunată. Sau cinci.

Dar dacă nu ajungi, sper c-am reușit să te transport acolo cu ajutorul lui Lucy, Felix, Bridget și Zach. Și sper că te-ai distrat citind povestea asta la fel de mult cât m-am distrat eu scriind-o.

BOOKZONE

Vara asta își vor ține promisiunea.
Vara asta nu vor ceda tentației.
Vara asta va fi diferită.

Lucy este turista care vine anual pe Insula Prințului Edward pentru o gură de aer proaspăt, stridii delicioase și un pahar de vin răcoritor, alături de cea mai bună prietenă a ei, Bridget. Fiecare vizită începe cu o plimbare lungă pe plajă, sub stâncile roșii impunătoare și un soare auriu. De câte ori sosește pe insulă, Lucy își promite să nu ajungă din nou în patul lui Felix, fratele mai mic al lui Bridget.

Felix este un localnic fermecător și are o chimie incredibilă cu Lucy, dar lista motivelor pentru care cei doi trebuie să stea departe unul de celălalt este lungă. Cu toate acestea, jurământul de a nu repeta acea noapte pasională pare imposibil de respectat.

Când Bridget fuge brusc din Toronto cu o săptămână înainte de nunta ei, Lucy lasă totul deoparte pentru a o urma pe insulă și a o ajuta să depășească această criză. Întâlnirea cu Felix este inevitabilă, dar de data aceasta replicile lui provocatoare au fost înlocuite cu ceva nou și profund, iar Lucy începe să se întrebe cât de bine își poate proteja cu adevărat inima.

Va fi aceasta vara în care își vor înfrunta, în sfârșit, temerile și își vor da voie să iubească cu adevărat? Sau promisiunile neîmplinite și tentațiile puternice vor continua să-i despartă?

BOOKZONE

ISBN 978-630-305-283-0